

Mehdix
Turgay
Güler

Popüler Kitaplar, bir Bilge Yayın Grubu kuruluşudur. © 2006

Bilge Yayıncılık, Eğitim, Sağlık Hizmetleri ve Ticaret A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Popüler Kitaplar'a aittir. Kaynak gösterilerek alınıp yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Yayın Danışmanları
Özcan Ünlü
Mehmet Ali Bulut

Editör:Yener Turan

Dağıtım : **ikiA** (0212 272 45 46)
Basla Yeri, Tarihi : *İstanbul, 2006*
İç Düzen : *Kadir Kara*
Kapak Tasarımı : *Kenan Özcan*
Düzeltilme : *Kevser Türkyay Kurt*
ISBN : **975-9019-25-6**
Baskı-Cilt : *Bilge Matbaacılık*

Yılanlı Ayazma Sokak No: 8 Örne
iş Merkezi Kat: 1 (Kale iş Merkezi
Karşısı) 34010 Davutpaşa,
Zeytinburnu-İstanbul

POPÜLER KİTAPLAR

Yılanlı Ayazma Sokak No: 8 Örne iş
Merkezi Kat: 1 (Kale iş Merkezi
Karşısı) 34010 Davutpaşa,
Zeytinburnu-İstanbul
Tel :0 212 483 15 16
Fax : 0 212 483 30 55
www.populerkitaplar.com
bilgi@populerkitaplar.com

Tarama ve Düzenleme: AYHAN

matrixx2030@hotmail.com

MEHDİX

-olasılık teorisi-

Yazan
Turgay Güler

POPÜLER

SUNUŞ

Kendi kurtuluşunu kurtarıcılarda arayan, bekleyen bir insanlık ..

Habil ve Kabil ile başlayan bir süreç, kıyamet saatinde noktalanacak. Ve insanlık, bilinçli bir şekilde bu sona yaklaşmakta.

Dünya, çetin bir imtihanın içinde. Dünyaya hükmetme iradesini elinde tutmak isteyen güçler, kendi sonlarını da hazırladıklarının farkında değillerdi belki de. Onlar için güç, daha çok sömürü, daha çok kan, daha çok gözyaşı demektir. Ama bir yerde yanılıyorlardı. Hiçbir zalim, zulmüyle abat olmamıştır, olamaz da. Ve beklenen kıyamet, aslında insanlığın sonu değil yeni bir hayatın başlangıcı. Adaletin, huzurun hakim olduğu; savaşların, kıtlığın, korkunun, kan ve gözyaşının kol gezmediği bir hayat.

Beklenen kurtarıcı içimizde. Ve şüphesiz o, gün yüzüne çıkacak ihtiyaç duyduğu ve duyulduğu bir zamanda.

Mehdi... Bilinen, beklenen...

X... Bilinmeyen, gizli...

MEHDIX... Beklenen meçhul... İnsanlığın son umudu. Bir sembol.

Yıl 2020.

Dünya, her yeni güne biraz daha mutsuz uyanıyor.

Savaş, kıtlık, yoksulluk, kan ve gözyaşı; haber bültenlerinin tek değişmeyen yüzü.

Dünyanın her yerinde, her gün onlarca, yüzlerce hatta binlerce insan ölüyor. Peki niçin? Ne adına?

MEHDIX, yazarın geleceğe dair hayallerinin bir yansıması. Geleceğin dünyasında olabirlikler üzerinde duran yazar, dünya siyasetini çok iyi okuyarak kurgusunu temellendiriyor.

MEHDIX, gücü eline almak ve onu yönlendirmek isteyen zihniyetin aslında ne kadar zayıf, aciz ve bencilce bir duygunun hegemonyası altında olduğunu gösteren bir ayna.

Yazar, bu çalışmasında birtakım bilgilerin, işaretlerin ardı sıra giderek dünyanın başına gelebilecek felâketleri göstermekte ve tanımlamaya çalışmaktadır. Deccal, Mesih, Mehdi gibi bazı dini terim ve kavramlarla konuyu anlamlandırmaya çalışan yazar, ilerleyen zaman diliminde dünyanın nasıl bir kaos ortamına sahne olabileceğinin ipuçlarını da vermiş oluyor. Yazar, diyalogları ve olayları kurgularken, kısa ve öz ifadeler kullanarak okuyucuyu sıkmadan ve metne daha çabuk adapte olmasını

sağlarken, bir anlamda kendi kurgu becerisini de gözler önüne sermekte.

Hiç şüphesiz dünya, bu şekilde devam etmeyecek. Dünya, bir gün barışın ve huzurun şarkısını söyleyecek. Kurtuluş günü çok yakın... Kurtarıcının ayak seslerini duyar gibi oluyoruz... Ya siz?!..

SIFIR, YOKLUĞU; BİR, VARLIĞI SİMGELER..

İKİ DİYE BİR ŞEY YOKTUR.

İKİ, BİRİN GÖLGESİNDEN BAŞKA BİR ŞEY
DEĞİLDİR.

GÖLGE, ASLINA TABİDİR.

SULTANAHMET'TE NELER OLUYOR?

Demir kartallar, Sultanahmet semalarında sorti yapıyor.

Uçak sesleri yeri göğü inletiyor, kulakları sağır ediyor âdetâ...

Meydanda mahşerî bir kalabalık... Yüz binlerce kişi...

insanlar akın akın geliyor.

Bu bir gövde gösterisi.

Jetlerin her sortisinde, gökyüzü yırtılıyor sanki.

Dünya, merkez üssü Sultanahmet olan bir deprem yaşıyor. Yeryüzü sarsılıyor. Herkesin gözü Sultanahmet'te... Bugünden sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olması mümkün değil.

Peki, bugün neler oluyor?

Başkent, nota üstüne nota alıyor. Başta Amerika Birleşik Devletleri, Avrupa, neredeyse bütün dünya "Hata yapıyorsunuz, derhal müdahale edin, durdurun olayları, pişman olacaksınız." diyor.

Ama nafile.

Hiç kimsenin durmaya, durdurmaya niyeti yok. Başkan, Beyaz Saray'da, bu gelişmeleri yakından takip ediyor. CNN Sultanahmet Meydanı'nda yaşananları saniye saniye canlı yayınlıyor. Körfez Savaşı ve 11 Eylül saldırılarının ardından dünya ilk defa aynı noktaya kilitleniyor canlı yayınlarla. Milyarlarca insan, Sultanahmet Meydanı'ndaki gelişmeleri hayretle izliyor.

İslâm dünyası, olanı biteni merakla takip ediyor. Milyonlarca Müslüman karmaşık duygular içinde. Herkes, bu işin sonunu ne olacağını merak ediyor.

Sultanahmet'te iki milyona yakın kişi toplandı. En küçük bir taşkınlık yok. Ne slogan, ne de arbede. Milyonların sessizliği var meydana.

Tuhafl!

İstanbul, Sultanahmet'e akıyor. İnsan seli bir yandan Cankurtaran sahiline, diğer yandan Sirkeci'ye, öbür yandan da Ak-saray'a kadar dayandı. Binlerce kişi, meydana ulaşabilmek için çırpınıyor ama boşuna. Meydanda adım atacak yer kalmadı. Jetlerin her sortisinin ardından korkuyla uçan kuşlar, yeneden konacak yer bulamıyor. Zira ağaçlarda bile salkımlı salkımlı insanlar görüntüyor.

Gelişmeleri hayretle izleyen turistler, ilk saatlerde endişeye kapılsalar da artık rahatlar. Onlar da bu tarihi âna tanıklık ediyor. Turistlerin objektifleri meydana ablukaya almış. Hiç kimse turistlere işlişmiyor, onları rahatsız etmiyor...

Meydanda toplananların cep telefonları ardi ardına çalıyor. Herkes, birilerine olup biteni, yaşanan heyecanı anlatıyor. Meydana ulaşamayanlar, ulaşanları arayıp son gelişmeleri alıyor. "Keşke daha erken yola çıksaydım" diyenlerin yakınmaları boşuna. Meydan artık bir uçtan Topkapı'ya diğer uçtan Fatih'e, Sirkeci'den de Eyüp'e kadar uzandı.

İstanbul'da trafik felç. Boğaz köprüleri, otopanlar, caddeler hatta ara sokaklar... Hiç kimse ilerleyemiyor. Herkes bulunduğu yere arabasını park edip terk ediyor. Kimi geresin geriye evine dönüyor, kimi de ulaşabilme ümidiyle işine ya da dünyanın kalbinin attığı Sultanahmet'e yöneliyor.

CNN'in canlı yayınına, sinirden dudaklarını ısırarak izleyen Amerikan Başkanı:

- Kahretsin, ne yapıyor bunlar, diye fırlıyor koltuğundan. Masanın üzerindekiyle öfkeyle yere fırlatıyor.

- Pentagon'u arayın, derhal buraya, Beyaz Saray'a gelsinler, diye emir veriyor.

Avrupa ülkeleri çıldırılmış gibi. Ordular alamda, emir bekliyor...

Birkaç saat sonra Amerikan deniz, hava ve kara kuvvetleri rotasını Türkiye'ye çeviriyor. Ankara'nın cevabı da gecikmiyor.

Türkiye'deki bazı Amerikan üslerine, âni baskınlar yapıyor. Amerikan askerleri, teslim alınıyor. Yunanistan, tüm üslerini Amerika ve Avrupa ülkelerine açtığını duyuruyor. Durumdan vazife çıkarmayı amaçlayan Yunan hükümeti, "fırsat bu fırsat" düşüncesinde. Bu arada ülkedeki büyük kiliseler, fanatik Yunanlılar'ın protesto gösterilerine sahne oluyor. Fanatikler, "Yunan ordusunu Türkiye'yi hemen vurmaya" çağırıyor.

Atina'dan savaş çığlıkları yükseliyor.

Kıbrıs Dıpkarpaz'daki Amerikan üssünde, yoğun bir hareketlilik başlıyor. Dünya, meçhul bir sona doğru adım adım ilerliyor sanki. Üçüncü Dünya Savaşı'nın fitili ateşleniyor Sultanahmet'te belki de.

Beyaz Saray, Pentagon'a, "saldırı planı" hazırlaması için talimat veriyor. Türkiye'deki bütün batılı büyükelçilikler kapatılıyor. Tüm büyükelçiler, ülkelerine geri dönüyor.

Bir süre sonra, Sultanahmet'te yeni bir çağ açılacak.

Bütün gözler Ayasofya Camii'nde. Artık tüm hazırlıklar tamam. Ayasofya, Cuma namazına yetiştirilmeye çalışılıyor. Caminin tabanı baştan başa halılarla kaplandı, içeride onlarca kişi, an gibi çalışıyor. Büyük elektrikli süpürgelerle camide temizlik yapılıyor. Duvarlardaki ikonalar, büyük beyaz örtülerle kapatılıyor. Hentiz Ayasofya'nın içine hiç kimse alınmadı.

Meydandakilerin gözü Ayasofya'nın minarelerinde. İşçilerin, çok güçlü hoparlörler yerleştirdikleri minarelerde yoğun bir hareketlilik var. Birazdan ezan okunacak.

Bütün bu hareketliliğin yaşandığı Sultanahmet, binlerce polis ve asker tarafından çok sıkı bir şekilde korunuyor.

Güvenlik güçleri, oluşturdukları koridorlar sayesinde izdihamı önüyor. Ambulansların giremediği meydana, İstanbul'daki birçok hastaneden doktorlar sevk ediliyor. Bayılanlara, fenalaşanlara olay yerinde müdahale ediliyor. Zira hastaların, meydana dışarı çıkarılıp hastaneye ulaştırılması imkânsız.

Tarih: 19 Ağustos 2020, Cuma...

Herkes o ânı sabırsızlıkla bekliyor.

Birazdan, Cuma saatini de bildiren öğlen ezanı okunacak. Tanrı tanımaz ateistler bile ezanı bekliyor. Solcular, sağcılar, sosyalistler, komünistler, İslamcılar, milliyetçiler, inanmayanlar, inanmayanlar herkes orada.

Karmaşık, tuhaf, sıra dışı bir duygu bu... Onurlu bir başkalırdır... Dik bir duruş, geç kalınmış bir uyanış.

Meydanın sessizliğe gömüldüğü bir anda mikrofon hışırtısı duyuldu. Mikrofon müezzinin elinde artık.

Meydandakiler, aynı anda yere çöktü. Herkesin gözü Aya-

sofya Camii'nin minaresinde. Müezzin bir eliyle mikrofonu tutarken, diğer elini kulağına attı. Kalbi tir tir titriyordu. Öylesine heyecanlıydı ki düşünip bayılacaktı neredeyse. Ama bayılmamalı, bu görevi yapmalıydı.

Dahası, tarihe geçecekti birazdan. Alınandan aşağı süzülen ter, gözüne kadar ulaştı. Gözü yanlıyordu. Ama o aldırış etmedi. Bacaklarının titremesi geçsin diye dua etti.

Neredeyse altı asır sonra Ayasofya Camii'nin minaresinden ilk defa ezan okunacaktı. Bütün dünya şoktaydı...

Ve o an...

Müezzin, dünyadaki milyarlarca insanın hayretler içinde izlediği canlı yayında, "Allahuekber Allahuekber" diyerek ilk ezanı okumaya başladı. Bir yandan ezan okuyor, bir yandan ağlıyordu. Bu çok farklı, bambaşka bir duyguydu...

Geri döntüşü yoktu.

"Başka bir çağın" kapıları ardına kadar açılıyordu artık. Yeni bir fetihtir sanki... Yer, yine İstanbul. Ama Ayasofya bu kez savaşın bitimine değil, başlangıcına ev sahipliği yapıyordu.

Milyonları Cuma namazına davet eden ezan, milyarları da savaşa davet ediyordu aslında.

Tıpkı yaklaşık 20 yıl önce Bağdat'ta okunan ezanlar gibi. Bir anda bomba sesleri, diğer yanda ezan...

Türkiye yeni bir savaşın, kıyametin kıvılcımını ateşliyordu.

Herkes aynı soruya cevap arıyordu: Peki, şimdi ne olacak?

Dünyanın sonu mu gelmişti; yeni bir başlangıç mı yaşanacaktı?

BİR YIL ÖNCE: 2019

Ağustos'un ortası, gecenin bir vakti... Sıcaktan kavruluyordu her yer.

Paşa, kan ter içinde uyandı. Korkudan titriyordu. Çok kötü bir rüya, bir kâbus görmüştü. Bağıarak uyanmasına rağmen, eşi hâlâ derin bir uykudaydı. Kadıncağız, sıcak yüzünden epeyce geç yatmıştı.

Paşa uyanmıştı uyanmasına ama hâlâ şoktaydı. Sessizce, "Uykuda mıyım hâlâ?" diyerek eşine baktı. Usulca saçlarını okşadı eşinin. Uyandırmak istemiyordu onu.

Paşa kendine geldiğinde artık uykuda olmadığını anladı. Ama bu, rahatlamasına yetmedi.

Kalbi hızla çarpıyordu. Rahatlamak ve korkusunu atmak için, komodinin üzerinde duran bardaktan bir yudum su içti. Kâfi gelmedi.

Kalktı, banyoya gitti, elini yüzünü yıkadı, kuruladı ama tam banyodan çıkarken geri döndü. Daha doğrusu sanki bir güç tarafından geri döndürüldü. Tekrar lavabonun başına geldi. Mus-

luğu açtı, önce ellerini yıkadı. Ardından da abdest almaya başladı. Hiç yapmadığı bir şeydi gecenin bir vaktinde kalkıp abdest almak.

Niye böyle bir şey yaptığını kendisi de bilmiyordu. Bir yandan abdest almaya devam ederken, diğer yandan da "ne yapıyorum ben" diye kendi kendine soruyordu.

Ama bu çok rahatlattı onu. Kalbinin çarpıntısı durdu, korkusu yatıştı.

Elini yüzünü kuruladı ve banyodan çıktı. Banyo kapısının sol çaprazında duran boy aynasının önünde durdu. Aynaya baktığında, yüzünün sarardığını fark etti. Hafif kırlaşmış saçlarını elleriyle düzeltilti. Paşa'nın saçlarına kırlar düşmüştü ama saçları hâlâ eskisi kadar gürdü. Sarışın olduğu için saçlarındaki aklar pek farkedilmiyordu. Paşa aynaya biraz daha sokulup gözlerine baktı. Çakır gözlerindeki o keskinlik, yerini ürkek bakışlara bırakmıştı. Oysa Paşa'nın gözleri bugüne kadar hep ürkten olmuştu. Ürken olmamıştı. "Bu nasıl bir rüya" diye geçirdi içinden. Alnını aynaya yaslayıp, gördüğü rüyayı hatırlatmaya çalıştı.

Bugüne kadar çok rüya gönmüştü ama bu seferki bambaşkaydı. Hiç düşünmediği, bilmediği şeyler görmüştü rüyasında. Çok sıra dışı, tuhaf şeylerdi bunlar. Umursamaz davranmadı. Aynadan kafasını kaldırdığında alnının kıpkırmızı olduğunu fark etti.

93 kilo ağırlığında, 1.83 boyunda, iri cüsseli bu adam, alnının uyuştüğünü hissetti. Bir yandan eliyle alnını ovuştururken, diğer yandan da odasına doğru yöneldi. Akıl hâlâ gördüğü rüyadaydı.

Bunları düşünürken, gözü duvardaki saate ilişti. Saat daha gecenin ikisiydi. Sabaha çok vardı. Ama uykusu kaçmıştı bir kere.

"Neler oluyor bana?" diye sordu kendi kendine. "Allah Allah, ne garip bir rüya..."

Bu rüyanın bir yorumu olmalıydı.

Acaba neydi?

Bunu anlamak için bir rüya tabiri kitabı gerekliydi ama evde böyle bir kitap yoktu. Gözlerini kütüphane üzerinde gezdirirken, hemen sağ taraftaki bilgisayarı fark etti.

Paşa, "Tabii ya!" diyerek hemen bilgisayarı açtı. İnternete bağlandı. Gördüğü rüyanın manasını araştıracaktı. Bu da hiç yapmadığı bir şeydi aslında. Lakin bu rüya çok etkilemişti onu.

Bilgisayarda bir tuhaflık sezdi. Çok hızlı çalışıyordu bilgisayarı.

Düğmeye basmasıyla açılması bir oldu makinenin. "Garip!" dedi kendi kendine. "Ben mi yanılıyorum acaba?" diye sormayı da ihmal etmedi. "Neyse..." deyip devam etti.

Arama motoruna "rüya tabirleri" diye yazdı. Bir sürü site belirdi ekranda. Paşanın kafası karıştı. Gördüğü rüyadan bir şeyler aratmak geldi aklına. Çünkü böylesi daha kolaydı.

Ama yazamadı. İmlenci kutucağa getirmek istedi, olmadı. Birkaç tuşa bastı, ancak nafile. Bilgisayar ağırıştı, dondu ve ekran karardı. Paşa çok şaşırıldı.

"Ne oluyor buna şimdi?" diyerek kaygılandı. "Hâlâ uyuyor muyum acaba?" diyerek kendi kendine bir çimdik attı.

"Öyle ya, belki de hâlâ uyuyorumdur!"

Paşa'nın canı yanınca anladı uyumadığını.

Gördüğü rüyanın tabirini ararken bilgisayar kapanmıştı. Sanki bir şeyler engel olmuştu ona. Bilgisayarın bir çırpıda açıl-

ması da kapanması da tuhaftı. Paşa bilgisayarı yeniden açmaya çalıştı ama başaramadı. Eğilip, bilgisayarın düğmesine bastı ama cevap gelmedi. Bunun üzerine dirseklerini bilgisayar ekranının önünde masaya dayayıp, kafasını ellerinin arasına aldı. Yapacak bir şey yok" diyerek derin bir iç çekti.

İşte tam o anda, kararın ekran yeniden aydınlandı.

Bu kez bembeyazdı. Öylesine beyazdı ki ekran, Paşa'nın gözlerini kamaştırdı.

Paşa, bu parlaklık yüzünden âni bir refleksle ekrandan uzaklaştırdı kendisini. Öylesine gerildi ki sandalyenin arkılığı kırılacaktı neredeyse. Ekranın yaydığı ışık gözlerini kör edecek gibiydi. Işık demek yanlış olurdu belki de... Başka bir şeydi bu. Tuhaf bir şeydi...

Ne olacağını merak ediyordu Paşa. Bir ara eşinin yataкта dönerken çıkardığı sesi duydu. İrkildi, o yöne baktı. Ama eşi derin bir uykudaydı hâlâ. "Kaldırayım mı?" diye düşündü, sonra vazgeçti. Biraz evhamlıydı hanımefendi. Şimdi kaldırırsa, durumu anlatsa o da tirperecek, panik yapacaktı. Belki de Paşa'ya inanmayıp onun sağlığından endişe duyacaktı. Yani üzülecekti. Paşa eşini çok seviyordu. O'nun üzülmesine dayanamazdı. Bu arada ekranda bir yazı belirmeye başladı. Önce bir "S" harfi çıktı ekrana.

Kocaman bir "S" harfi.

Dondu kaldı Paşa.

Bu da neyin nesiydi? Neler oluyordu?

Sonra kayboldu "S" harfi.

Hemen ardından ikinci bir harf daha belirdi, aynı yerde, aynı büyüklükte. Bu kez "U" harfi çıktı ekrana.

Sonra o da kayboldu ve "S" harfi yeniden belirdi.

S.

UL

S.

"Aklımı yitiriyorum galiba" diye endişelendi Paşa...

Koskoca Genelkurmay Başkanı, gecenin bir yarısı, bilgisayar başında...

"Biri dalga mı geçiyor benimle" diye kaygılandı. Sandalyeyi geri çekip ayaklarını ileri doğru uzattı ve öylece ekrana bakmaya başladı.

S.U.S. Bir parola mıydı, yoksa bir mesajın kısaltılmış hali miydi?

Paşa bunları düşünürken ekranda bir yazı belirdi.

"Kimseye söyleme, sadece bekle!" O zaman anladı

Paşa, "S.U.S." ifadesinin manasını. "Sus, konuşma."

diyordu bilgisayar ona. "Allah Allah. Aklımı

yitiriyorum galiba..."

Rüyada gördükleri bir yana, bu çok daha garipti. Hani biraz önce eşini kaldırmayı düşünmüştü. Gördüğü rüyayı, yaşadığı tuhafıtlıkları anlatacağı ona ama bilgisayar bu düşüncesini okumuştur sanki. "SUS" diye de uyarı gelmişti Paşa'ya- Boncuk boncuk terler akıyordu Paşa'nın yüzünden. Ter basmıştı bütün vücudunu. Artık korkmaya başladı. "Daha fazla dayanamayacağım" diyerek oturduğu sandalyeden kalktı.

Onun kalkmasıyla birlikte bilgisayar kendiliğinden kapandı.

Paşa bir kez daha donup kaldı.

Duvardaki saate yeniden baktı. Saat 02.00'ydü. Ellerıyla gözlerini ovuşturdu, "yanlış mı görüyorum" diyerek saate doğru

yaklaştı. Doğruydur saat. İnanamadı, gidip cep telefonunun saatine baktı. O da aynıydı. Ürperdi, eşinin komodinin üzerinde duran kol saatine baktı, o da aynıydı. Saat 02.00'ydü.

Ne yani, zaman mı durmuştu.

"Bunca şey yaşandı ama zaman bir saniye dahi ilerlemedi.

Paşa, "Bu nasıl olur" diye düşünürken, tarifi mümkün olmayan bir ağırlık çöktü üzerine. Göz kapakları ağırlaştı. Öylesine bir uyku çöktü ki yatağına zor attı kendisini.

"Sus" DENMİŞTİ ONA, KONUŞAMAZDI...

Gün boyu hiç aklından çıkmadı bütün bu olanlar. Dalıp dalıp gitti karargâhta. Komutanlardan bazıları, "İyi görünmüyorsunuz, rahatsız mısınız?" diye sordu Paşaya. Ama Paşa, bir şey belli etmemeye çalıştı. "Biraz başım ağrıyor." diye geçiştirdi her seferinde. Birkaç kez, eşini aradı. Acaba evdeki tuhafıklar devam ediyor muydu? Merak ediyordu çünkü. Ancak, eşinin konuşması normaldi. Yani bir tuhafılık yoktu. Tuhafılık Paşa'daydı.

Paşa, bunu anlamıştı.

Acaba gariplikler, bundan sonra da devam edecek miydi? Paşa, beklemedeydi.

Çekincelerinden dolayı odasındaki bilgisayarı uzun süre açmadı. Fakat sonunda dayanamadı. Açtığında, dün gece olanların hiçbirini tekrarlanmadı. Bu onu biraz rahatlattı. Ama gün boyu bilgisayarda bir gariplik olmasını bekledi durdu. Böyle giderse aklından şüphe etmeye başlayacaktı.

Dün gece olanlar, bir şaka mıydı acaba?

Peki, rüya da mı şakaydı? Hani tüm bunları birileriyle paylaşabilse rahatlayacaktı ama "SUS" denmişti ona. Konuşamazdı. Zaten "susma" dense ne olacaktı ki! Kime ne anlatacaktı bu konu hakkında? Anlatsa, bu kez başkaları aynı şeyi düşünecekti: "Paşa aklını mı yitiriyor acaba?"

Sonra, "Hayır canım, olamaz, mümkün değil tüm bunlar, sağlamıyorum, biraz yorgunum hepsi bu..." diye geçirdi içinden.

Paşa kendisini rahatlatmak için kurgu üstüne kurgu yapıyordu kafasında:

"Tabii ya!" diye sürdürdü. "Ne yani, hayalet mi var bilgisayarın içinde?"

"Perili bilgisayar..." Ömer Seyfettin'in "Perili Köşk"ü gibi...

Ama avuntudan başka bir şey değildi düşündükleri.

Zaten kendisi de inanmıyordu bu düşündüklerine.

Bu kez, saat takıldı aklına.

Peki ya saat! 02.00. Bu nasıl olmuştu?

Kendi kendine:

"Tüm bunlar, hayal olmalı..." diye düşündü.

Tam kendini buna, yani yaşadıklarının hayal olduğuna ikna ediyordu ki gözü bir anda bilgisayara ilişti. "Windows kapanıyor" »azıyordu ekranda. Birkaç saniye sonra bilgisayar kendi kendine ^pandı. Paşa, bu kez oturduğu koltuktan kalktı. Arkasına bakmadan odadan dışarı çıktı. Postasından bir bardak su istedi.

Rengi sapsarı kesilmişti. Postası, "İyi görünmüyorsunuz Paşam." dedi esas duruşta. "Bırak şimdi, hemen su getir bana!" diye karşılık verdi Paşa.

Genç erkek zıpkın gibi fırladı ve bir dakika içinde getirdi suyu

Su her zamanki gibi kristal bir su bardağının içindeydi. Ama bu kez bardağın tabağı ve üzerine örtülü peçetesi yoktu. Çünkü genç asker, suyun acilen gelmesi gerektiğini Paşa'nın sararmış yüzünden anlamıştı.

Paşa, suyu içtikten sonra kendine geldi ve odasına döndü. Ama kalbi yine dün geceki gibi çarpıyordu.

Bilgisayara baktı korkarak. Ama kapalıydı bilgisayar. Bekledi bir süre, açılmadı. Merak ve endişe içinde bilgisayarı açtı. Ama hiçbir şey olmadı. Paşa'nın içinden abdest almak geçti. Kendinde değildi, kalktı, odasındaki banyoda abdest aldı ve yerine oturdu. Rahatladı, çarpıntısı geçti.

Biraz önce düşündükleri geldi aklına, pişman gibiydi. Tüm bunlar hayal değildi, gerçektir.

Ama buna rağmen yine inanmak istemedi. "Peki, niye abdest alıyorum durup dururken?" diye düşündü. Bunun da bir cevabı yoktu. Cevabı olmayan onlarca soru vardı aklında.

Ertesi gün doktora gitmeye karar verdi. İyi bir muayeneden geçmeliydi. Belki bir rahatsızlığı vardı.

"Psikolojik değıldir inşallah." dedi.

Genelkurmay karargâhı, Paşa'nın yaşadığı tüm bu olaylara rağmen rutin bir gün geçiriyordu.

Talepler, istekler, stratejiler, hükümet, komutanlar, uluslararası ilişkiler vs. Koca gün bu konularla geçti her zamanki gibi. Ancak Paşa gün boyu keyifsizdi. Dahası, bu durum karşısında ne yapacağını bilmiyordu. Öylesine bir iş disiplinine sahipti ki hasta bile olsa karargâha gelirdi. Meslek hayatında yıllık izinlerinin dışındadır, arka arkaya birkaç gün izin kullandığı pek fazla görülmemişti.

Bu yüzden, gün içinde bir ara o kadar bunaldı ki eve gidip dinlenmeyi düşündü ama sonra vazgeçti.

Akşam oldu ve Paşa eve geldi.

Kapıda sıcak bir karşılama ve yıllardır sorulan aynı soru:

"Günün nasıl geçti kocacığım?"

Yine aynı cevap:

"İyi, fena değildi."

İşini, evine getirmeyi sevmezdi Paşa. Hanımı da bunu çok iyi bildiği halde yine de sorardı. Cevap bu yüzden hiç değişmezdi.

Ama Paşa'nın yüz ifadesi ele verirdi kendisini. "İyi, fena değil." derken yüzü asıkla anlardı hanımı durumu.

Birlikte yenen yemeğin ardından, önceden planlandığı üzere misafirler geldi. Ama güne kadar şen şakrak olan Paşa, artık dalgın ve düşünceliydi. Kısa sürede fark edildi bu hali. Gün içinde defalarca duyduğu soruyu şimdi bir kez daha duyuyacaktı:

"Hayırdır, rahatsız mısınız? Pek bir keyifsiz gördük sizi bu akşam..."

Paşa'nın cevabı, bu kez farklı oldu.

"Evet, biraz rahatsız gibiyim, havalardan mıdır bilemiyorum, keyifsizim?" deyiverdi bir çırpıda.

Eve geldiğinde böyle bir şey söylemediği için eşi şaşırdu duruma. Tamam, biraz keyifsiz görünüyordu ama rahatsız olduğunu neden gizlemişti ki? Oysa bu tür durumlarda eve gelir gelmez eşiyile paylaşırdı.

Bir süre sonra misafirler gitti. Paşa, belki de ilk kez misafirlerin gittiğine bu kadar sevindi. Çünkü aklı başka yerdedi ve kafası karma karıştıktı.

Eşi, misafirleri yolcu ettikten sonra:

"Hayırdır, neyin var." diye sordu.

Paşa, hafifçe gülümsedi ve eşinin yanına gelerek onun saçlarını okşadı. Tüm bunları zaman kazanmak için yapıyordu. Ne diyeceğini bilememiştir çünkü. Devlet sırları dışında Paşa'nın eşinden gizlediği hiçbir şeyi yoktu. Böyle bir şey denemeye kalksa beceremezdi de.

Ömrü boyunca, ilk kez eşinin sorduğu bir soruya cevap vermekte zorlanıyordu Paşa.

Benzer bir durumu eşine evlenme teklifi yaparken yaşamıştı. Kelimeler boğazına düğümlemiş, bir türlü söyleyememiştir. "Benimle evlenir misin" diye/

Paşa'nın içinde bulunduğu bu karmaşık durum, onu yıllar öncesine götürdü.

Karşısındaki güzel ve asil bayana bir türlü evlenme teklifini söyleyemiyordu.

Hanımefendi, masadan peçeteyi alıp, üzerine "Benimle evlenir misin?" yazdı. Sonra da peçeteyi Paşa'ya uzatıp, "Al, bari buradan oku." dedi.

Soğuk terler dökerек peçeteyi alan genç adam, kekeleye kekeleye yazıyı okudu.

"Benimle evlenir misin?" Daha evet cevabını bile beklemeden ayağa kalktı, hanımefendiyi kucaklayıp herkesin gözünü önünde döndürmeye başladı. Ona duyduğu sevgi, aradan geçen bunca yıla rağmen, artarak devam etmişti.

Peki şimdi ne yapacaktı? Paşa, "Hayırdır neyin var?" sorusuna verecek bir cevap bulamamıştı halen.

Nihayet.

- Doğudan kötü haberler geldi bugün, çatışma filan... Ca-nımız çok sıkıldı karargâhta. Hepsini o... Açmak istemedim onların yanında. Bir şeyim yok, üzülme, diyebildi alelacele.

- Çok zor, Allah ailelerine sabır versin, ne diyelim?

- İçim yanıyor benim de ama "vatan sağ olsun" diyoruz.

Bu konuşmanın ardından hanımı tereddütsüz ikna oldu. Çünkü şehit olan her asker için o gece evde yas vardı. Bıçak açmıyordu Paşa'nın ağzını bu tür zamanlarda.

- Yatalım artık, dedi Paşa.

Yatmak, hiç bu kadar zor ve ürktücü olmamıştı onun için bugüne kadar.

Ne şartlar içinde yatmıştı; bombaların, mermilerin altında. O zaman bile böylesine ürpermemişti.

Ama ürperiyordu işte.

Tarifi mümkün değildi dün gece yaşadıklarının.

Uyku tutmaz zannediyordu ama başını yastığa koyduktan bir süre sonra uyuyup kaldı.

Gecenin bir yarısı kan ter içinde uyanıyordu yine. Kendinde değildi. Kalbi yine güm güm atıyordu.

Aynı rüyayı gördü yine. Ama daha netti bu seferki. Dü-nünden daha korkunç, daha ürperticiydi. Öylesine fırlamıştı ki uykudan, yastığı yerde duruyordu.

Saate baktığında yine aynı vakit olduğunu gördü: 02.00.

Mutfığa gitti, bir bardak su içti. Heyecanı yine yatışmadı.

Bir önceki gece yaşananlar tekrarlanıyordu. Kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Paşa, dün onu rahatlatan şeyi yaptı.

Banyoya gitti ve abdest aldı.

Tuhafı belki ama yine rahatladığını hissetti. Bu duruma da çok şaşırıyordu.

Bilgisayarı açtı.

Saat yine ilerlemiyordu. Zaman sanki durmuştu. Akrep 2'nin, yelkovan 12'nin üzerindeydi.

"Nasıl olur?" diye geçirdi içinden.

Bilgisayar çoktan açılmıştı.

Yüzüne iki eliyle, sağlı sollu iki kuvvetli tokat patlattı uyuyup uyumadığını merak ediyordu.

Uyumadığını anladı.

Ekranın kararmasını bekledi. Sonra yeniden aydınlanması.. .. Dünkü yaşananlar tekrarlanır zannediyordu. Ama bu kez öyle olmadı.

Bu kez bilgisayar, kendi kendine çalışıyordu. Makine internete bağlandı, sonra arama motorunun sayfası açıldı ve bir isim yazıldı boş kutucuğa; kendiliğinden, bir çırpıda:

"DECCAL"

Kutucukta, büyük harflerle ve kan kırmızısı bir renkte DECCAL yazıyordu.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı Paşa'nın. Zangır zangır titremeye başladı. Banyoya koştu ve yüzünü yıkayıp geri geldi.

Saat 04.00'tü. Yani aradan tam iki saat geçmişti. Hiçbir şey düşünmek istemedi.

Aklını oynatmaktan korkuyordu.

Bilgisayarın başına oturdu ve "Ara" butonuna bastı.

"DECCAL" neydi acaba?

Bunun gördüğü rüyayla bir ilgisi var mıydı?

Aslında Deccal ile ilgili bir şeyler duymuştu bugüne kadar.

Kötü bir şey olduğunu biliyordu. Belki de rüyasında gördüğü o korkunç şey Deccal'di.

Peki, niye vuramamıştı onu... Silahı neden tutukluk yapmıştı? Askerleri neden yardımına gelmemişti? Neden emrine itaat etmemişlerdi?

Bir tek Ceyhun, yani genç postası yetişmişti yardımına. Onun da silahı patlamamıştı ama cebinden çıkardığı kalemi o yaratığın gözüne batırmıştı. Kanlar akıyordu yaratığın gözünden. Öbür gözünde ise beyazlık vardı. Artık ya hiç göremiyordu ya da çok az görüyordu. Elindeki sopyayla sağa sola vuruyor, sopanın değdiği her şey parçalanıyordu.

Paşa bilgisayarın başında, iki gecedir üst üste gördüğü rüyayı düşünüyordu.

Deccal ve rüyadaki yaratık...

Rüyasındaki yaratığın çıkardığı korkunç sesi tarif etmek güzüdü. Zaten bugüne kadar da böyle bir ses duymamıştı Paşa.

Yaratığın attığı her adım, şiddetli bir deprem gibi sallıyordu ortallığı. Camlar kırılıyor, binalar yıkılıyor, insanlar kaçıyordu. Koca koca arabalar, yaratığın avucunun içinde sinek gibi kalıyordu. Yaratık, arabaları avucuna alıp sağa sola fırlatıyordu. Tıpkı bilim kurgu filmlerindeki gibi...

Rüyasında kendi hali geldi gözünün önüne. Bir kez daha hayrete düştü.

Canavar çok büyüktü. Onun yanında insanlar karınca gibi kalıyordu. Ama kendisinin ve Ceyhun'un boyları canavar kadardı.

Bu ne demekti?

Hem neden bir tek Ceyhun yardım ediyordu ona?

Paşa bunları düşünürken bilgisayar kendiliğinden kapanı-verdi yine.

Oysa Paşa, Deccal'ı araştıracaktı.

Ama çok yorulmuştu ve kafası allak bullaktı. Başı öylesine ağrımaya başladı ki kalkıp bir ağrı kesici içti.

Bir daha bilgisayarı açmadı o gece. Çünkü kaldıramazdı daha fazlasını, o da farkındaydı bunun.

Tek bir şey düşündü yatmadan önce, kim gönderiyordu bu mesajı? Kim?

Yeniden yatağına uzandı.

Sabah eşiyle vedalaşırken, günler öncesinden yaptıkları bir planı çoktan unutmuştu bile.

Eşi ve tek evladı Hülya, Hülya'nın kocası Kerem ve torunu Mert, Kıbrıs'a 10 günlük bir tatile gideceklerdi. .

Uçak, 21.30'da kalkacaktı. Akşam eve erken dönmeliydi.

10 günlük bir ayrılık vardı önlerinde. Hanımı hatırlattı

kapıda:

- Akşam uçuyoruz, unutmadin değil mi?

Unuttuğunu fark ettirmedi Paşa:

- Olur mu öyle şey hayatım, dedi.

Karargâha geldiğinde odasının kapısında Ceyhun karşıladı onu.

Ceyhun'a tebessüm ederek şöyle bir baktı, sarılmak ister gibi oldu ama hızlı adımlarla odasına girdi.

"Ne oluyor" bana diye düşünürken, Ceyhun arkadan, "Bir emriniz var mı komutanım?" deyiverdi.

Paşa, bir fincan kahve emretti.

Sonra sekreterini arayıp, hastane randevusunu iptal etmesini istedi. Çünkü hastaneye gitmekten vazgeçmişti.

EN ACI GECE

Havaalanına geldiklerinde:

- Torunuma iyi bakın, diye sıkı sıkıya tembih etti Paşa.

Hülya:

- Hiç merak etme babacığım. Çok iyi bakarız biz ona, diye karşılık verdi.

Hanımefendi çıktı hemen:

- Torunundan başka bir şey görmüyor gözün.

Paşa:

- Kısınmayın, sizi de düşünüyorum tabii ki...

Bu neşeli sohbetin ardından ayrılma vakti geldi. Paşa, ailesiyle vedalaştı.

Tarifeli uçak havalandıktan sonra Paşa da evine dönmek için yola çıktı.

Havaalanı ile konutun arası makam arabasıyla 24 dakika sürüyordu.

Hareket ettiklerinden 17 dakika sonra Paşa'nın cep telefonu çaldı.

Telefondaki kişi, "Sabır, sabır, sabır..." diyordu hiç durmadan.

Paşa "Kimsiniz?" diye sordu hiddetle. Ama telefondaki kişi, aynı kelimeyi birkaç kez daha tekrarlayıp telefonu kapattı.

Çok sinirlenmişti Paşa. Hemen karargâhı arayıp, birisine emir verdi:

- Biraz önce beni cepten arayan numarayı tespit edin ve derhal bana bildirin!

Makam arabası, bir süre sonra konutun önünde durdu. Paşa araçtan indi ve konuta girdi.

Evde tek başına başka ne yapabiliirdi? Televizyon izlemeye karar verdi.

Birkaç dakika sonra, izlediği kanal son dakika cingılıyla yayınına ara verdi.

Spiker konuşmaya başladığında Paşa'nın telefonu çalmaya başladı. Paşa, haberi izlemek istiyordu.

"Sayın seyirciler, bu akşam saat 21.30'da başkentten Kıbrıs'a gitmek üzere havalanan uçak, Akdeniz'e düştü. Kazada kurtulan olmadı. Bu arada, uçakta Genelkurmay Başkanı..."

Spiker, anlatmaya devam ediyordu ama Paşa duymaz olmuştu artık...

Çünkü kendisinden, ailesinden bahsediliyordu. Bu arada, cep telefonu çalmaya devam ediyordu.

Paşa, telefonu açtı. Cumhurbaşkanı taziyelerini bildiriyordu.

Sonra Başbakan, komutanlar... Bir ara Paşa'nın telefonu yine çaldı.

Arayan kişi askerî istihbarattan biriydi.

"Efendim, kayıtlara baktırdım, sizi, söylediğiniz saatte "O" diye bir numara aramış. Çok tuhaf bir durum, araştırıyoruz, bilgilerinize efendim..." şeklinde bir açıklama yaptı.

Paşa, kendisini arayanın kim olduğunu bilmiyordu ama "Sabır"dan kastını anlamıştı.

PAŞA YAPAYALNIZ

Emrinde on binlerce asker olan koca Paşa, artık yapayalnız kalmıştı.

Çok sevdiği eşi, torunu, kızı ve damadı yoktu artık.

Böylesi de alışılacak bir şey değildi hani.

Zor geliyordu ona. Herkes onun yaşadığı acıdan söz ediyordu. Dağ gibi adam yıkılmıştı. Bir hafta boyunca her gece ağladı. Bazen aklına telefondaki ses geliyordu. "Sabır, sabır, sabır..." İyi de bu kadar büyük bir acıya nasıl sabredilirdi ki? Zaman her şeyin ilacıydı ama geçmiyordu işte, bir türlü geçmiyordu.

Paşa, evdeki bütün aile albümlerini çıkardı. Eşinin, torununun, kızının fotoğraflarına bakıp bakıp ağlıyordu. Aldığı sakinleştirici ilaçlarla ayakta durmaya çalışıyordu. Tüm bunlara rağmen iş disiplininden ödün vermiyordu. Geride bıraktığı bir haftaya rağmen, acısı azalmamıştı. Zaman zaman evin içinde eşine seslenecek gibi oluyor, sonra gerçeği hatırlıyordu. Eşi yoktu artık.

Bu bir hafta boyunca hiç rüya görmedi.

Sanki rüyaları da yas tutuyordu Paşa'nın.

Fakat uzun bir aradan sonra o gece aynı rüyayı bir kez daha gördü.

Rüya tanıdıktı ama duyduğu heyecan ve korku, hiç değişmemişti Paşa'nın.

Bu defa uyandığında hiç kimse yoktu yanında.

Eskisinden daha çok korkuyordu. Koca konutta,
tek başındaydı...

Uyandı, kalp krizi geçireceğini zannetti. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Rüya bir yana, kalbinin çarpıntısı daha çok korkutuyordu onu. Cam kenarında biraz hava aldıktan sonra banyoya gidip elini yüzünü yıkadı. Mutfağa geçti ve bir bardak su içti. Bundan sonrası bildik bir şeydi. Bilgisayarın başına oturmak...

Bilgisayarın düğmesine bastığında, karşısına rüyasında gördüğü o yaratığın resmi çıktı.

Resmin tam ortasında DECCAL yazısı belirdi. Bir süre sonra bilgisayar normale döndü.

Paşa internete bağlanıp arama motorundan Deccal'ın anlamını araştırmaya koyuldu.

Karşısına çıkan her bilgiyi dikkatle okudu. Bu araştırma hoşuna gitmeye başladı. Çünkü çok sıra dışı bilgilere ulaşıyordu. Bugüne kadar hiç ilgisini çekmemişti ama yüzlerce metin vardı bu konuyla ilgili.

"Onun (Deccal'ın) yanında iki nehir bulunacaktır. Gözler, birini bembeyaz bir su, diğerini kaynayan bir ateş olarak görecekt fakat içeri girenler bunun tam tersini bulacak.

Onun (Deccal'ın) fitnelerinden birisi de yanında cennet ve ceheennemin bulunuşu olacaktır. Onun cenneti ceheennem, ceheennemi ise cennettir."

Bunlar Peygamber'in sözlerydi. Peki, ne anlama geliyordu? İki nehir neredeydi? Cennet ve ceheennem nasıl olur da Deccal'ın yanında olurdu?

Peki, kimdi bu Deccal? Nerede

yaşar, ne yer, ne içerdi? İnsan

miydi, canavar mıydı? Silahla

öldürülemez miydi? Amacı neydi?

Paşa aklına takılan her sorunun cevabını internette aradı. Ama ayakta duracak gücü kalmamıştı artık. Yatmalıydı. Yatağına yöneldi, eşinin orada olmadığını fark etti, bir anlık şaşkınlıktan sonra hatırladı. Gözleri doluydu, yatağına uzandı ve uyudu.

PAŞA ASKERİ HASTANEDE

Paşa ertesi gün, askerî hastaneye gitti. Profesörler kapıda karşıladılar onu. Özel bir odaya geçildi ve rahatsızlığı soruldu:

Paşa anlattı:

- Kalbim sıkışıyor, fena oluyorum. Gece çok kötü kâbuslar görüyorum. Kan ter içinde uyanıyorum.

- Bu ne kadar zamandır oluyor?

- Bir haftadır.

- Eşinizin ölümüyle ilgili olabilir mi?

- Hayır, ondan önce başladı.

- Tamam. Hemen tetkikleri başlatalım. Kalbinizi bir kontrol edelim. Durumunuzu anlarsız Paşam, siz endişe etmeyin...

Odada geçen bu diyalogun ardından Paşa, baştan aşağı muayene edildi. Tahliller yapıldı. Sonuç mükkemmeldi.

- Kalbiniz 20'lik bir delikanlının kalbi gibi. Saat gibi tıkır tıkır çalışıyor. Onun dışında hiçbir rahatsızlığınız yok. Ne tansiyon, ne şeker... Çok iyi bakmış rahmetli hanımefendi size.

- İyi baktı ya...

Paşa duygulandı, bu kez utanmadı gözyaşlarını akıtmaktan. Profesörler odayı terk etmek istedi ama Paşa, buna müsaade etmedi.

Paşa çok sağlıklıydı. Bütün test sonuçları normaldi. Yani onun derdine burada bir çare bulmak mümkün değildi.

Peki., ne yapacaktı şimdi? Bütün hayatı altüst oldu. O gün karargâha dönmedi ve evine giderek istirahat etti.

Bilgisayarını hiç açmadı. Kafasını dinlemek, biraz rahatlamak istiyordu. Sıra dışı olaylar onu epey yıpratmıştı.

Saat 16.00'da uykuya daldı. Bu kez

çok farklı bir rüya gördü.

Paşa, önce Çemberlitaş'ta, Dikilitaş'ın altında bulunan bir mahzene indi ve oradan büyük bir çanta aldı.

Mahzenden çıktıktan sonra, Sultanahmet'e doğru yürümeye başladı. Etraf çok kalabalıktı. Herkes Paşa'nın peşine takılmış, Çemberlitaş'tan Sultanahmet'e doğru yürüyordu. Paşa, Ayasofya Müzesi'nin önüne kadar geldi. Sonra döñüp arkasına baktı. Herkes öylece durmuş ona bakıyordu. Hiç kimse hareket etmiyordu. Paşa elindeki çantayla birlikte Ayasofya Müzesi'ne yöneldi. İçeri girip üst kata çıktı. Ayasofya'nın iç duvarları bembayazdı. Paşa hayretler içinde kaldı. Çünkü bu mekânın duvarları beyaz değildi. Üst katın balkon korkuluklarından aşağıya baktı. Ziyaretçiler müzeyi geziyordu. Ama içerisi çok kalabalıktı. Paşa, ziyaretçilere seslendi. Ama hiç kimse onu duymuyordu.

"Ben buradayım, yukarı bakın, dinleyin beni." diye bağırıp duruyordu. Lâkin nafiye. Hiç kimseye duyuramadı sesini. Sanki orada değildi.

Tam o sırada üst katta kendisinden başka kimsenin olmadığını fark etti. Ürperdi. Bembeyaz duvarlar birden kızarmaya başladı, içeriye karanlık çöküyordu yavaş yavaş. Paşa çok korktu. Aşağıya inip, dışarı çıkmak istediği anda korkunç bir yaratık çıktı karşısına ve önünü kesti.

Korkudan dili tutulmuştu Paşa'nın. Bağırarak yardım çağırarak istiyordu ama bağırıyordu. Kaçmayı denedi, olmadı. Olduğu yere çivilenmiş gibiydi. Elini beline attı, silahını çekip canavarı vurmak istedi ama olmadı. Çünkü belinde silahı da yoktu. Ayasofya'nın içi saniye saniye kararıyordu. Bir anda gece oluverdi, içeriye kapkaranlık ve de sessiz kesildi. Öylesine korkmuştu ki Paşa, rüyada olduğunu biliyordu. Bağırarak için Çok uğraştı. Uyanmak için bağırması gerekiyordu ama bağırıyordu bir türlü. Çıkmıyordu sesi.

Bir süre sonra başardı. "Aaaaah..." diyebilirdi sadece ve uyanırdı.

Terden sırlıskılam olmuş bir halde tir tir titriyordu. Dili damlağı kurumuştu.

"Bu böyle olmayacak. Dayanamıyorum artık." dedi Paşa. Çok kötü günler geçiriyordu. Ailesini kaybetmenin üzüntüsünü yenememişti henüz. Tabancasını aldı eline. Kurşunu namlunun ağzına yerleştirdi. Eşinin fotoğrafını aldı, uzun uzun baktı, "işte geliyorum yanına, daha fazla dayanamıyorum." dedi yüksek sesle. Gözünden iki damla yaş düştü fotoğrafın üzerine.

Düğümlenen boğazı birden açılıverdi sanki. Hiçkırıklara boğuldu. Silah yere düştü. Paşa ayağa kalktı ve silahı tekmeyle uzaklaştırdı.

Sonra banyoya gitti ve son zamanlarda sıkça yapmaya başladığı bir şeyi yaptı, abdest aldı. Yine rahatlamıştı. Peki, neden ikide bir abdest alıyordu? Oysa dindar bir kişi değildi. Namaz kılma-

dığı için doğal olarak abdest alma ihtiyacı da duymamıştı bugüne kadar. Yormak istemedi kafasını bu soruyla. Çünkü o kadar çok soru birikmişti ki kafasında. Âdeti beynini kemiriyordu.

Bir ara saate baktı ve saatin 21.00 olduğunu fark etti. "Epey uyumuşum" diye mırıldandı kendi kendine.

Uykusu yoktu. Kalkıp bilgisayarın düğmesine bastı. Bu kez kararlıydı. Sabaha kadar sürse de Deccal'ın kim olduğunu öğrenecekti. Klimayı kapatıp camı araladı.

Bilgisayarın açıldığını fark etti. Bu kez o kadar hızlı açılmıştı bilgisayar. Hem ekranında gariplikler de yoktu. Öylece durdu ve beklemeğe başladı.

Mutfığa gitti. Bir bardak şekersiz kahve yaptı kendisine.

Arama motoruna Deccal yazıp arattırdı.

Ateş kırmızısı bir sayfa açıldı önce. Sayfa alev alev yanıyordu sanki. Ardından simsiyah harflerle Deccal yazısı belirdi. Sonra da Paşa'nın merak ettikleri...

Hazreti Muhammed'in bir sözü belirdi ekranda:

"Allah Tealâ'nın, Adem Peygamber'in zürriyetini yarattığı andan beri yeryüzünde Deccal'ın fitnesinden daha büyük bir rütae olmadı. Ve Allah'ın gönderdiği her Peygamber, ümmetini Deccal'ın fitnesinden sakındırdı. Ben peygamberlerin sonuncusuyum, siz de ümmetlerin sonuncusunuz. Deccal mutlaka sizin döneminizde çıkacaktır. Eğer o, ben aranızda iken çıkarsa, her Müslüman için onu ben yenip def ederim. Eğer benden sonra çıkarsa herkes kendi nefisini savunur. Allah, her Müslüman'ın koruyucusu ve yardımcısıdır. Şüphesiz Deccal, Şam ile Irak arasında bir yoldan çıkacak ve sağa sola bozgunculuk saçacaktır. Ey Allah'ın kulları! Artık dinde sebat edin. Şimdi ben onu size öyle tanıtaçağım ki hiçbir Peygamber onu bu şekilde ayrıntılı olarak tanıtmamıştır. O, önce "Ben Peygamberim!" di-

yecek. Oysa benden sonra Peygamber yoktur. Sonra ikinci bir iddiada bulunarak, "Ben Rabbinizim!" diyecek. Hâlbuki siz ölmeyece kadar Rabbinizi göremezsiniz. O, tek gözü kör bir varlıktır. Oysa Rabbiniz için böyle bir körlük söz konusu değildir. Deccal'ın iki gözünün arasında "kâfir" yazılıdır. Onu, okuyup yazması olsun olmasın, her mümin okur. Beraberinde bir cennet ve bir cehennemin bulunması da onun fitnelerindedir. Aslında cenneti cehennem, cehennemi de cennettir. Artık kim onun cehenneminin belasına uğrarsa Allah'tan yardım dilesin ve Kehf Sûresi'nin ilk âyetlerini okusun. Nemrud'un yakıldığı ateş İbrahim'e (a.s.) nasıl olduysa, bu ateş de o kimseye serinlik ve selamet olsun. Onun bir fitnesi de şudur: Bir bedeviye, 'Söyle bakayım. Eğer ben senin anneni ve babanı diriltirsem, senin Rabbin olduğuma şahitlik eder misin?' diyecek. Bedevi de 'Evet.' karşılığını verecek. Bunun üzerine iki şeytan, onun anne ve babasının suretinde ona görünecek ve 'Yavrucuğum! Ona tâbi ol. Çünkü o senin Rabbindir.' diyecek. Onun bir diğer fitnesi de şudur: Bir kişiye musallat kılınacak ve onu öldürüp testereyle biçecek. Hatta o kişinin cesedi iki parçaya bölünmüş olarak (ayrı ayrı yerlere) atılacak. Sonra Deccal orada bulunanlara, 'Şu kuluma bakın. Şimdi ben onu dirilteceğim, sonra benden başka bir Rabbinin olduğunu söyleyecek.' diyecek. Sonra Allah o kişiyi diriltecek. Deccal o kişiye, 'Senin Rabbin kimdir?' diye soracak, o da 'Rabbin Allah'tır; sen de Allah'ın düşmanı Deccal'sın. Allah'a yemin ederim ki hiçbir zaman bugünkü kadar senin hakkında güçlü basiret sahibi olmadım.' diyecek."

Paşa hayretler içinde okudu bu satırları.

Oylesine kendini kaptırmıştı ki, kahvesini bile içemedi. Buz gibi olmuştu kahve. Mutfağa gitti ve yeni bir kahve aldı kendisine.

Kaldığı yerden devam edecekti ama üşüdüğüni fark etti. Kalkıp camı kapattı. Sırtına hırkasını aldı. Deccal ile ilgili bir başka internet sitesine girdi. Yine karşısına benzer şeyler çıktı.

"'Deccal' kelime anlamı olarak 'Hakkı batıl, batılı hak olarak gösteren; yalancı, hilekâr; bir şeyi yaldızlayıp gerçek yüzünü gizleyen' anlamlarına gelmektedir. Rivayetlere göre 'tek gözlü fakat Allah tarafından gizemli güçlerle donatılmış olan Deccal; dünyanın en uzak köşesinde konuşulan sözleri işitebilecek, tek gözüyle çok uzaklarda olan şeyleri görebilecek, gökyüzünde uçacak, bir eşeği olacak, kısa zamanda dünyayı dolaşacak, yeraltından zenginlikler fıskırtacak, istediği gibi yağmur yağdıracak, dilediğini öldürecek, dilediğini sağ bırakacak; imanı zayıf olanlar bu durum karşısında Deccal'ın bizzat Tanrı olduğunu sanacak ve öntünde secdeye kapanacaklar. Ama imanı sağlam olanlar, onun alındaki 'kâfir' yazısını okuyacak ve onun imtihanın bir parçası olduğunu anlamakta gecikmeyeceklerdir."

Paşa, Deccal'ı anlamayı beklerken kafası iyice karıştıyordu. Öyle ki okuduğu her kelime, sır küptüydü âdeti. Bir şeyler anlamaya başlamış gibiydi belki ama bir türlü netleştiriyordu anladıklarını.

Devam etti heyecanlı. Bu gece bitecekti bu iş. Anlayacaktı neler olduğunu. Ya da en azından böyle umut ediyordu.

"Deccal'ın özellikleri" diye bir sayfa açıldı...

Burada biraz daha netti bilgiler.

Deccal insan mıydı, canavar mıydı?

Hem soru, hem de cevap vardı Paşa'nın karşısında.

"Peygamberin sözlerinde Deccal'ın bir şahıs olarak tarif edildiği görülmektedir. Örneğin; 'Bir gözü kördür, yüzü kıızıdır, kıvrıkcı saçlıdır, kısa boyludur, çocuğu olmayacaktır...' Bu gibi özelliklerinden dolayı Deccal bir insandır.

Fakat bazı hadis-i şerifler de bizzat Deccal'ı değil, onun sisteminin maddî yani teknolojik, askerî, ekonomik gücünü mecazî bir şekilde tarif etmektedir.

'Havada uçacak, kırk günde dünyayı dolaşacak, cennet ve cehennemi bulunacak, uzun eliyle denizin dibindeki balıkları çıkaracak vs...' Bu özellikler onun devlet-sistem olarak sahip olduğu güç ve imkânlarla işaret eder.

Paşa'ya göre Deccal, bir devletti. Bir sistemdi. İnsan olması mümkün değildi. Bu daha mantıklı gelmişti ona.

Peki, bir gözünün kör olması nasıl yorumlanmalıydı? Sonra aradı ve sayfada bu sorununun cevabını da buldu.

Deccal'ın bir gözünün kör veya şaşığı olduğu belirtilir. Bununla Deccal'ın fizikî olarak gözünün kör olacağı kastedildiği gibi; mecazî anlatımla onun maddeci dünya görüşüne sahip olduğu da işaret edilmiş olabilir.

Deccal'ın hayat felsefesi ve ideolojisi materyalizmdir. Bu düşünceye göre 'Allah katından gelen vahyin veya duyu organlarıyla algılanamayan gerçeklerin hiçbir önemi yoktur. Bu nedenle vahye dayalı dinî öğretiler, insana ve hayata yön vermemeli; ortadan kaldırılmalıdır.' Bu, batı kökenli materyalist anlayışı ifade eder. Hadiste geçen 'Deccal'ın bir gözü kördür' cümlesi onun, hayatın sadece maddî yanını gördüğünü; manevî yanından habersiz olduğunu gösterir."

Okudukları onu öylesine heyecanlandırıyordu ki Paşa bilgisayarı için girecekti âdetâ...

Okuduklarını anlamaya, anlamlandırmaya başlamıştı artık. "Vay be... Yüzlerce yıl önce tüm bunların bilinmesi, ne diyebiliriz ki?"

Birisi anlatsa Paşa inanmazdı tüm bunlara. Çünkü bugüne kadarki öğretilerine çok tersti her şey. Laik düşünce bunlara değer vermezdi.

Şimdi ne olmuştu acaba? Niye tüm bunlar kendisine gösteriliyordu? Nasıl oluyor da bunlardan etkileniyordu?

"Boş ver!" dedi ve devam etti okumaya. Aklındaki bir diğer sorunun cevabı vardı bu kez sırada.

"Deccal'ın; dünyanın en uzak köşesinde konuşulan sözleri işitebilecek, tek gözüyle çok uzaklarda olan şeyleri görebilecek" olması onun teknolojik gücüne işaret edebilir.

Uzaya yerleştirilen uydularla dünyadaki herhangi bir yerin resimlerini, haritasını elde etmek, kamera ve dinleme cihazlarının sayesinde birçok şeyden haberdar olmak çok basit bir şey artık.

"Gökyüzünde uçacak, denizde yürütecek, bir merkebi (eşeyi) olacak, bütün yeryüzünü kırk günde dolaşacak, uzun eliyle denizin derinliklerinden istediği balıkları çıkaracak..." olması Deccal'ın sahip olduğu helikopter, uçak, füze gibi hava araçlarına; tren, araba gibi kara taşıtlarına ve denizaltı gibi deniz araçlarına işaret olabilir.

"Göğe emredip yağmur yağdıracak, yere emredip ekin bitirecek, hayvanların memelerini sütle dolduracak" olması bilimsel yöntemlerle Suni yağmurlar yağdırıp istediği ürünü istediği verimde yetiştirebilmesine; bitki ve hayvanlardan hormonlu ürünleri istediği mevsimde ve istediği kadar elde edebilmesine işaret olabilir.

"Yıkılmaya yüz tutmuş bir harabeye definelerini çıkarmasını emredecek, ânında define meydana çıkacak." hadisi de Deccalın yeraltı zenginliklerini; su, petrol ve diğer madenleri çıkarabilecek bir teknolojik güce sahip olacağını göstermektedir.

Okudukları, Paşa'nın aklına yatıyordu fakat "Ötülerini diriltme konusu" biraz karıştıktı. Paşa bunu düşündürken, sanki biri onu duydular. Aklından geçen sorunun cevabı karşındaydı.

"Ötülerini diriltecek ya da dilediğini öldürüp dilediğini sağ bırakacak olması, bilimsel terörü ve savaş teknolojisiyle bir yandan hayatı ortadan kaldırırken, bir yandan tıbbi buluşlarıyla ölümcül hastalıklara çare bulmasına işaret olabiliyor.

Paşa, "mantıklı" dedi ve devam etti okumaya:

"Deccal'ın şeytanları her insana musallat olacaktır. Hazreti Peygamber'in bir sözünde 'Allah'ın ona doğudan ve batıdan birçok şeytan göndereceği ve bu şeytanların Deccal'a (Biz senin emrindeyiz, istediğini yapacağız.) diyeceği, Deccal'ın de onlara (Haydi dağılın, insanlara, onların Rabbi olduğumu söyleyin, cennet ve cehennemimi anlatın.) diye emredeceği; bunun üzerine şeytanların değişik dost-akraba kılıfına girerek insanlara (Deccal, Allah düşmanı değil; o sizin Rabbinizdir, aranızda hüküm vermek için gelmiş, cennet ve cehennem vardır. Yanında yiyecek ve içecek de bulunmaktadır, önceki yemeklerimiz bile onun dileğiyle meydana gelmiştir.) diyerek onları şiddetli fitnelere düşürecekleri' bildirilmektedir.

Burada, hem cinlerden hem de insanlardan müteşekkil şeytanların bütün dünyaya dağılıp Deccal lehine yoğun bir propaganda yapacakları bildirilmektedir. Günümüzde bu işlevi en çok yerine getiren organ basın-yayın ve medyadır."

Paşa, 50 yaşındaydı. O güne kadarki bütün değer yargılarını birden değiştirmişti sanki.

Kendisini bildi bileli, bu tür konulardan hep uzak olmuştu. Dini terminolojisi çok zayıftı. Allah'a inanıyordu, hepsi o kadar. Hep derin konular olmuştu bunlar onun için. Peki ya şimdi?

Başını iki elinin arasına almış bir halde ekrana bakıyordu bunları düşündürken. Bir ara, ekran yine tuhaf bir şekilde kararverdi. Altın sarısı bir sayfa açıldı ardından.

Alev alev yanınan harflerle, "Bu görev senin. Deccal'ı öldür." diye yazıyordu.

"Olamaz." dedi. "Ne yani, şimdi, Tanrı beni görevlendirdi mi?" diye soru kendi kendine.

"Asla, imkânsız, hayır, mümkün değil, olur mu canım, hem niye ben, ben kimim, saçmalık..." Bir anda tüm bu ifadeleri tek tek söyledi. Hatta fazlasını...

Ekran bir kez daha karardı. Sonra deniz mavisi bir sayfa açıldı. "Ezilenler seni bekliyor."

"Beni mi bekliyor? Ne alâka, ne yapabilirim ki, olur mu canım, Allah Allah..."

Bilgisayar kapandı.

Paşa saate baktı. Sabah olacaktı neredeyse. Biraz yatıp dinlenmeliydi. Göreve gidecekti.

"ASA'YI AL!"

Paşa, bir hafta boyunca hiçbir mesaj almadı, ilkini birkaç kez, ikincisini ise sadece bir kez olmak üzere iki farklı rüya görmüştü şimdiye kadar... Ama artık rüya görmüyordu. Belki de dinlendiriliyordu. Çünkü çok ağır bir yük vardı sırtında. Bir haftalık bir ara, onu biraz da olsa rahatlatıyordu. Öyle de olmuştu. Paşa, bu süre içinde kitaplar okudu, araştırmalar yaptı. Ama hiç kimseye belli etmedi.

Bu gece bir rüya daha görecekti. Bu rüya diğerlerinden çok farklıydı. Çünkü ilk görev tebliğ edilecekti kendisine.

Aslında Paşa da böyle bir şey bekliyordu zaten. Çünkü gündürlü Deccal'ı araştırıyordu. Araştırdıkça da şaşırıp kalıyordu. Çünkü yaşadığı dünyada olanlar, yüzlerce yıl önceden tek tek öngörülmüştü. Dünya her geçen gün, meçhule olan yolculuğunda büyük mesafe kat ediyordu. Bir yanda açlık, sefalet, savaş. Diğer yanda dünyayı yöneten güç sahipleri...

Paşa, Deccal'ın ne olduğunu anlamaya başlamıştı. Peki, nasıl savaşıyordu? Ona karşı koymak, onu yenmek mümkün müydü?

Tüm bunları düşünürken; "Ya nasıl oldu tüm bunlar, ben neler düşünüyorum, ne yapıyorum?" diye sordu. Artık şaşkınlığı, tedirginliği gitmiş, iyice kaptırmıştı kendisini bu tuhaflığa. Dahası, tuhaf da gelmemeye başlamıştı Paşa'ya tüm bunlar.

Kalktı, pijamalarını giyip yatağına yattı ve birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Gördüğü rüyayla birlikte fırladı yatağından: -

Ceyhun buraya gel...

Ama evde kendisinden başka hiç kimse yoktu. Yine rüya görüyordu.

Kısa bir şaşkınlığın ardından, gördüğü rüya geldi aklına. İlk görev verilmişti ona.

Ceyhun İstanbul'a gidecek, Çemberlitaş'ın altındaki mahzenden Hazreti Musa'ya ait Asa'yı alıp gelecekti.

Paşa rüyasında, bilgisayarın başında otururken almıştı bu görevi. Bilgisayarında çalışırken, bir mesaj yansımıştı ekrana.

"Ceyhun İstanbul'a gitsin, Çemberlitaş'ın altındaki mahzenden Hazreti Musa'nın asasını alsın. Asa senindir artık!"

Paşa'nın gözünün önünden gitmiyordu bu mesaj.

"Ceyhun, yok canım. Nasıl söylerim bunu ona? Ama söylemem lazım. Hay Allah. Kalbim sıkışıyor."

Çaresizdi, ne yapacağını bilmiyordu. Bildiği tek şey, Hazreti Musa'nın Asası'nın İstanbul'da, Çemberlitaş'ın altındaki mahzende olduğuydu.

Dahası, bu Asa artık Paşa'ya aitti.

Bu olanların nedenini de bilmiyordu, bu Asa'yla ne yapacağını da...

"Şimdi yarın sabah Ceyhun'u çağırırsam, git İstanbul'a, asayı al, gel desem, ne der acaba? Delirdiğimi düşünür herhalde. - Paşa aklını oynattı- der herhalde. Hem bu duyulursa Genelkurmay Başkanlığı görevim malulen biter belki de... Yok yok, bu söylenecek bir şey değil." diye geçirdi içinden.

"Yok canım, ben uyduruyorum galiba bunları." Hiçbir şey yaşamamış, gibi vazgeçti her şeyden. Aklından şüphe etmeye başladı.

Saat gecenin 2'siydi.

Odamın sessizliğini telefon sesi bozdu.

Paşa'nın cep telefonu çalıyordu. Arayan kişi "0"dı. Telaşlandı, içini bir korku sardı. En son aradığında sabır tavsiye etmişti. Sonrasında ise uçak düşmüş, ailesi yok olmuştu.

Peki ya şimdi, ne olacaktı acaba?

Bu arada telefon çalmaya devam ediyordu ısrarla.

Paşa, sonunda cesaretini toparlayıp telefonu açtı.

- Ben Ceyhun, Paşam! Bu gece yola çıkıyorum, müsaadenizle...

Paşa, hayretler içerisinde elindeki telefon a yere düşürdü.

"Bismillahirrahmanirrahim." dedi birkaç kez.

Yığılıp kaldı. Ayıklığında sabah olmuştu.

Karargâha gittiğinde Ceyhun yoktu.

Onun yerinde bir başkası duruyordu. Komutanlardan biri geldi odaya.

- Paşam, saat babanızdan kalmış öyle mi, dedi.

- Paşam, beni duyuyor musunuz?

- Duydum, duydum.

Paşa, ne dendiğini anlamadı. Hangi saattiydi? Ne saatiydi? Bozuntuya vermedi, geçiştirdi, konuyu dağıttı.

İstanbul'a Asa'yı almaya giden Ceyhun'un gidiş nedeni, saati tamir ettirmektir.

Paşa'nın babasından kalan saat bozuktu ve tamir ettirmeyi düşünüyordu. Ankara'da tamir edememişlerdi. Saatin İstanbul'a gitmesi gerekiyordu. Çekmeceesindeki ahşap kutu içinde saklıyordu babasının yadigarını.

Komutanın, "Paşam, saat babanızdan kalmış öyle mi?" şeklindeki sözleri geldi aklına.

Çekmeceesindeki, bozuk saate baktı ama saat yerinde yoktu.

Komutanı çağırdı:

- Saati niye sordun?

- Ceyhun, İstanbul'a gitti ya tamir ettirmeye.

- Anladım.

Paşa anlamıştı. Hem de çok iyi anlamıştı. Hiçbir açık kapı bırakılmıyordu geride.

Sıfır numara "Ceyhun"du.

Ceyhun'un İstanbul'da iki görevi vardı. Saati tamir ettirecek ve Asa'yı getirecekti. Peki, saatin bir önemi var mıydı? Bunu zaman gösterecekti. Ceyhun ne zaman dönecekti? Arasa mıydı acaba onu? Vazgeçti. Telefonlar dinleniyor olabilmirdi.

Bu arada odadaki komutan "İznilizle..." deyip ayrılmıştı çoktan. Paşa, boş koltuğa baktı, "Hay Allah, unuttuk adamı." dedi.

"Neyse birazdan toplantıda görüşürüz."

NİHAYET ASA GELDİ

Ceyhun ertesi gün elinde kocaman bir çantayla karargâha geldi. Makam odasının kapısını çaldı ve tekmiil verip içeri girdi.

Paşa "Otur evladım." dedi.

Paşa, bugüne kadar hiç yapmamıştı böyle bir şeyi. Yani Ceyhun'a hiçbir zaman "Otur evladım." dememişti. Zaten askeri disiplini kaldırmazdı böyle bir şeyi.

Ama Ceyhun, o Ceyhun değildi artık, başka biriydi.

İyi ama kimdi?

- Teşekkür ederim efendim, oturmayayım, dedi Ceyhun.

Sonra da emanetleri uzattı.

- Saat tıkır tıkır çalışıyor artık. Saatçi "Çok değerli bir saat, sakın kaybetmesin Paşam, kolundan da hiç çıkarmasın," dedi. Çantayı da saatçi gönderdi.

- Saatçi mi, hangi saatçi?

- Efendim, önceki gün saatle birlikte verdiğiniz kartvizitin sahibi.

- Sende mi o kartvizit?

- Hayır, saatçiye verdim.

- Niye?

- Efendim, saatçi istedi.

- Neyi?

- Kartviziti?

- Niye?

- Bilmiyorum efendim.

- Evladım, peki gecenin ikisinde niye aradın beni "İstanbul'a gidiyorum" diye?

- Efendim, uçağa binmeden önce aramamı istediniz ya...

Ceyhun'un söylediklerinin hiçbiri olmamıştı. Ama işler kulsursuzca, aksamadan yürüyordu.

- Çantada ne var?

- Bilmiyorum efendim.

- Ağır mıydı?

- Yo, cüssesine göre çok hafifti efendim.

- İyi, çantayı bırak ve çık.

Paşa, özel kalemini arayıp "İçeri hiç kimseyi alma, telefon bağlama" emrini verdi.

Saati koluna taktı ilk önce. Birden hafiflediğini, rahatladığını hissetti.

Çantanın iki kilidi vardı. İkisi de şifreliydi. Peki, çantanın şifresi neydi?

"Belki şifreleri yerindedir." diyerek açmaya çalıştı ama açamadı. "O halde kesip çıkarayım içindekini." diye düşündü. Çünkü çanta deriydi. Kolayca kesilebilirdi.

Gözü kolundaki saate ilişti.

Saat 12'yi 5 geçiyordu.

Ama aslında saat 11'di. Tamirden gelen saat kurulmadığı için çalışmıyordu. Saati ayarlamayı geçirdi aklından bir an. Sonra durdu.

Saat 12.05'di.

1,2,0,5...

Çantanın şifresi dört rakamdan oluşuyordu. Gözünün saate ilişmesi tesadüf değildi. Paşa hayretler içinde, "Şifre bu rakamlar galiba." dedi.

Evet, şifre bu rakamlardı. Çanta açıldığında odayı çok hoş bir koku kapladı. Beyaz bir ipek kumaşa sarılı Asa vardı çantada. Tam yedi kat sarılmıştı. Paşa dikkatlice açtığında Asa'yı gördü ve gözleri kamaştı.

Bembeyaz bir ağaçtan yapılmıştı ve yumuşacıktı. Elini üzerinde gezdirdi. Odanın içerisi ışı ışıl oldu bir an.

Paşa, sadece, Hazreti Musa'nın Peygamber olduğunu biliyordu. Asanın ne olduğuna ilişkin bir fikri yoktu. Ama Asa, Hazreti Musa'ya aitti.

Gerçi, bir şeyler biliyordu ama okuyunca hatırlayacaktı Hazreti Musa'yı, Firavun'u, Kızıldeniz'i...

Yeniden ipek kumaşa sardı Asa'yı. Çantanın içine çaprazlamasına yerleştirdi ve çantayı kapadı. Şifreleri de kapattı.

Bu Asayla ne yapacağını bilmiyordu.

İKİNCİ DERS, HAZRETİ MUSA VE ASASI

Deccal'ın ne olduğunu biliyordu artık Paşa. Sırada Hazreti Musa ve tabii ki Asa'sı vardı. Bu Asanın bir özelliği vardı hiç şüphesiz. Ne zaman ve nasıl kullanacağına dair hiçbir bilgisi yoktu. Ama bir işe yarayacağı kesindi.

Bir kez daha bilgisayarın başına oturdu ve araştırmaya koyuldu.

Hazreti Musa, İsrailoğulları'na gönderilen peygamberlerden biriydi. Allah'la konuşabiliyordu. Birçok mucizesi vardı.

Firavun'a karşı savaşmıştı. Kavmiyle Kızıldeniz'in kenarına gelince, asasını vurup denizde yol açmıştı. Bir keresinde asasını yere atmış ve asa yılan şekline bürünmüştü.

Tih sahrasında, kavminin susuz kalıp ondan su istemeleri üzerine asasını bir taş vuruşu Beni İsrail'in kabileleri adedince, on iki pınar akıtmıştı.

Paşa, araştırırken şaşırıp kalıyordu. Çünkü yüzyıllardır bu Asa'yı arıyordu herkes.

İsrail Devleti de, bu Asa'nın peşindeydi. Mescid-i Aksa'nın altındaki tünellerde bu asa aranmıştı yıllarca ama bulunamadı.

"Ahir zamanda gelecek ve yeryüzünde adalet ve barış sağla-yacak olan Mehdi'nin çıkışının en önemli belirtilerinden biri "Ahit Sandığı"nın bulunmasıdır. Hazreti Musa'nın Asası da bu sandığın içerisinde." "

Paşa, hayretler içerisinde okudu bu satırları. Ahit Sandığı, Mehdi ve Asa...

Şok geçiriyordu âdeta. "Mehdi mi?" diye bağırdı bir anda. "Asa ben deyse Mehdi ben miyim?" diye düşündü.

Merak ve heyecan içerisinde okumaya devam etti, karşısına çıkan bu bilgiyi. Sanki bilgisayar ona bir şeyler anlatmaya çalışı-yordu. Yavaş yavaş, alıştıra alıştıra...

"Sandık, gerek kutsal metinlere gerekse tarihi kayıtlara göre ülkemizin Antakya ilindedir."

Peki ama sandık Antakya'daysa ve Asa da onun içerisindey-se Pasa'daki neydi? Çemberlitaş'tan Ceyhun'un getirdiği Asa gerçek değil miydi?

Şu âna kadar yaşadığı tuhaflıklar neydi o zaman? Ya gördü-ğü rüya. Hangisi doğrudu?

Okumaya devam etti:

"Kur'an-ı Kerim'de Talut kıssasında Ahit Sandığı'ndan bah-sedilir. Peygamberimizin hadislerinde de ahir zamanda gelecek olan Mehdi'nin Ahit Sandığı'nı bulacağı haber verilmiştir.

Talut kıssasında Ahit Sandığı'nın adının geçtiği âyet şöyle-dir:

"Peygamberleri, onlara dedi: 'O'nun hükümdarlığının belge-si, size sandığın gelmesidir. Onda Rabbiniz'den 'bir güven duy-gusu ve huzur' ile Musa ailesinden ve Harun ailesinden arta kalanlar var; onu melekler taşır. Eğer inanmışsarsanız, bunda şüphesiz sizin için bir delil vardır.'" (Bakara Suresi, 248)

Bahsi geçen Ahit Sandığı'nda, üstünde ittifak edilen bir ri-yayete göre, Hazreti Musa'nın asası ile Tevrat levhaları ve Haz-reti Harun'un asası ile sarığı gibi kutsal emanetler bulunmak-tadır.

Âyete göre Ahit Sandığı, Talut'un hükümdarlığının simgesi olduğu gibi, rivayetlere göre Mehdi'nin de yeryüzünde kuracağı hükümdarlığın simgesi olacaktır.

Paşa okuduğu âyetin ardından sersemledi ve bayıldı.

Bu kez bir rüya daha gördü. Hepsinden daha sıra dışı bir rü-yaydı bu. Bir ameliyathanedeydi. Kafatası açılmıştı, doktorlar beyniyle uğraşıyordu. Doktorlardan birinin elinde CD'ye ben-zer bir şey vardı. CD'ye benziyordu ama sanki etten üretilmiş-ti. Diğer doktor, bir aparat yardımıyla Paşa'nın beynini ikiye böldü. Doktorlar CD'yi Paşa'nın ikiye ayrılan beyninin ortasına yerleştirdiler ve kapattılar. Bir diğer doktor elindeki bir cihazla beyni yapıyordu.

Kafatası kapatıldıktan sonra, sıra kalbe geldi. Paşa'nın kalbi-ni açan doktorlar, kalbin içine bir akü yerleştirdiler.

Sonra içlerinden biri, "Şimdi daha zeki ve güçlü oldun." dedi.

Bir süre sonra Paşa uyandı. Hemen aynaya koştı. Alnından terler akıyordu. Kafasına baktı, hiçbir ize rastlamadı. Üstünde-kileri çıkarıp göğsüne baktı. Orada da bir şey yoktu.

"Allahuekber." deyiverdi bir çırpıda.

"Ne dedim ben?" diye sordu kendi kendine aynanın karşı-sında. "Hayırdır inşallah."

Hayırdı besbelli.

Belki beş, belki on dakika içinde olmuştu tüm bunlar.

Sonra,yeniden bilgisayarın karşısına geçti ve okumaya de-vam etti.

Ahit Sandığı, Bakara Süresi'nin 248. âyetinde de belirtilmiş gibi Allah'ın "inananlar için" bir delilidir. Bu nedenle yüzlerce yıldır, inanlar ve inanmayanlar tarafından hep arandı.

Sandık ortada yoktu ama içindeki Asa, Paşa'nın elindeydi. O zaman sandık neredeydi? Ya da kimde? Asa'yı saatçi gönderdiğine göre, sandık da ondaydı büyük ihtimale.

Ancak Paşa saatçiyi tanımıyor, nerede olduğunu da bilmiyordu. Çemberlitaş'taydı, hepsi o. Ama saatçiyi gören, yerini bilen bir kişi vardı: Posta eri Ceyhun. Ama bunu ona nasıl sorabilirdi ki? Bunları düşünürken telefonun çalmasını bekledi Paşa. Belki Ceyhun arar diye. Ama bu kez aramadı. Bundan sonra da hiç aramayacaktı.

Okumaya devam etti. Ama son gördüğü rüyadan sonra daha bir rahattı. Okuduklarını daha iyi anlıyor ve kavriyordu.

Sırada konuyla ilgili olarak Hazreti Peygamber'in birkaç hadisi vardı:

"Ona Mehdi denilmesinin nedeni, gizli olan bir şeyin yolu-nu göstermesidir. Antakya denilen bir yerden Ahit Sandığı'nı ortaya çıkaracaktır." (Suyuti, el-Havi li'l-Feteva, II, 82)

"O, kimsenin bilmediği bir duruma kılavuzlandığı için kendisine 'Mehdi' denilmiştir. O, Tabut-u Sekine'yi Antakya mağarasından çıkarır." (Nairn bin Hammad, Kitabü'l-Fiten)

"Mehdi, Rumlarla savaşmak için bir ordu gönderir. Onun fıkıh bilgisi, on âliminkine bedeldir. O, Tabut-u Sekine'yi de Antakya mağarasından çıkarır." (Nairn bin Hammad, Kitabü'l-Fiten)

Paşa, her şeyin farkındaydı artık. Neler olduğunu biliyordu. Artık o, Mehdi Paşaydı.

"Neden ben?" sorusunu bir kez daha sordu. Bugüne kadar bu tür düşüncelerin karşısında olmuştu. Ama şimdi ilahi bir güç tarafından kurtarıcı olarak görevlendirilmişti. Oysa O'nun kafasındaki Mehdi yeşil sarıklı, şalvarlı, cübbeli, eli tespihli ve sakallı birisiydi.

Ama kendisi üniformalı ve apoletliydi.

Peki, gerçekten Mehdi miydi? Belki abartıyordu. Tamam bir görevi vardı ama bu Mehdilik miydi?

Paşa, okumaya devam etti.

"Neden Antakya?" sorusunun cevabı vardı sırada.

Antakya, doğal mağaralarıyla ünlü bir şehirdi. Sandığın bu mağaralardan birinde, uzun yıllar boyunca saklı kalması mümkündü. Bu mağaralar arasında Yedi Uyurlar Mağarası olarak bilinen ve Ashab-ı Kehf in yaşadığı mağara da vardı. Yani mantıklı bir düşüncedydi bu.

Ahit Sandığı bugüne kadar bulunamadı. Çünkü hem arazi şartları buna el vermiyordu, hem de teknik imkânsızlıklar vardı

Yüzyıllardır bulunamayan sandığın şimdi bulunmuş olması, gayet doğaldı. Çünkü teknolojik imkânlar, sandığın bulunması için yeterliydi artık.

Tarihi kaynaklara göre; Ahit Sandığı Hazreti Davud döneminde şehrin Birleşik Yahudi Krallığı'nın başkenti ilan edilmesiyle Kudüs'e taşındı. Hazreti Süleyman tarafından yaptırılan mabede konulan sandık, M.O. 587 yılına kadar Beytilmakdis'te kaldı. Aynı yıl içinde Babil imparatoru, Kudüs'ü işgal etti ve o tarihten sonra sandık kayboldu. Yaklaşık 500 yıldır bulunamayan sandığın, tahrip edilemediği ve onu koruyan Levililer tarafından, mabedin altında hazırlanmış gizli bir bölmede saklandığı inancı yayıldı. M.S. 70 yılında ise Roma valisi Ti-

tus'un Beytülma'disi yıktırdıktan sonra bu yeraltı odasına ulaştığı ve mabedin kutsal eşyalarıyla birlikte sandığı da Roma'ya götürdüğü varsayılıyor.

Ahit Sandığı'nın en son görüldüğü tarih, M.Ö. 587 yılıdır.

Yahudiler, sandığın ancak Mesih'in gelişiyle birlikte ortaya çıkacağına inanıyorlar. Ama buna rağmen hâlâ arıyorlar.

Hristiyanlar da sandığı Hazreti İsa'nın yeryüzüne kıyamet-ten önce tekrar gelişinin belirtilerinden biri olarak gördükleri için arıyorlar.

Ancak sandığın yeri konusunda en temel görüş, Antakya'dır. Romalıların baskılarından kaçan Yahudi Esseniler topluluğunun bir kısmı, Ürdün yakınlarındaki ve Lut Gölü kıyısında bulunan Kumran'a sığındılar, bir kısmı da Antakya civarına yerleşti. İşte yaygın olan görüşe göre, Antakya ve çevresine yerleşen Esseniler, yanlarında Ahit Sandığı'nı da getirmişlerdi. Antakya'yı bölgesel konumu ve coğrafi yapısından dolayı sandığın korunması için uygun bir yer olarak gördükleri için de burada saklamışlardı.

Paşa, Genelkurmay Başkanı olarak Antakya'daki sandığın bulunması için emir verebilirdi. Antakya'yı karış karış aratıp sandığı buldurabilirdi. İstese binlerce askeri sevk ederdi bölgeye. Peki, bulunca ne olacaktı? Paşa'nın kafasındaki soru şuydu aslında: Sandığın içinde asa var mıydı, yok muydu?

Ahit Sandığı, Antakya'dan İstanbul'a getirilmiş olabilir miydi? İşte bütün bu soruların cevabını merak ediyordu Paşa.

Sırada bir başka soru daha vardı.

Mehdi kimdi? Görevi, özellikleri nelerdi? Kendisi gerçekten Mehdi miydi?

Sıra şimdi bu soruların cevabına gelmişti. Arama motoruna bu kez "MEHDI" yazıp arattı. O kadar çok bilgi vardı ki bu konuyla ilgili.

"Yüzü parlayan yıldız gibi nurludur." (El-Kavlul-Muhtasar Fi Alâmatil-Mehdiyyi'l-Muntazar, s. 33)

"Güzel yüzlüdür. Yüzünün nurları ona azamet verir." (Mer'iy b. Yusuf b. Ebi Bekir b. Ahmed b. Yusuf el-Makdisi "Feraidu Fevaidi'l-Fikr Fi'l-İmam El-Mehdi El-Muntazar")

"Dişleri parlaktır..." (Ali bin Hüsameddin El-Muttaki)

"Uylukları uzundur, rengi Arap rengidir." (Kıyamet Alâmetleri, Berzenci, s. 162-163)

"Mehdi, gür sakallı, ön dişleri parlak, yüzü benli, açık alınlıdır." (Mer'iy b. Yusuf b. Ebi Bekir b. Ahmet b. Yusuf el-Makdisi, Feraidu Fevaidi'l-Fikr Fi'l-İmam El-Mehdi El-Muntazar)

"Yüzünde bir ben vardır." (Ali bin Hüsameddin El-Muttaki)

"Yanağında inciye andıran, bir yıldız gibi yüzünü aydınlatan bir işaret vardır." (Muhammed b. Resul Al-Hüseyni El-Berzenci, "Kıyamet Alâmetleri" Pamuk Yayınları, Trc: Naim Erdoğan)

"Mehdi'nin omuzunda Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) nübüvvet mührü bulunacaktır." (El-Kavlul-Muhtasar Fi Alâmatil-Mehdiyyi'l-Muntazar, s. 41)

"Omuzunda Peygamberin (s.a.v.) alâmeti vardır." (Kitabül-Burhan Fi Alâmeti'l-Mehdiyyi'l-Ahir Zaman, s. 23)

"Omuzunda Peygamber'in (s.a.v.) nişanı vardır." (Kıyamet Alâmetleri, Berzenci, s. 163)

Hazreti Peygamber'in buyurduğuna göre, Hazreti Mehdi'nin iki omuzu arasında kendisindeki gibi bir alâmet olan "Peygamberlik mührü" olacaktır. Ama Mehdi, Peygamber olmadığına

göre bu mühür başka bir işaret olmalıydı. Meselâ Genelkurmay Başkanı'nın apoletleri...

Paşa bunları okurken, karşısında asılı duran üniformasının apoletlerine baktı. Bir süre öylece donakaldı. Okumaya devam etti:

Yüzünün nuru başına ve saçlarının siyahına kadar yükselir. (Mehdilik ve İmamîye, s. 153 / İkdü'd-Dürer'den)

O açık (geniş) alınlı, heybetli bir şahıstır. (İkdü'd-Dürer)

Hazreti Mehdi'nin bedeni İsrailî'dir. Hazreti Mehdi, sanki Beni İsrail ricalindedir. (Beni İsrail'in vücut yapısı geniş ve heybetlidir.) (İbn Hacer El-Mekki)

Karnı büyük... (Mer'iy b. Yusuf b. Ebi Bekir b. Ahmed b. Yusuf el-Makdisi "Feraidu Fevaidi'l-Fikr Fi'l-İmam El-Mehdi El-Muntazar")

İri gövdeli... (Ukayli "En-Necmu's-Sakıb fı Beyanı Enne'l-Mehdi min Evladı Ali b. Ebi Talib ale't-Temam ve'l-Kamal")

Bu hadislerdeki özelliklere bakılırsa, Mehdi'nin heybetli, geniş yapılı ve dikkat çekici bir görünümü olduğu haber verilmektedir.

Paşa'nın görünüşü de hayli heybetliydi.

Yaşı 30-40 arasında olduğu halde gönderilecektir... Mehdi benim evlatlarımdandır. 40 yaşlarındadır. (El-Kavlu'l-Muhtasar Fi Alâmati'l-Mehdiyyi'l-Muntazar, s. 41)

Mehdi benim neslimdendir. O, 40 yaşındadır. Sanki yüzü parlak bir yıldızdır... (Mer'iy b. Yusuf b. Ebi Bekir b. Ahmed b. Yusuf el-Makdisi "Feraidu Fevaidi'l-Fikr Fi'l-İmam El-Mehdi El-Muntazar")

Paşa, 50 yaşındaydı ama 40 yaşında değildi. Burada hesap biraz karışık görünüyordu. Buna pek fazla kafa yormadı. Okumaya devam etti.

O, Medine'de doğacaktır... Nuaym b. Hammad. İmam Ali'den (k.v.) böyle nakletmiştir.

Paşa, Medine'de değil İstanbul'da doğmuştu. Ama sonrasında şöyle bir bilgi vardı: "Medine, Arapça'da şehir demektir." O halde Paşa, şehirde doğmuştu.

Gözleri yanmaya başladı. Şöyle arkasına yaslandı ve esnemeye başladı. Tam yeniden okumaya koyulacaktı ki ezan sesi duydu. Saate baktığında sabah olduğunu gördü. Koca bir geceyi uykusuz geçirmişti Paşa.

Kalkıp abdest aldı ve sabah namazını kıldı. Ömrü hayatında ilk defa sabah namazını kılıyordu. Cenaze namazı, bayram namazı, cuma namazı kılmişti ama vakit namazını ilk kez kılıyordu. Hem de sanki yıllardır kılıyormuşçasına. Büyük bir hışı içinde...

CEYHUN ORTALIKTAN KAYBOLDU

Paşa karargâha geldiğinde er Ceyhun ortalıkta yoktu. Sordu, soruşturdu ama haber alamadı. Ceyhun kayıptı. "Hayırdır inşallah..." dedi içinden. Nerede olabilirdi acaba. Emir verildi ama akşama kadar hiç kimse ulaşamadı ona. Sanki yer yarılmış, içine girmişti.

O günden sonra uzun bir süre ortaya çıkmayacaktı Ceyhun.

Paşa, ailesinin ölümünden sonra ilk kez böylesine üzgündü. Ceyhun'a tarifi mümkün olmayan bir sevgisi vardı. Özellikle son zamanlarda...

Bunun sıradan bir durum olmadığını farkındaydı. Bu yüzden de Ceyhun'un aranmasına devam edilmesini istemedi. Başına bir şey gelmeyeceğine inanıyordu. Peki ya saatçiyi nasıl bulacaktı? Ceyhun'dan başka bilen, tanıyan yoktu saatçiyi. O halde Ahit Sandığı ile ilgili sorular, bir süre daha cevapsız kalacaktı. Belki de Ceyhun, bu yüzden ortadan kaybolmuştu. Paşa'nın saatçiyi ulaşmaması gerekiyordu.

Şimdi ne olacaktı.⁷ Paşa ne yapmalıydı? Dünyayı tek başına kurtaramazdı tabii ki...

Diğer komutanlara bu konuya açması mümkün değildi. Hem böyle bir şey onun sonu olurdu. Kim inanırdı ki zaten? Deli derlerdi. Hem de zırdeli. Beklemekten başka çaresinin olmadığını düşündü. Elbet bir işaret belirecekti. Ne yapması gerektiği bildirilecekti. Ama biraz pişmesi, dünyayı farklı bir gözle algılaması gerekiyordu. Bu süre tam bir yıld.

Bu bir yıl içinde, Paşa'da büyük değişiklikler olacaktı. Çok şey öğrenecekti. Herkesin sevdiği, güvendiği bir kişi olacaktı. Saygınlığı artacaktı.

Ama bu bir yıl içinde hem ülke, hem de dünya daha fazla karışacaktı. Ahlakı çöküntü ivme kazanacaktı. Amerika ve İsrail'in ortak projeleri, dünyaya ateş gibi düşecekti. Her yer alev yanacaktı. Savaş, kan ve gözyaşı hâkim olacaktı dünyaya.

Bir yanda ağlayanlar, diğer yanda ağlatanlar-

BİR YIL SONRA: 2020

Bütün Türkiye ekran başında... Avrupa Birliği Dönem Başkanı, birazdan kameraların karşısına geçecek ve Türkiye dışında, dünyanın da merakla beklediği kararı açıklayacak.

Türkiye, onlarca yıldır girmek için ter döktüğü Avrupa Birliği'ne alınacak mı?

Ülkedeki bütün televizyonlar açıklamayı canlı yayınlayacak. Dönem başkanının ağzından çıkacak kelimeler, merakla bekleniyor. Türkiye, birliğin üyesi olacak mı? Yoksa yeni şartlar mı getirilecek?

Ama daha hangi şartlar ileri sürülebilir ki? Türkiye, birliğe girebilmek için yıllardır taviz üstüne taviz verdi.

Başbakan, dışişleri bakanı, baş müzakereci, bürokratlar...

Taraflar "daha fazla ne koparabilirim" telaşında, içeride çetin bir pazarlık yaşandığı apaçık ortada...

Acaba bu pazarlıktan kim daha kârlı çıkacak? Açıklama gecikti, içeride sert, çok sert tartışmaların yaşandığı bildirildi.

Neyi tartışıyorlar acaba? Üzerinde anlaşamadıkları konu ne?"

Tartışmanın olduğu salonun kapısı hızla açıldı ve Türk heyeti odadan ayrıldı.

Heyetkilerin yüzleri kıpkırmızıydı.

Herkes burnundan soluyor, gözlerinden ateş, kulaklarından duman çıkıyordu sanki.

Gazeteci ordusu peşlerinde, "içeride neler oldu, niçin ayrılıyorsunuz?" sorularının cevabını arıyordu.

Türkiye Başbakan'ı ve beraberindekiler, hiçbir açıklama yapmadan ayrıldılar.

"Neler oluyor?" sorusunun cevabını dönem başkanı verecekti birazdan.

Türkiye'deki tüm televizyonlar, canlı yayınlarında bu son gelişmeyi yorumluyorlar. Borsa ânında düştü.

Genelkurmay Başkanı, karargâhındaki odasında tek başına, kararın açıklanmasını bekliyor. Bazı komutanlar biraz önce odasındaydı. Ancak Paşa, onlardan kendisini yalnız bırakmasını istedi.

Türkiye, onlarca yıldır sürdürdüğü Avrupa Birliği mücadelesinden hezimetle çıktı. Avrupa Birliği, Türkiye'yi saflarına katmadı. Başta Fransa ve İngiltere olmak üzere Avusturya, Danimarka, Almanya ve Belçika "imkânsız" dediler. Hem de siyasi ve ticari ilişkileri göz ardı ederek ve çekinmeden. Çünkü Hristiyan cemaatlerden gelen baskılar karşısında Avrupalı liderlerin yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Türkiye'yi bir beş yıl daha oyalamak istiyordu Avrupa. İçerideki çetin pazarlık ve hararetlı tartışmalar da bu yüzdendi. Avrupalı liderler, Türkiye'ye ahlâksız bir teklifte bulunmuşlardı. Hem ahlâksız, hem de akıl almaz.

Teklif şuydu:

"Ayasofya'yı Patrikhane'ye verin, burası yeniden kilise olsun. Biz de sizi bu şartla birliğe alalım..."

Bu istenen son tavizdi Türkiye'den. Son ve en ağır talep... Türk tarafı, bu istek karşısında neye uğradığını şaşırды. Başbakan, bakanlara ve bürokratlara baktı ve ayağa kalktı. Onunla birlikte bakan ve bürokratlar da ayağa kalktılar ve odayı terk ettiler.

Dönem başkanı, bu ahlâksız teklifi birazdan düzenleyeceği basın toplantısının gündemine taşımayacaktı. Çünkü içeride öyle karar alınmıştı.

Tek cümlelik bir basın açıklaması yapıldı. Türkiye'yle müzakereler sonlandırılmıştı.

İyi ama neden yıllar önce vermediler bu cevabı? Neden oyaladılar yıllarca? Amaçları neydi?

Aslında bu sorunun bir tek cevabı vardı. O cevabı verdiler. Amerika ve İsrail, Türkiye'nin birliğe alınmaması için gizli den bizi baskı yaptılar. Verdikleri destek "görüntüdeydi".

Başbakan ve beraberindekiler Türkiye'ye döndüler. Başbakan, Esenboğa Havalimanı'nda bekleyen onlarca haberciye. Türkiye'nin neden birliğe alınmadığını anlattı.

Bizden, Ayasofya Camii'ni Fener Rum Patrikhanesine devretmemizi istediler. Dahası buranın yeniden kiliseye dönüştürülmesini... Bu onların son isteğiymiş. Bunu kabul etseydik, müzakereler devam edecekti. Ama bizi birliğe yine almayacaklardı, bundan eminim. Bir beş yıl daha geçecekti bu şekilde. Bunu kabul edemedik, etmedik de... Masadan kalktık. Türkiye'nin Avrupa Birliği macerası bitmiştir arkadaşlar!

Türk halkı içeride olanları ilk kez duyuyordu, hem de Başbakan'ın ağzından. Ayasofya konusu, 90 milyonluk ülke halkını çileden çıkarmıştı. Herkes müzakerelerin bitirilmesine sevinmişti.

Ama birileri de düğmeye basmıştı. Bu hükümet gitmeliydi. Planlar uygulamaya konuldu.

Ertesi gün çıkan gazetelerin manşetlerinde "Ahlâksız teklif diye yazıyordu.

Tüm medya kınıyordu Avrupa'nın bu tavrını. Ama birkaç gün sonra, bazı köşe yazarları günlerce sürecek bir tartışmanın fitilini ateşlemişlerdi bile.

Yazarlar, "Ne olur sanki, Ayasofya zaten kiliseydi. Karşısında koskoca Sultanahmet Camii var. Ayasofya yeniden kilise olsa, İstanbul'a gelen turist sayısında patlama olur" şeklinde mantık yürütmeye başladılar.

Bu söylemler bilinçliydi. Halkın kafası bulandırılmaya çalışılıyordu. Birileri özetle şunu söylüyordu: "Başbakan masayı terk etmekle doğru yapmadı, ülkeyi Avrupa Birliği'nden kopardı."

Ancak, halk aynı fikirde değildi. Hem de tüm olup bitenlere rağmen.

Türkiye yapayalnızdı artık. Kötü günler kapıdaıydı. Kararın açıklandığı gün, ekonomik kriz baş gösterdi. Borsa dibe vurdu. Döviz fırladı, iflaslar ardu arkasına gelmeye başladı. Tıpkı 20 yıl öncesinde, 2000'li yılların başlarında yaşanan kriz gibi bir durum belirdi. Belki daha kötüsü...

Türkiye'deki yabancı sermaye ve birkaç büyük şirket, yine her zaman olduğu gibi bu krizden yara almadan, hatta büyüyerek çıktı. Ancak bu kez halk, daha bilinçliydi. Büyüyenler hep aynı şirketlerdi.

İntihar vakalarında büyük bir artış yaşanmaya başladı. Öyle ki, Boğaz Köprüsü'nün korkuluklarında polis etten duvar ördü.

Bir ay sonra, açlıktan ölen bebeklerin haberleri düştü gazete sayfalarına, televizyon ekranlarına. İşsiz kalan babaların iniharları...

Unutulan kapkaç ve hırsızlık olayları yeniden başladı. Çıldırmıştı sanki herkes.

Türkiye'nin açlıkla imtihanı başlıyordu. Ülkenin bu durumu-nu fırsat bilenler, içeride ve dışarıda homurdanmaya başladılar. Sonra da ortalığı karıştırmaya. Terör yeniden hortluyordu.

Irak, artık İsrail'in kontrolündeydi. Amerika, denetimi İsrail'e bırakmıştı. Kuzey Irak'tan Türkiye'ye tacizler başladı. Ermenistan'dan ülkeye giren bir grup terörist, gece baskını düzenleyip kaçtılar. Yunanistan, denizde ve havada ihlallere başladı. Kardak kayalıklarına dev bir Yunan bayrağı dikildi. Bu bir tacizdi.

Kıbrıs'ta Rumlar, Türklere saldırmaya başladı. Her şey üst üste geliyordu. Hükümetin yapabilecek hiçbir şeyi yoktu. Halk bunun farkındaydı ve bir de hükümet krizi çıksın istemiyordu. Ama bazı siyasi partilerin içinden, hükümete ve Genelkurmay'a yönelik ağır ithamlar başladı. Halkı bu kurumlara karşı tahrik ediyorlardı. Ancak halkta inanılmaz bir sağduyu hâkimdi.

Türkiye bir şey yapmalıydı. Tüm bu gidişat tersine çevirmeliydi. Ama nasıl?

Yöneticiler çaresizdi.

AYASOFYA İBADETE AÇILIYOR

Paşa, bir yıl aradan sonra ilk defa bir rüya gördü. Daha önce gördüğü rüyanın aymsıydı ama bu kez Ayasofya'dakilere sesini duyurabiliyordu.

Elinde asasıyla Ayasofya Camii'ne gidip ikinci kata çıkmıştı. Aşağıdakilere sesleniyordu. Bu hafta cuma namazı burada kılınacaktı. Herkes hayretler içinde Paşaya bakıyordu. Paşa bir kez daha, bir kez daha söylüyordu aynı şeyi. "Bu hafta cuma namazı Ayasofya'da kılınacak."

Paşa bu sözleri tekrarladıkça, Ayasofya'nın içindeki insanların sayısı artıyordu. Öylesine büyüdü ki kalabalık, Paşa o insanların arasında kaybolup gitti.

Uyandığında bu kez kan ter içinde kalmamıştı Paşa. Ama hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Gözyaşları yatağını ıslattı. Bir süre sonra kendine geldi. Sonra da "Bunu nasıl yaparım?" diye sordu kendi kendine.

Ayasofya'nın önemini düşünmeye başladı. Gelecek tepkileri...

Bin beş yüz yaşındaki Ayasofya, kilise olarak inşa edildi, 1453'te camiye çevrildi ve 1934'te Bakanlar Kurulu kararı ile müze haline getirildi

1934'ten bu yana özellikle muhafazakâr kesim, pek çok kez Ayasofya'nın ibadete açılmasını örtülü ya da açık biçimde istedi. Ama bu istek, hiçbir zaman hayata geçirilemezdi. Çünkü bu noktada, kalın kırmızı çizgiler vardı.

2002'de de Avrupa Parlamentosu üyesi bir grup milletvekili, Ayasofya'nın yeniden kilise yapılması için çalışma başlattı.

Son olarak Haziran 2005'te, Sürekli Vakıflar Tarihi Eserler ve Çevreye Hizmet Demeyi, 1934 tarihli Bakanlar Kurulu kararının iptali ve yürütmenin durdurulması istemiyle Danıştay'a dava açtı. Ancak Danıştay 10. Dairesi, yürütmenin durdurulması istemini bire karşı dört üyenin oyuyla reddetti.

Paşa tüm bu olup biteni çok iyi biliyordu. Hatta bir zamanlar bu türden isteklere sert şekilde karşılık veriyor, "Ülkenin huzurunu hiç kimse bozamaz." diye açıklama yapıyordu. Çünkü kırmızı çizgileri çok iyi biliyordu. Ama bu görev, Çemberlitaş'tan asayı getirmekten daha zor bir görevdi.

Biri arar mı diye bekledi uzun süre. Ama hiç kimse aramadı. Peki, kim yardım edecekti Paşa'ya? Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

Bunu nasıl izah edebilirdi ki? Önce komutanlar ikna edilmeliydi, sonra da hükümet. Ya da önce hükümet, sonra komutanlar. Peki ya Cumhurbaşkanı?

CEYHUN GERİ DÖNÜYÖR

Paşa, ertesini gün karargâhta uzun süre ne yapacağını düşündü. Bir ara masasındaki telefon çaldı. Kalemli, "Efendim, Ceyhun adında bir beyefendi geldi, sizinle görüşmek istiyor. Elinde de bir paket var. Ne yapalım?" diye sordu.

Paşa, "Hemen içeri alın, yanına getirin. Paketten habirim var." dedi. Şaşırıp kalmıştı. Neredeyse bir yıl sonra Ceyhun çıkıp gelmişti. Elindeki paketin ne olduğunu bilmiyordu ama aranmaması gerektiğini düşündüğü için "Habirim var." demişti. Bu arada kapı çaldı. Kapıda beliren gencin Ceyhun olduğunu masmavi gözlerinden anladı Paşa. Asker olduğu dönemlerde saçları yoktu. Şimdi ise sapsarı saçları vardı. Uzun boylu, iri cüsseli, yakışıklı bir gençti Ceyhun, içinden "bu adam asker kaçağı" diye geçirdi. Sonra da hafifçe tebessüm edip, "Tövbe tövbe..." dedi.

- İçeri girebilir miyim efendim?

Paşa irkildi, çünkü şaşkınlığı nedeniyle buyur etmemişti Ceyhun'u.

- Buyur evladım, kusura bakma, dedi.

- Efendim, soru sormazsanız sevirim. Çünkü verecek bir cevabım yok. Size bu paketi getirdim. Buyurun...

- Ne var içinde?

- Efendim, müsaadenizle ben çıkabilir miyim?

- Evladım bir çay içseydin...

- Teşekkür ederim. Meşgul etmeyeyim.

Paşa, Ceyhun'u oyalamak, odada tutmak istiyordu. Kafasının soruların cevabını öğrenmeliydi. Ama Ceyhun, soru sorulmasını istememişti.

- Evladım, uzun yoldan gelmişsinizdir, otur da bir şeyler iç. Bir-iki laflarız.

- Efendim!

- Peki, kendine iyi bak. Seni yine götürürüm inşallah.

- Göreceksiniz inşallah.

Paşa, Ceyhun'u daha fazla tutamayacağını, ondan bir şeyler öğrenemeyeceğini anlamıştı. İsrar etmesinin de bir faydası yoktu. Ceyhun gittikten sonra Paşa, Ceyhun'un getirdiği paketi açtı. İçinde bir adet cd vardı. "Bu ne acaba?" dedi. Hemen bilgisayarına taktı. CD'de bir video kaydı vardı. Büyük ve görkemli bir salon, koskoca bir masa ve etrafında oturan 30 civarında adam. Paşa görüntüye biraz daha yakından baktı. Masanın etrafındaki adamların birçoğunu tanıyordu. Ama en başta oturan, lider gibi görünen adamı tanııyordu. Masada ülkenin önde gelenlerinden birkaç kişi vardı. Birazdan toplantı başladı. Masanın baş tarafında, sandalye yerine taht gibi bir koltukta oturan kişi "Hoş geldiniz." dedi. Üzerinde siyah, simli işlemeli, rahip kıyafetini andıran bir giysi vardı. Masanın etrafına dizilenlerin hepsi takım elbiseliydi. Onlar sandalyede oturuyorlardı. Lider konuşmaya başladı.

Paşa, hayretler içinde dinliyordu. Adam, herkese görev veriyordu. Peki, kimdi bu adam ve nasıl emir veriyordu? Emir alanlar ülkenin güç sahibi insanlarıydı. "Allah Allah!" dedi Paşa ve dinlemeye devam etti. Öyle şeyler söylüyordu ki adam, Paşa çileden çıktı. Masanın etrafındakiler "Emredersiniz efendim." diyordu. Paşa ayağa fırladı, "Allah belanızı versin." diye hiddetle bağırды. Kim bunlar, neler oluyor, bu nasıl olur?" Bir anda komutanlar odaya girdi. "Paşam iyi misiniz?" diye sordular.

- Hayır, değilim.

- Neyiniz var?

- Kapıyı kapatın,.....da çağırın. Onlar da acele gelsin.

- Emredersiniz efendim.

Bir saat sonra tüm kuvvet komutanları odada buluştu.

Paşa CD'yi bu kez komutanlara izletti. Komutanlar, görüntüler karşısında çok oldu. Bir tanesinin kalbi buna daha fazla dayanamadı ve fenalık geçirdi. Bir diğeri olduğu yerden ayağa fırladı ve sinirini duvardan çıkardı. Öylesine bir yumruk attı ki duvara, sesi dışarı kadar ulaştı.

Herkes şaşkınlık içindeydi. Paşa, görüntüdeki kişilerin tespit edilmesini istedi. Sonra da liderin zikrettiği insanların...

- Derhal bu kişileri ve onların irtibatla olduğu adamları, bir liste halinde istiyorum.

- Emredersiniz efendim.

Paşa, olanlara çok üzülmüştü ancak komutanların tavrı onu çok etkilemişti. Yalnız olmadığına sevindi. Artık işleri daha da kolaylaşacaktı.

Komutanlar akşama doğru, listeyle birlikte Paşa'nın yanına geldiler.

- Efendim, liste hazır.
- Kimler varmış başka?
- Efendim, hiç tahmin edemeyeceğiniz isimler.
- Planlarını biliyorsunuz. Ne tür iftiralar atacaklarını da...
- Çok iyi biliyor efendim.
- Bizi yanlarına alıp, hükümeti devirecekler. İşleri daha berbat hale getirecekler.
- Efendim, hükümete destek olmalıyız.
- Hükümet içindeki hainleri yakın takibe alın.
- Emredersiniz.
- Başbakan sıkı bir şekilde korunacak.
- Emredersiniz.
- Bakın, ikinci bir Kurtuluş Savaşı başlıyor. Bunu ancak biz gerçekleştirebiliriz. Bu savaşı biz yönetebiliriz. Savaşa hazır olun.
- Biz hazırız Paşam. Göreve değil, ölmeye hazırız.
- Ölüye değil, diriye ihtiyacımız var. Hain olmayan diriye... Tüm bu olup bitenler, bu odadakilerin arasında kalacak. Bir de Başbakan bilecek bunları.
- Uygundur efendim. Müsaadenizle.
- Çıkabilirsiniz.
- Paşa, bu diyalogun ardından Başbakan'ı aradı ve gelmesini rica etti. Başbakan "Hayırdır Paşam?" diye sordu. Paşa, "Telefonda konuşamayız ama hayatı..." diye cevap verdi.
- Başbakan, bunun üzerine telefonu kapattı ve 30 dakika sonra Genelkurmay karargâhına geldi.
- Hoş geldiniz.

- Teşekkür ederim.
- Kusura bakmayın, sizi yordum.
- Estağfurullah.
- Sayın Başbakan, üzerimizde karabulutlar dolaşiyor. Ülke alev alev. Dış mihraklar yine iş başında.
- Maalesef.
- Bir çıkış yolu biliyorum.
- Nasıl yani?
- Bakın, lafı uzatmadan söyleyeceğim.
- Lütfen buyurun.
- Bakanlar Kurulu'nu hemen toplayın ve Ayasofya'yı ibade te açın.
- Paşa'nın bu sözlerinin ardından Başbakan'ın gözleri, yerinden fırlayacak gibi oldu.
- Ne diyorsunuz?
- Yanlış duymadınız, hemen yapın bunu.
- Başbakan ayağa kalktı, ceketini çıkarıp kravatını gevşetti.
- Paşam ne diyorsunuz siz, ne söylediğinizin farkında mısınız?
- Lütfen, hiçbir şeyden çekinmeyin. Ben arkanızda olacağım.
- Ama...
- Aması yok, sayın Başbakan.
- Bakın, böyle bir şey yaparsak dünyayı karşımıza alırız. Sa vas sebebi sayarlar. Ekonomik ambargo uyarlar. Hem içeri de de sıkıntıya düşeriz. Zaten çok kötü durumdayız.
- Sayın Başbakan, sadece dik durun yeter. Ben dimdik duracağım, lütfen siz de dimdik durun. Sonrası kolay.

- Yani, şey, ne diyeceğimi....

- Hiçbir şey demeyin, Allah deyin ve Ayasofya'yı ibadete açın. Yarın cuma namazını orada kılsın insanlar. Hatta ben de geleceğim, lütfen siz de gelin.

- Paşam ne diyorsunuz, emin misiniz?

- Evet, eminim. Paşalar cuma namazı kılmaz mı?

- Estağfurullah.

- Bakın, ne demek istediğinizi anlıyorum, söyleyemedikleri nizin farkındayım sayın Başbakan. Ama endişe etmeyin. Allah bu icraatınızdan hoşnut olacaktır. Öyle umut ediyorum.

Başbakan bu sözler üzerine, "Ne saçmalıyor bu adam?" diye geçirdi içinden.

Paşa:

- Teessüf ederim sayın Başbakan, dedi.

- Anlamadım, diye karşılık verdi Başbakan.

- Saçmalamıyorum.

- Nasıl yani?

- Lütfen sayın Başbakan.

Başbakan donup kalmıştı.

Paşa ayağa kalktı:

- Bakın size ne izleteceğim, dedi.

Başbakan:

- Hayırdır, diye sordu.

- Sadece izleyin. Biz izledik, kahrolduk. Siz de izleyin.

Paşa, bu sözlerin ardından Ceyhun'un getirdiği CD'yi Başbakan'a izletti. Görüntülerde, Başbakan'ın daha dün bir araya geldiği isimler vardı. Dahası masanın etrafındakilerin neredey-

se tamamını tanıyordu. Sessizce izlemeye başladı. Şaşkına döndü. Gözleri yuvasından fırlayacak gibi oldu.

- Ne diyor, ne yapıyor, ne yapmak istiyor, ne saçmalıyor bunlar, dedi.

- Bunlar hainler, sayın Başbakan. Biz, bu hainlerin hainliklerini yanlarına bırakmayacağız.

- Peki şu tahtta oturan kim?

- O mu, araştırıyoruz. Ama tahmin ettiğiniz yerden.

- Kesinlikle doğru.

- Atatürk bunların en korkulu rüyasıydı. Ne oldu bize, biz bunların ülkede rahatça yapılanmasına izin verdik. Köklerinin nereye dayandığı belli...

- Bu ülkede bir zamanlar bunlara savaş açmışlardı, biz des tek olmamıştık.

Başbakan, yaklaşık 70 dakika süren CD'yi dikkatle izledi. Sonra da:

- Paşam, siz haklısınız. Bakanlar Kurulu'nu acilen topluyorum ve Ayasofya'nın ibadete açılmasını sağlayacağım, dedi.

BAKANLAR İTİRAZ EDİYOR

Başbakan:

- Hemen bakanlara ulaşın ve saat 11 .00'de Bakanlar Kurulu'nun acilen toplanacağını bildirin. Ayrıca, İstanbul Emniyet Müdürü'nü bağlayın bana.

Bir süre sonra, Emniyet Müdürü telefonda idi.

- Emredin sayın Başbakanım.

- Sayın müdür, acilen Sultanahmet ve çevresinde geniş güvenlik önlemleri alın!

- Emredersiniz efendim.

- Ayasofya'yı kuşatın. Ama halkı kesinlikle rahatsız etmeyin.

- Emredersiniz efendim.

- Bölgede olağanüstü güvenlik önlemleri alın.

- Emredersiniz efendim.

- Sayın müdür, üç saat içinde tüm bu söylediklerimi hayata geçirin ve emirlerimi bekleyin.

- Emredersiniz efendim.

Bakanlar Kurulu toplanıncaya kadar Ayasofya ve çevresi polislin kuşatması altına alınmıştı bile. Polis etten duvar ördü. Yüksek noktalara keskin nişancılar yerleştirildi. Panzerler bölgeye sevk edildi.

Herkes "neler oluyor" diye sormaya başladı birbirine.

Saat 11.00.

Bakanlar Kurulu, Başbakan'ın başkanlığında acilen toplandı. Bakanlar "Hayırdır sayın Başbakanım!" dediler.

- "Hayır, hayır..." cevabı geldi Başbakan'dan.

- Sözü fazla uzatmayacağım. Ayasofya'yı acilen ibadete açacağız.

Kuruldaki herkes birbirinin yüzüne baktı şaşkınlıkla.

İçişleri Bakanı, "Efendim, ne buyurdunuz?" diye sordu. Başbakan hiddetlendi.

- Duymadınız mı?

- Yo duydum da, nasıl olur hani?

- Olur, bal gibi olur, çok da iyi olur.

Dışişleri Bakanı söze girdi:

- Sayın Başbakan, biz hükümetiz, Ayasofya'yı ibadete açabiliriz ama ya sonrası?

- Neyin sonrası?

- Efendim, böyle bir şeyin sonunda...

- Biraz önce Genelkurmay Başkanımızla görüştim. O teklif etti.

Birkaç bakan hep bir ağızdan aynı soruyu yöneltti:

- O mu teklif etti?

- Evet arkadaşlar, o teklif etti. Ben de itiraz ettim, olmazla rını söyledim ama nafile. "Böyle olması gerekiyor." dedi. Yarın

cuma namazını Ayasofya Camii'nde kılacağız hep birlikte. Genelkurmay Başkanı da gelecek.

Konu bir süre daha hararetle tartışıldı. Kırmızı çizgiler tekrar tekrar masaya, konuldu. Felaket senaryoları yazıldı. Ama Başbakan kararlıydı. Sonunda bakanlar, Ayasofya'nın ibadete açılmasını sağlayan kararnamenin altına imza koydular.

Bir süre sonra bütün medya kuruluşlarına Başbakanın bir basın toplantısı düzenleyeceği duyuruldu. Basın toplantısı için "Acil ve Önemli" denildi.

Herkes Başbakanlıktandı.

Canlı yayın araçları ve yabancı medya kısa sürede geldi.

Bir süre sonra Başbakan, toplantının yapılacağı salona girdi.

"Günaydın arkadaşlar." dedi ve hemen elindeki metni okudu.

"Bir süre önce toplanan Bakanlar Kurulumuz, Ayasofya'nın ibadete açılması kararını almıştır. Ayasofya, şu andan itibaren camidir ve ibadete açıktır. Yarın çok uzun bir aradan sonra Ayasofya'da ilk cuma namazı kılınacaktır. Ben ve bakan arkadaşlarım da orada olacağız."

Salondaki tüm habercilerin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bu hiç beklenmedik bir şeydi. Hükümet istifasını açıklasa bile böyle bir şaşkınlığa neden olamazdı. Televizyonları başında Başbakan'ın dinleyen halk donup kalmıştı.

Neler oluyordu? Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Ayasofya'nın birdenbire ibadete açılması da ne anlama geliyordu?

Halk, kısa sürede üzerinden attı şoku ve konuyu tartışmaya başladı. Sokaktaki vatandaşın millî duyguları kabarmıştı, "Tabii ya, kilise olacağına cami olsun, madem öyle, işte böyle..." sesleri yükseldi her yerden. Bazıları da bu işin sonunun pek hayra alâmet olmayacağını söylüyordu.

Haberciler, Başbakan'a soru sormak istediler ama Başbakan, elindeki metni okuduktan sonra odayı seri adımlarla terk etti. Haberciler de salonda öylece donup kalmıştı.

Ertesi günkü manşetler çoktan atılmıştı bile.

Televizyonlara çıkan yorumcular, askerlerin tepkisinden söz edip durdular uzun süre. Hükümetin ateşle oynadığını savunup, askerî darbeyi ima ettiler. Herkesin gözü, kulağı Genelkurmay Başkanlığından yapılacak açıklamaya çevrildi. Acaba Genelkurmay'ın tepkisi ne olacaktı? Bu arada Cumhurbaşkanının da düşüncesi önemliydi. Ama hiç şüphesiz objektifler Genelkurmay karargâhına çevrildi. Yorumcular, hükümetin sonunun geldiğini söyledi. Kimileri, bunun bilinçli bir hareket olduğunu, hükümetin görevden kaçmak için ortamı bu şekilde gerdiğini iddia etti. Çünkü ülke, çok kötü bir durumdaydı ve hükümet hiçbir şey yapamıyordu. Kaçmak olmazdı, tatsızlık çıkarıp kovulmak en iyisiydi. Etkili çevreler hükümetin bu macerasının nelere yol açacağını konuşmaya başladı. Felaket tellalları çıktı. Hükümet yerden yere vuruldu. Konu ideolojik noktalara taşındı. Ceyhun'un Paşa'ya getirdiği CD'deki görüntülerde yer alan kişilerin hemen hepsi hükümet karşıtı görüşler sarf etti. Ama herkes dönüp dolaşp aynı noktada birleşti. "Asker bu macerayı önler."

GENELKURMAY KARARGÂHI TOZ DUMAN

Başbakan'ın açıklaması, Genelkurmay Karargâhı'nda şok etkisi yaptı. Bir tek Genelkurmay Başkanı şaşırmadı bu açıklamaya. Çünkü böyle bir şeyi o istemişti. Askerler durum değerlendirmesi için makama çıktılar. Paşa, açık ve net konuştu: "Hiç kimse endişelenmesin, bu benim isteğimdi."

- Efendim, nasıl olur?
- Aynen böyle olur.

Benzer bir tartışma da karargâhta yaşandı.

Paşa da uzun uğraşlardan sonra ikna etti arkadaşlarını.

Sonrasında açıklama yapma sırası Genelkurmay Başkanlığı'na geldi.

Haberciler, Genelkurmay'a çağırıldı.

Benzer bir telaş da burada yaşandı.

Acaba ne söyleyecekti Genelkurmay Başkanı?

Yorumculara göre hükümet, çok sert bir dille uyarılacak ve Bakanlar Kurulu kararının geri çekilmesi istenecekti.

Ama öyle olmadı.

Genelkurmay Başkanı, onlarca kameranın önünde şu sözleri sarf etti:

"Ayasofya'nın ibadete açılması doğru bir karardır. Genelkurmay olarak hükümetin arkasındayız."

Genelkurmay Başkanı'nın ağzından çıkan ifadeler deprem etkisi yarattı. Bir yanda şok olanlar, diğer yanda çılgına dönenler vardı. Oysa Genelkurmay Başkanı daha başka bir şeyler söylemeliydi. Ama söylemedi.

Basın toplantısının yapıldığı salon, bir anda buz kesti. Haberciler soğuyan salonda donup kaldı. Paşa'nın sözleri bütün canlı yayınlarda duyuldu. Köşkte gelişmeleri izleyen Cumhurbaşkanlığı'nın nutku tutuldu. Hemen bir yazılı açıklama hazırlandı ve Bakanlar Kurulu kararının "ülke menfaatlerine aykırı olmadığını" bildirdi. Cumhurbaşkanı, kendisi dışında gelişen durumu kısa sürede kavradı ve desteğini açıklıca belirtti. Başbakan ve bakanlar da şaşkınlık içindeydi. Hiç kimsenin itirazı yoktu. Herkes destek olmuştu.

Sokaklarda sevinç çığlıkları atıldı.

Dindarlar, komünistler, ateistler, namaz kılanlar, kılmayanlar, inananlar, inanmayanlar. Herkes bu karar destekledi.

Çünkü bu bir başkaldırıydı. Ve onurlu bir başkaldırıydı. Dünyaya verilen büyük bir mesajdı. Arabasına binen sokağa fırladı, klakson çalıp konvoylar oluştu. Bitkin, bezgin, heyecansız bir halk yığını irkilip kendine gelmişti âdeta. Camlara Türk bayrakları asıldı. Herkes sevinçli bir telaş içindeydi.

Ama ertesi gün gazete manşetleri aynı coşkuyu paylaşmıyordu.

"Ayasofya İntiharı."

"Hükümet Çıldırması Olmalı."

"Genelkurmay tehdit mi edildi?"

"Cumhurbaşkanı'nın görev süresi uzatılacak."

Hepsinin de bir senaryosu vardı bu durum için.

Gazeteler, Türkiye'nin ateşle oynadığını yazıyordu. Herkes Ayasofya'ya gitmemeye çağrılıyordu.

Ancak hiç kimse bu manşetlere itibar etmedi, gazeteler bayilerde kaldı. Dünya, bu gelişme üzerine ayağa kalktı. Ajanslar flaş haber olarak duyurdu bu sürpriz kararı. Dünya televizyon' lan yayın akışlarını değiştirdiler. En son Irak Savaşı'nda yaşanmıştı böylesi bir durum. Bütün dünya, tek bir merkeze kilitlendi. Türkiye'nin bu kararı deliye çevirdi batılı ülkeleri. En sert açıklamalar Amerika'dan ve İsrail'den geldi. İsrail, Amerika ve İngiltere Türkiye'deki bazı adresleri harekete geçirme telaşına düştü. Ama bu kez olmuyordu. Çünkü topyekün bir duruş sergiliyordu Türkiye. Dünya liderleri, kameralar karşısına geçip açıklamalar yaptı. Türkiye ateşle oynamakla suçlandı, derhal bu sevdadan vazgeçmesi istendi. Ama ok yaydan, çıkmıştı bir kere. Ankara'ya nota üzerine nota gönderiliyordu. Ancak başkent hiçbirini görmüyor, önemsemiyordu. Bu da çılgına çeviriyordu diğerlerini. Amerika başkanı, dünyanın beklediği açıklamayayı nihayet yaptı.

"Eğer Türkiye, Ayasofya'yı ibadete açma kararını hayata geçirirse bunu savaş sebebi sayarız."

Başkan'ın bu sözleri, dünyada ikinci bir şok etkisi yarattı. İsrail Başbakanı, böyle bir savaşta Amerika'nın yanında yer alacağını duyurdu. Sonra İngiltere, Fransa, Danimarka, İspanya, Almanya, Hollanda, Belçika ve diğerleri... Yunanistan, tüm hava, kara ve deniz sahalalarını Amerikan askerî kuvvetlerinin emrine tahsis ettiğini açıkladı. Avrupa ülkelerinin orduları

alarında bekletiliyordu. Birkaç saat sonra Amerika deniz, hava ve kara kuvvetleri rotasını Türkiye'ye çevirdi. Bu arada Türkiye'deki bazı Amerikan üslerine Türk askerleri tarafından âni baskınlar düzenlendi. Amerikan askerleri silahlarıyla birlikte teslim alındı. Kıbrıs Dıpkarpaz'daki Amerikan üssünde yoğun bir hareketlilik başladı. Dünya, meçhul bir sona gidiyordu sanki. Üçüncü Dünya Savaşı'nın fitili ateşlenmişti Sultanahmet'te belki de. Dünyanın gördüğü en büyük savaş olacak bu savaş. Dahası en kanlısı...

Savaş gemilerini yola çıkaran Beyaz Saray, Pentagon'a da saldırı planı hazırlaması için talimat verdi. Çünkü kaybedecek vakit yoktu.

İslâm dünyası tüm olan biteni merakla takip ediyordu. Milyonlarca Müslüman, karmaşık duygular içindeydi. Herkes bu işin sonunu merak ediyordu. Ama İslâm ülkelerinde, kıpırdanmalar çoktan başlamıştı bile. Milyonlarca Müslüman, kendi ülkelerinin yöneticilerine "Türkiye'ye destek ol" baskısı yapmaya başladı.

ÖNEMLİ BİR CUMA NAMAZI

Tarih 19 Ağustos 2020, Cuma.

Herkes, tanrı tanımaz ateistler bile o ânı sabırsızlıkla bekliyor.

Birazdan ezan okunacak.

Karmaşık, tuhaf, sıra dışı bir duygu bu... Onurlu bir başkaldırı...

Meydan bir anda sessizliğe gömüldü. Çünkü az önce mikrofon hisirtisi duyuldu. Müezzin mikrofonu eline aldı çünkü.

Meydandakiler, aynı anda yere çöktü. Herkesin gözü Ayasofya Camii'nin minaresine çevriliydi. Müezzin bir eliyle mikrofonu tutarken, diğer elini de kulağına attı. Kalbi tir tir titriyordu. Heyecanlıydı. Öylesine heyecanlıydı ki düşüp bayılacaktı neredeyse. Ama bayılmamak, bu görevi yapmalıydı. Tarihe geçecekti birazdan.

Neredeyse altı asır sonra ilk kez Ayasofya Camii'nin minaresinden ezan okunacak. Bütün dünya şokta...

Müezzin, dünyadaki milyarlarca insanın hayretler içinde izlediği canlı yayında "Allahuekber Allahuekber" diyerek okumaya başladı ilk ezanı.

Artık geri dönüş yoktu.

Yeni çağın kapıları ardına kadar açılmıştı. Yine Türkler'in çağıydı bu çağ. Aynı adresteki ikinci fetihtir bu.

Milyonları cuma namazına davet eden ezan, aynı zamanda iki milyar Müslüman'ı da uyanmaya çağırıyordu. Hem uyanmaya, hem ayağa kalkıp dik durmaya. Aslında bu, Müslümanlar'ın değil insanlığın bir savaşıydı. Onurlu bir yaşamın... İnsanlık, 20 yıl önce Bağdat bombalanırken kayıtsız kalmıştı oluk oluk akıtılan kana. Milyonlarca Müslüman, Bağdat sularında bomba sesleri arasında yankılanan ezan seslerine, imdat çağlıklarına karşılık vermemişti. 20 yıl sonra bugün insanlık onurlu bir duruş sergilemeliydi. Bu Müslümanlar'ın değil, insanların savaşıydı, insanlarla insan olmayanların savaşı...

Bir zamanlar dünyaya hükmeden bir imparatorluğun torunları, bugün yeni bir savaşın kıvılcımını ateşlediler.

Dünya hep bir ağızdan aynı soruyu soruyordu; Peki, şimdi ne olacak?

Dünyanın sonu mu geliyor, yeni bir başlangıç mı olacak?

Mahşeri bir kalabalığa sahne oluyordu Ayasofya. Polis çok geniş güvenlik önlemleri almıştı bölgede. Ayasofya, Sultanahmet Camii doldu taştı. Yollar, kaldırımlar, parklar her yer doldu. Milyonlarca kişi geldi Ayasofya'ya

Askerler de polislere yardımcı olmak için bölgeye sevk edildi. Tam o esnada, Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Genelkurmay Başkanı göründü Sultanahmet Meydanı'nda. Helikopterle bir binanın üzerine inmişlerdi. Onların o kalabalığı yapıp Ayasofya Camii'ne girmeleri imkânsız gibi görünüyordu. Ama girmeliydiler. Kalabalık da bunun farkındaydı. Dar bir koridor oluşturuldu Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Genelkurmay Başka-

n'ının geçmesi için. Oluşturulan bu koridordan geçen zevat Ayasofya Camii'ne girmeyi başardı.

Cuma Namazı vakti geldi. İmam, okuduğu hutbenin sonunda şunları söyledi:

- Allah, Türkiye'yi ve Türk milletini korusun!
Milyonlar "amin" dedi bu duaya.

İmam, hutbeden inmeden önce şu uyarıyı yaptı:
- Lütfen herkes namazın ardından sessizce dağılsın. Dağılırken ayakkabılarınızın dahi sesi duyulmasın. Allah rızası için...

İmamın uyarısı, yerini buldu. Namazın ardından herkes sessizce dağıldı. Belli mihraklarca görevlendirilen provokatörlerin tüm girişimleri boşa çıktı. Kıpırdananlar olduysa da hemen müdahale edildi. Çünkü bu, bir gövde gösterisi değil birlik gösterisiydi.

İLK FÜZE EKONOMİYE

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Çünkü Türkiye başkaldırılmış, dünyaya örnek olmuştu. Geri dönüşü yoktu bunun. Amerika ve İsrail başta olmak üzere tüm batılı ülkeler, Türkiye'ye ekonomik ambargo uygulamaya başladılar. İthalat ve ihracat durduruldu. Yabancı sermaye, Türkiye'den çekilme kararı aldı. Borsa kapandı. Yabancılar, bankalardaki paralarını çekmeye başladılar. Yabancı bankalar, Türkiye'deki şubelerini kapatıldılar. Sanki tek bir merkezden düğmeye basılmış gibiydi. Avrupa ülkelerinin dışişleri bakanları, acil olarak bir araya geldiler ve Türkiye'deki elçiliklerini kapatma kararı aldılar. Dünya bir yandan bu tür yaptırımlar uygularken, bir yandan da hâlâ Ayasofya'nın ibadete kapatılmasını istiyordu. Bu arada Fener Rum Patriği, Yunanistan'a kaçtı. Türkiye'nin, Avrupa'dan intikam aldığını düşünüyorlardı. Çünkü Türkiye, Avrupa Birliği'ne alınmamıştı. Birçok Avrupa ülkesinde karışıklıklar çıktı. Aşırı Hristiyan milliyetçiler sokaklara döküldü. Ayasofya'nın camiye dönüştürülmesi onları da çıldırtmıştı.

Hükümet, memur ve işçi maaşlarını nasıl ödeyeceğini düşünüyordu. Çünkü hazine tamtaktırdı. Dünya televizyonları Baş-

bakan'dan, "Neron" diye bahsediyordu. "Ülkesini yakan adam." Bazıları da Türk halkını başkaldırıya, isyana davet ediyordu. Türkiye'deki bazı lobiler harekete geçirildi. Ama nafile. Halk her şeye kulak tıkıyordu. Pakistan, zorda olan Türkiye'ye el altından 500 milyon dolar gönderdi. Malezya'dan 1 milyar dolar geldi. Dünyadaki Müslümanlar, aralarında para topluyorlardı. Sanki Türkiye'de bir felaket olmuştu. Kısa sürede, Ankara'ya Müslüman ülkelerden 8 milyar dolar para yardımı geldi. Ama bu neye yeterdi ki? Ekonomik ambargo günden güne şiddetlenmeye başladı. Türkiye yıllardır seslendirdiği ama önemini alamadığı tehlikeyle yüz yüze geldi. Muhtemel bir savaş çıksa ne yapacaktı? Silah ve cephane sıkıntısı baş gösterirse B planı yoktu Türkiye'nin. Ama yüreği vardı. Neyse ki henüz Türkiye'ye karşı savaş başlatmamışlardı. Doğu'da terör örgütünü harekete geçirmek istediler ama olmadı. Bölge halkı bu kez aynı oyuna gelmedi. Amerika ve İsrail, tehdit üzerine tehdit yağdırıyordu.

Bu arada Suudi Arabistan, Kuveyt, Mısır, Suriye gibi ülkelerde ayaklanmalar başladı. Yöneticiler, Türkiye'ye yardımı çağrıldı. Suudi Arabistan, Türkiye'ye uygulanan ambargo yüzünden ülkesindeki Amerikan üslerini kapatma kararı almak zorunda kaldı. Aksi halde iç savaş çıkacaktı. Suudi hükümeti, halkının tepkisine duyarız kalamadı. Bu gelişme, İsrail'de öfkeyle karşılandı. Amerika, Türkiye'yi vurma kararı aldı. Vuracaktı ama nasıl? Yunanistan ve Ermenistan, sınıra asker ve silah yığmaya başladı. Amerika, Ege adalarına konuşlanma politikası uyguluyordu. Türkiye ve bölge ülkeler kuşatılıyordu. Rusya, tüm bu gelişmeleri sessizce izleme kararı aldı. Tavrını netleştirmede. Peki, kimin yanında yer alacaktı? İçeride bazı gazeteler, "Uyarmıştık" demeye, felaket senaryoları yazmaya başladılar yeniden. Ama halkın umurunda bile değildi bu senaryolar. Bu gazeteler bayide kalıyor, satılmıyordu artık. Marketlerde

birçok ürün bulunmaz oldu. Hammaddesi ithal edilen ürünler tükenmeye başladı. Ama halk bunu da umursamadı. "Makarına, pilav, patates neyimize yetmiyor" diyorlardı. Herkes elindekini, avucundakini paylaşıyordu. Körfez ülkeleri, Türkiye'ye arlarla gıda yardımı yapıyorlardı. Türkiye birkaç ay içerisinde çepeçevre kuşatıldı. Ancak henüz ilk kurşun sıkılmamıştı.

Bütün bunlar olurken, İran, iki nükleer füzesinin yönünü İsrail'e doğru çevirdi. "Türkiye'ye bir mermi isabet ederse, füzeleleri ateşlerim" restini çekti. Dahası, "nükleer silahlarımız Türkiye'nin emrindedir" açıklaması geldi İran'dan. İran'ın bu tavrı, Amerika ve İsrail'in planlarını altüst etti. Bu arada İran'ın Türkiye'ye verdiği bir nükleer füzenin yönü de Yunanistan'a çevrildi. Amerika, İsrail ve Avrupa donup kaldı. Çünkü Müslüman ülkelerin böylesi bir beraberliğini hayal bile edemiyorlardı. Bu ülkelerde çok ciddi yapılanmalar gerçekleştirmişlerdi. Bakanlık, Başbakanlık, iş adamlığı, medya patronluğu gibi birçok kilit noktada onlar vardı. Peki ya şimdi neredeydiler? Niye harekete geçmiyorlardı? Aslında cevabı çok açıktı. Halk, toplum mühendislerinin projelerine dâhil olmuyordu. Yani senaryoda figüranlık dönemini kapanmıştı. Bu güçlerin ellerindeki korkunç silahlar, sanal hale gelmişti sanki. Çünkü hiçbir savaş, göğüs göğse çarpışmadan kazanılamazdı.

Ve savaş artık kaçınılmazdı. Geri dönüş yoktu. Amerika her an saldırabilirdi. Hedefte öncelikli olarak boğaz köprüleri vardı. Yunanistan'dan uzun menzilli füzelelele boğaz köprülelele vurulacaktı. Türkiye'nin buna direnmesi mümkün görünmüyordu. Çünkü aynı anda birçok noktadan saldırıya maruz kalacaktı. Dünya bir kez daha adaletsiz bir savaşa tanık oluyordu.

KORKUNÇ PLAN

Yer, Malta Adası.

Şövalyeler ülkesi.

Başkent Valletta'da, çok gizli bir toplantı gerçekleştiriliyor. Toplantıya, İtalya'daki Siyonist bir teşkilatın en üst yöneticisi başkanlık ediyor. Toplantının tek gündem maddesi Türkiye. Yüzlerce yıldır heyecanla beklenen toplantı, nihayet gerçekleşiyor. Masanın etrafında 30 kişi var. Hiçbiri bilgisayar kullanmıyor. Salona cep telefonu hatta kol saati bile sokmak yasak. Bina, teknolojiden tamamen arındırılmış halde. Bu bir güvenlik önlemi aslında. .. Herkes, liderin ağzından çıkanları pür dikkat dinliyor. O ise öntündeki kâğıtlarda yazılı olan şifreli planları tercüme ediyor.

17 Ağustos Marmara Depremi'nde, çok sayıda çocuk kaçırılarak Malta adasına getirildi. Bazılarının ailesi ölmüş, dünyada kimseleri kalmamıştı. Bazıları ise can pazarının ortasında anne ve babasını ararken, misyonerlerin kucağında bulmuşlardı kendilerini.

Kimisi üç, kimisi beş yaşındaydı. Bir tek Ahmet dokuz yaşındaydı içlerinde. Kaçırılan çocukların 20'si dışındakiler, or-

gan mafyasının eline düştü. Birçoğu Malta adasından İsrail'e kaçırıldı. Sadece 20 tanesi, Malta'da kaldı. 20'sinin ortak özelliği de zeki ve iri cüsseli olmalarıydı. Ahmet de bunlardan biriydi. O bu gruptaydı, çünkü 19 çocuğun Türkçe'yi konuşmasına, hatta unutmamasına katkı sağlayacaktı. Ona verilen ilk görev buydu. Tam 20 yıl boyunca, bir Hristiyan gibi yetiştirildi bu çocuklar. Türkçe'nin yanı sıra, İngilizce ve Fransızca da öğretilmişti onlara. Ahmet hariç hiçbiri geçmişini hatırlamıyordu. Birkaçı anne ve babasını hayal meyal hatırlayabiliyordu. Ama şimdi hepsi birer savaştıydı. Tek düşmanları Türkiye'yi devşirilmiş bu Türk gençlerinin. Bir tek Ahmet farkındaydı olanların. Nico ismini vermişlerdi Ahmet'e. 29 yaşındaydı artık ve Türk olduğunu bilen tek kişiydi. Ama sıkı bir Hristiyan olarak yetiştirilmişti. Dokuz yaşında yıkamışlardı beynini. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ama olanları anlamlandıramıyordu.

Bir süre sonra 20 genç, toplantının yapıldığı salona alındı. İçeri girdiklerinde, başkôşede oturan liderlerinin önünde saygıyla eğildiler. Sonra lider konuşmaya başladı.

- Yarn, hepiniz deniz yoluyla İstanbul'a gideceksiniz. Sizi **İstanbul'da** karşılayacaklar. Kesinlikle Türkçe konuşacaksınız. Hristiyan olduğunuzu hiç kimse bilmeyecek. Dikkat çekmeye ceksiniz. Birazdan size görevlerinizi takdim edeceğim. İsa sizin yanınızda olacak her zaman. Bunu hiç aklınızdan çıkarmayın. Tanrı sizi koruyacak. Anlaşıldı mı?

Hep bir ağızdan:

- Anlaşıldı efendim.

- Yalnız Nico, sen gitmeyeceksin.

Nico, çok şaşırmıştı bu işe. Çünkü gitmek istiyordu. Tam 20 yıldır özlemini çekiyordu doğduğu toprakların. Ama ona gü-

venmiyorlardı. Çünkü Malta'ya kaçırıldığında, diğer çocuklara oranla yaşça büyüktü ve olanların farkında olabilirdi. Ahmet şaşkınlığının ardından:

- Efendim, bu kutsal görevde ben de yer almak istiyorum. Gereirse İsa için ölüyorum.

Lider, böyle bir cevap beklemiyordu. Bu arada gençlerden biri:

- Efendim Nico da gelse, diye kısık sesle ricacı oldu. Sonra bir diğeri...

- Peki, Nico da gelsin. Ona burada ihtiyacımız vardı ama neyse.

Aslında Nico'nun kesinlikle İstanbul'a gitmemesi gerekiyordu. Gerçi, ihanet edeceğini düşünmeleri için hiçbir gerekçeleri yoktu ama böyle bir tedbir şart diye düşünülmüşlerdi. Şimdi ise diğer gençlerin motivasyonlarının bozulmasından korktukları için onun da gitmesine izin verdiler.

Sonra görevleri tebliğ edildi.

- Her birinize beş mektup vereceğim. Bu mektupları İstanbul'da belirli adreslere teslim edeceksiniz. Ama bu işi büyük bir gizlilik içinde yapacaksınız. Size öğretilenleri unutmayın. Tanrı sizi korusun.

Hep bir ağızdan:

- Amen.

Gençlere verilen mektuplardan bir tanesi, diğerlerinden farklıydı. Onu da Nico'ya verdiler. Aslında ilk düşünce böyle değildi, çünkü planda Nico yoktu. Ama şimdi farklıydı. Nico'nun mektubu, Fatih Balat'taki bir adrese gidecekti. Mektup-ta, belirtilen gün ve saatte Ayasofya'nın bombalanması isteniyordu. Belirtilen gün Cuma'ydı. Saat ise cuma namazı saat:

Mektupta yazmıyordu ama bombalama işini Nico yapacaktı. Nico ise bunu bilmiyordu. Bu bir intihar saldırısı olacaktı.

Diğer mektuplar ise, İstanbul'daki yaklaşık 100 ayrı adrese teslim edilecekti. Bu 100 ayrı adresten de Türkiye'nin diğer **il-lerinde**ki yüzlerce adrese. Bu mektuplarda bir cümlelik mesaj vardı: "Doğmak için işaret bekleyin!"

Türkiye'de, misyoner faaliyetlerde bulunan yüzlerce merkez ve onlara maddi destek veren yerli finansörler, bu emrin ardından harekete geçerek, "ülkede karışıklık çıkaracaklardı." Bu sa-yede, ordularının Türkiye'ye yönelik savaş çok daha kolay geçecekti. Ancak en büyük kaos, milyonlarca Türk Ayasofya'da cuma namazı kılarken gerçekleştirilecek bombalama eyleminde olacaktı. Nico, yani Ahmet mesajı gördüğünde şok oldu. Ama duygularını hissettirmemeliydi. Aklına, babasıyla birlikte gittiği cuma namazları geldi. Hayal meyal hatırlıyordu o günleri. Karmaşık duygular içine girdi. Şu sesle irkildi.

- Akşama yolculuk var. Hemen hazırlanın.

ŞÖVALYELER İSTANBUL'DA

Başarılı bir yolculuğun ardından şövalyeler, mektuplarla birlikte İstanbul'a ulaştılar. Nico, bir taksiye bindi ve elindeki adresi taksiciye verdi.

- Beni bu adrese götürür müsün?
- Bakayım, hımm, Balat'a. Olur evladım.
- Uzak mı?
- Yooo. Yarım saat sonra ordayız. Nereden geliyorsunuz?
- İzmir'den...

Nico'ya bu ve benzeri sorular için hazır cevaplar öğretilmişti. Her ayrıntı düşünülmüştü. İzmir de bu öğretilenlerdendi.

Taksi şoförü, "anladım" dedi. Sonra da devam etti:

- Ne diyorsun bu savaş için?
- Savaş mı?
- Amerika, bugün yarın vuracak Türkiye'yi. Önce İstanbulu vuracakmış.
- Niye?

Şoför sinirlendi.

- Bu gençler niye bu hale geldi. Aslında bu bizim suçumuz. Çok umursamaz oldunuz. Bak Çanakkale'ye. Onlar umursamışlardı. Canlarını gözlerini kırpmadan vermişlerdi. Hepsi şe hit oldu. Ama o gençler yok artık.

Bu sözler Nico'yu sarsıyordu. Hiç konuşmadı. Trafik açıktı. Bir süre sonra Balat'taki adrese ulaştılar. Restore edilmiş tarihi bir evin önünde durdu taksi.

- Adres burası.
- Çok teşekkür ederim, borcum.
- 50 lira.
- Buyurun.

Nico, parayı ödedi ve taksiden indi. Adresteki 1025 numara burasıydı. Kafasını kaldırdı ve binayı süzmeye başladı. O esnada binanın kapısı açıldı. Orta yaşlı bir adam dışarı çıktı. "Nico, bekleme orada, içeri gel" dedi. Nico çok şaşırıldı. İçeri girdi.

- Beni nasıl tanıdınız?
- Resminden.
- Resmimden mi?
- Evet. Sen gelmeden önce resmin çoktan geldi Nico. Bak burada...
- Anladım.
- Geç otur, yorgunsundur. Aç mısın?
- Evet, biraz. Ama sonra yerim. Adınız?
- Aziz.
- Aziz Bey siz misiniz?

- Evet benim.
- Buyurun, bu mektup sizin öyleyse.
- Yoo, benim değil.
- Nasıl olur? Size gönderildi!
- O mektup sana gönderildi.
- Bana mı.⁷
- Tabii ya. Sen İsa'ya götüreceksin o mektubu.
- İsa'ya mı?

- Evet, İsa'ya. Sana her şeyi anlatacağım. Acele etme. Önce bir duş al, üstünü değiştir, yemeğini ye. Sonra kahve içerken konuşuruz tüm bunları.

- Peki efendim.

Nico, hiçbir şey anlamadı. Kafası karıştı. Yemeğin ardından Aziz he"r şeyi anlattı ona. Ayasofya'yı, önemini anlattı. Sonra da:

- Cuma günü Ayasofya'da Müslümanlar cuma namazı kıla caklar. On binlerce kişi geliyor oraya. Sen o gün orada olacak sın. Bu mektubu işte o zaman İsa'ya götüreceksin, dedi.

- Nasıl?

- Bak evlat, üzerine bomba bağlayacağız. Sen de bu bomba yı Ayasofya'nın girişinde patlatacaksın.

- Patlatacak mıyım?

- Evet. Ama Ayasofya'nın içine girmeyeceksin. Dışında ya pacaksın bunu.

- Ben mi yapacağım?

- Evet Nico, sen yapacaksın. Tanrı'nın yanına gideceksin. İsa orada seni bekliyor olacak. Bu mektubu da ona verirsin o zaman.

Nico, bunun bir intihar saldırısı olduğunu anlamıştı. Yıllar yılı, Müslüman düşmanı olarak yetiştirildi. Oysa Müslüman bir anne ve babadan dünyaya gelmişti. Bir zamanlar o da Müslümandı. Ta ki kaçırılıncaya kadar... Sonra birçok şey silindi hafızasından. Bu nasıl bir teknolojiydi? Bazıları silindi, bazıları kaldı...

SAVAŞ BAŞLADI BAŞLAYACAK

"Üçüncü Dünya Savaşı ne zaman çıkacak?"

Dünya, ikinci Dünya Savaşı'nın ardından hep bu soruyu sordu. Öyle ki bugüne kadar defalarca, "Bu kez kesin çıkacak" denildi. Ama çıkmadı. Ancak şimdi kulakların duyduğu, Üçüncü Dünya Savaşı'nın ayak sesleriydi. Savaş tamamları çalmaya başladı. Bu kez geri dönüşü olmayan bir yola girdi dünya. Korkunç bir savaş, adım adım yaklaşıyordu. Kim bilir kaç kişi ölecekti bu savaşta. Savaş yine savaşçı çıkarınların topraklarının dışında gerçekleşiyordu. Bu savaşta saflar çok farklıydı. Bir yanda Müslüman dünya, diğer yanda diğerleri... Haçlı seferlerinin en büyüğüydü bu. Dahası, bu kez orduların başında İsrail vardı. Başkumandanı Yahudi olan bir Haçlı Seferi'ydi bu seferki. Kılıçlar, oklar yerine füzeler, bombalar vardı. Rüzgâr gibi koşan atların yerini, rüzgâra meydan okuyan savaş uçakları almıştı. Truva atlarının yerinde, zırlını delmenin imkânsız olduğu tanklar vardı. Bu savaş çok acımasız olacaktı.

Albert Einstein; "Üçüncü Dünya Savaşı'nda hangi silahların kullanılacağını bilmem ama Dördüncü Dünya Savaşı, taş ve so-

palarla yapılacak." demişti yüzlerce yıl önce. Dünya, bu son savaşta elindeki tüm teknolojiyi kullanıp yok edecekti belki de. Tüm kaynaklar tüketilecekti. Einstein haklıydı. Bilemediği sorunun cevabına gelince... Ege Denizi'ne demirleyen dev Amerikan savaş gemisi o dâhinin bile hayal edemediği türdendi.

ABD'nin en büyük uçak gemilerinden "USS Black Theodore Roosevelt" Ege sularına demir attı. 526 metre uzunluğundaki dev savaş gemisi, 190 uçak kapasitesine sahipti. Gemide Amerika'nın en son ürettiği füzeler yer alıyordu. Her biri 25 metre uzunluğundaki bu füzeler dörder ton ağırlımdaydı. Dahası bu gemiyi vurmak mümkün değildi. Gemi kendisine yöneltilmiş füzeyi daha ateşleme gerçekleşmeden haber veriyor, sonra da imha ediyordu. Mühüş bir bilgisayar donanımına sahipti. 100 metrekarelik bir odada, geminin beyni, yani elektronik devreleri bulunuyordu. Öyle ki gemi üzerinde yürüten bir asker in attığı her adım kontrol altındaydı. İngiliz ve Fransız savaş gemileri yoldaydı. Almanlar savaşta karadan destek veriyordu. Yunan askerleri sabırsızdı ve Türkiye çepçevre kuşatılmış durumdaydı.

İsrail'in, savaşçı komuta ettiği bu savaşta ilk ateş bekleniyordu. Namluların ucunda İstanbul vardı... Türk televizyonları, gelişmeleri saniye saniye duyuruyordu izleyicilerine. Tedirginlik her geçen dakika daha da artıyordu. Amerika'nın yaptığı, psikolojik harpen öte bir şey değildi aslında. Ne zaman vuracağı bilinmiyordu.

Müslüman ülkelerde her gün gösteriler düzenleniyordu. İktidarlara Türkiye'ye destek olmaları için baskı yapıyordu. Rusya ve Çin henüz sessizdi... Ama Japonya'da halk Amerika'ya öfke kusuyordu. Japonya'da tuhaf gelişmeler yaşıyordu. Binlerce kişinin katıldığı mitinglerde Türkiye'ye destek verilmesi isteniyordu. Japonlar onlarca yıl sonra ilk kez Hiroşima'yı

konuşuyordu. Dahası intikam sloganları dile getiriliyordu Japonya'da.

Türkiye, çepeçevre kuşatılmış olmasına rağmen halk normal hayatını sürdürüyordu. Tedirginlik, korku vardı ama herkes savaşılmaya hazırdı. Belli ki sonunda göğüs göğse bir savaş yaşanacak. Herkes evinin camına, balkonuna, arabasına Türk bayrakları asıyordu. Bu bir gövde gösterisiydi aslında... Bu arada herkes hazırlığını yapıyordu. Makarna, un, çay ve şeker satışlarında patlama yaşıyordu. Herkes evine stok yapıyordu. Sokaktaki vatandaşın tek gündem maddesi vardı: Savaş. Bu arada binlerce aile İstanbul'u terk ediyor, erkekler, eş ve çocuklarını memleketlerine gönderiyordu. Daha güvende olunlar diye. Savaş, her geçen saniye biraz daha yaklaşıyordu. Hükümet açıklamasa da bu savaşa direnmenin mümkün olmadığı açıkça ortadaydı. Tüm silahlar dışarıdan alındığı için, kısa bir süre sonra yedek parça ve mühimmat sorunu baş gösterecekti. Ama milyonlar umutluymdu. Çünkü Müslüman ülkeler bu savaşta Türkiye'yi yalnız bırakmayacaktı, bırakmamalıydı.

Bugün günlerden salı... Başbakan, bu akşam ülkedeki bütün televizyon kanallarından ulusa seslenecek. 1980'li yıllarda, dönemin Başbakanı Turgut Özal'ın başlattığı bir uygulamayı bu. 2010 yılına kadar da devam etti. 10 yıldır yapılmayan "Ulusa Sesleniş" programını, ülke merakla bekliyor. Acaba Başbakan ne diyecek?

Ancak son anda bir değişiklik yapıldı. Başbakan, Ulusa Sesleniş'i Genelkurmay Başkanı'nın yapmasını istedi. O da Başbakan'ı kırmayıp kabul etti. Saat 21.00'de bütün televizyonlardan yayınlanacak olan program, önceden çekilmeyecekti. Yani yayın banttan değil, canlı olacaktır. Bu bilinçli olarak tercih edilmişti. Ancak tek sorun, düşmanın bu yayınlara

müdahale etme ihtimaliydi. Ancak Genelkurmay Başkanlığı İletişim Dairesi ve Ulaştırma Bakanlığı bunun için gerekli tedbirleri almıştı.

Herkes, Genelkurmay Başkanı'nın ne söyleyeceğini merak ederken, Amerikan Başkanı CNN'den seslendi Türkiye'ye. Söyledikleri tüyler ürpericiydi. Başkan şunları söylüyordu:

- Tanrı bize İsa'yı Ortadoğu'ya getirme şansını doğurdu. Bu bana verilen bir emir! Ayasofya, derhal kiliseye dönüştürülmelidir. Çünkü İsa, Ortadoğu'ya Ayasofya'dan çıkacak olan kapıdan girecektir. Türkiye derhal Ayasofya'yı kiliseye dönüştürmelidir. Aksi takdirde, layık olduğu cezaya çaptırılacaktır!

Amerikan Başkanı'nın yaptığı bu açıklamayı, Türk televizyonları simültane tercümeyle yayınladılar. Televizyonları başındaki milyonlar, Amerikan Başkanı'na küfür edip, lanet okudu. Amerikan Başkanı'nın da beklediği, hedeflediği buydu zaten. 2000'li yılların başında Irak bataklığına saplanan ve çok zayıf veren Amerika, bu kez işi sıkı tutmak istiyordu. Sivil yerleşim yerleri, artık çok daha rahat vurulacaktı. "Yanlışlıkla vurduk" gibi gülünç açıklamalar yapmayacaklardı bu kez.

Ancak Türkiye'de bazı karanlık odaklar, bu açıklamayı dört gözle bekliyordu. Yıllardır uyudukları inlerinden çıkıp fesata boğacaklardı ortalığı. Ve Malta'dan 20 gencin getirdiği mektuplar çoktan adreslere teslim edilmişti bile.

Mektuplarda "Doğmak için işaret bekleyin." diye yazıyordu, işaret gelmişti. Başkan'ın açıklamaları işaretin ta kendisiydi. Sokağa çıkıp önce hükümeti, sonra askeri protesto edecekler, milyonları peşlerinden sürükleyeceklerdi. Öncü olacaktı. Vatansız görünüp son kez aldatacaklardı. Amaçları iç savaş başlatmaktı. Bazı medya ve sermaye kuruluşları da, onlarla ortak hareket edecekti. Siyahı beyaz, beyazı siyah gösterecekler-

di. Plan bu şekildeydi. Onlar yıllarca bu ânı bekletiler ve o an gelmişti. Yedikleri kaba pisleme vaktiydi onlar için. Hepsi de daha iyi pislemek için birbirleriyle yarışacaklardı. Harekete geçmek için Paşa'nın ulusa yapacağı sesleniş bekliyorlardı. Açıklama biter bitmez, ortalığı karıştırmayı planlamışlardı.

Amerikan Başkanı'nın açıklamalarını Genelkurmay Başkanı, Başbakanlık Konutu'nda Başbakanla birlikte izledi. Ancak açıklamalar her ikisi için de sürpriz olmadı. Zaten bu tarz bir açıklama bekleniyordu.

Sıra Türkiye'deydi. Türkiye adına Genelkurmay Başkanı verecekti cevabı. Türk halkı kadar, bütün dünya merak ediyordu Paşa'nın açıklamalarını. Acaba bir geri adım atılır mıydı? Türkiye Ayasofya'yı yeniden ibadete kapatabilir miydi? Bunun için dünyadan özür diler miydi?

Bu gece, çok uzun ve yaman bir gece olacaktı.

ASAYİ TÜM DÜNYA GÖRÜYOR

Saat 20.00...

Paşa, Ulusa Sesleniş'i gerçekleştirmek üzere TRT'nin Ankara Stüdyosu'na geldi. Elinde bir çanta vardı. Başbakan ve bakanlar da oradaydı.

Paşayı, binada TRT Genel Müdürü karşıladı. Sonra yayının gerçekleştirileceği stüdyoya geçildi. Paşa, Genel Müdür'e dönerek:

- Sayın müdür, programın adı Ulusa Sesleniş olmayacak, dedi.

- Anlaşıldı efendim.

- Arkadaşlara söyleyin, bir an önce değiştirsinler programın ismini.

- Peki, ne olacak efendim?

- "insanlığa Çağrı" olsun.

- Olur efendim.

Paşa, ulusa değil, insanlığa selenecekti. Çünkü mesajı çok daha geneldi. Stüdyoda hazırlıklar tamamlandı. Paşa, program-

la ilgili olmayan kimsenin stüdyoda olmamasını istedi. Bunun üzerine çekim ekibi ve yönetmen dışındaki herkes çıktı stüdyodan. Paşa, kendisi için hazırlanan masaya oturdu. Çantasını açtı. Stüdyodakiler ve rejidekiler çok geçiyorlardı. Paşa, çantadan bir sopa çıkardı. Hazreti Musa'nın Asası'ydı bu. Stüdyodakiler birbirlerine baktı ama hiçbiri onun ne olduğunu sormaya cesaret edemedi. Fakat Paşa, onun ne olduğunu açıkladı.

- Bu elimdeki çok değerlidir. Yayın boyunca elimde kalacak, haberiniz olsun.

- Anladık efendim.

Saat 21.00...

Paşa canlı yayında ve dünyaya sesleniyor.

- Yüce Türk halkı! Ben bu ülkenin Genelkurmay Başkanı olarak, sayın Başbakanımızın talimatı ile size sesleniyorum. Hepinize iyi geceler.

Biliyorum ki bu seslenişimi, tüm dünya dikkatle izliyor. Bu yüzden mesajım tüm dünyayadır.

Tek bir şey söyleyeceğim. Kendini Tanrı zannedenler, şunu unutmasınlar ki biz onlara ne kadar küçük olduklarını göstereceğiz. Yüzlerce yıldır insanlık suçu işleyen Amerika, bu kez işlediği cinayetlerin hesabını verecektir. Bu bir meydan okuma değil, hak aramadır. İnsanlık onuru için bu savaşta yer almazdır."

Paşa, bunları söyledikten sonra elindeki asayı havaya kaldırdı ve şöyle dedi:

- Hazreti Musa bu asayla Kızıldeniz'i ikiye böldü ve kavmi ni kurtardı. Onun peşine düşenler Kızıldeniz'de boğuldu. Bu onun asası. Bu asa, şimdi bize yol gösterecek. Bunu bütün dün ya iyi bilsin.

Başkanın asayla ilgili söyledikleri herkeste çok etkisi yarattı. Amerikan Başkanı dâhil tüm Evangelistler şoktaydı. Bütün İslâm dünyası da... Herkes hayretler içindeydi. Amerikan Başkanı; "Canın cehenneme! Bu da ne demek oluyor şimdi. Bu asanın sende ne işi var?" diye hiddetlendi. Çünkü Musa'nın asasının bir manası vardı. Yüzyıllardır peşinde oldukları asanın, Türkiye'nin Genelkurmay Başkanı'nın elinde ne işi vardı? Nasıl olurdu? Bu her şeyin sonu demekti.

- Aklımı oynatacağım, olmaz böyle bir şey. Bu gerçek değil. Hemen bir şeyler yapmalıyız. Vaktimiz yok. Acil bir basın toplantısı düzenlememiz gerekiyor. Hemen. Çabuk. Acele edin. Vaktimiz yok!

Amerikan Başkanı'nın bu sözleri üzerine danışmanları devreye girdi.

- Efendim, ne yapacağız?

- Beni derhal canlı yayına çıkarın. Bu canlı yayını da tüm dünyaya duyurun.

- Peki, ne söyleyeceksiniz canlı yayında?

- Asanın gerçek asa olmadığını. Paşa'nın yalancı olduğunu söyleyeceğim.

- Peki, dünya buna inanır mı?

- Kahretsin, inanmak zorunda. Yoksa yüzlerce yıldır adım uyguladığımız plan boşa çıkacak. Her şey altüst olacak.

- Emredersiniz efendim.

Tüm hazırlıklar yapıldı ve Amerikan Başkanı CNN televizyonunda canlı yayında dünyaya seslendi.

- Bütün dünya şunu çok iyi bilsin. Türk Genelkurmay Başkanı yalancıdır. Elindeki asa, Musa'nın Asası değildir. O sade ce basit bir sopadır. Kutsal kaynaklar, Musa'nın Asası'nın Tan-

rı tarafından görevlendirilecek kişide olacağını bildirir. O asa, bu kişide olamaz.

Başkan, bu sözlerinin ardından canlı yayından ayrıldı. Ama büyük bir stratejik hata yaptığının farkında değildi. Çünkü bu kez, öfkesine yenik düşmüştü. Hatasının ne olduğunu daha sonra anlayacaktı.

Canlı yayın sonrası Beyaz Saray'a geçen Başkan, kurmaylarıyla bir araya geldi. Amerikan Genelkurmay Başkanı da Oval Ofis'te yapılan bu toplantıya katıldı. Toplantıda bir kişi daha vardı: Vaazcı. Türk Genelkurmay Başkanı'nun elinde asayla tüm dünyanın karşısına çıkması onu deliye çevirmişti. Vaazcı, Başkan'a dönerek:

- Bu gece İstanbul'u vuracaksınız. Hem de Sultanahmet Camii'ni, dedi.

Başkan:

- Peki bu nasıl karşılanır dünyada?

- Nasıl karşılanırsa karşılanın, hiç kimse İsa Mesih'in önün de durmamalı.

- Yüce Efendim, Sultanahmet'i vurmak, bir düğmeye bas maktan başka bir şey değil bizim için ama bunu dünyaya anla tamayız.

- Tanrı öyle istiyor. Bunu sana da söyledi.

Başkan, Vaazcı'nın bu sözlerinin ardından Genelkurmay Başkanı'na dönerek:

- Yarın gece saat 03.00'te, Sultanahmet Camii'ni vuracağız. Ama öncesinde bir plan değişikliği yapmamız gerekiyor Nico'nun cuma günü yapacağı görevi yarma kaydırmamız lâ zım. Derhal İstanbul'a haber ulaştırın. Nico yarın Ayasofya gi rişinde bombayı patlatsın. İçeri kesinlikle girmesin. Nico'nun üzerinde bir Arap kimliği olsun. Gazeteler bu saldırıyı, "Ayasof-

ya'yı havaya uçuracaktı ama bomba erken patladı diye yazarsınız." Bu sayede bizim de yarın gece Sultanahmet Camii'ni vurmamız için haklı bir gerekçemiz olur.

- Anlaşıldı sayın Başkan.

Bu sözlerin ardından Oval Ofis'teki toplantı sona erdi. Herkes dışarı çıktı ve Başkan, Vaazcı ile baş başa kaldı.

- Sayın Başkan, eğer bu asa gerçekten Hazreti Musa'nın Asası'ysa erken kıyamet gerçekleştirilemez. •

- Korkarım öyle olur ama bu asa, o asa değil. Olamaz. Tanrı bizi görevlendirdi, asayı da bize verecek.

- Peki, ya gerçekse!

- O takdirde kehanet yine gerçekleşir. Türkiye'yi ve Ortado ğu'yu kan gölüne çeviririz. Hem de hiçbir mazeret gösterme den.

- Başka çare yok...

- Hem de hiç.

Bu birkaç dakikalık diyalogun ardından Başkan ve Vaazcı Oval Ofis'i terk etti.

EVANGELİSTLER ŞOKTA!

Amerika artık tüm politikalarını İncil'deki kehanetlere göre şekillendiriyordu. Bunu da açık açık ifade etmekten çekinmiyordu. Sadece Amerika'da 100 milyona yakın Evangelist vardı ve Amerikan Başkanı da bir Evangelist'di.

Tek hayalleri vardı Evangelistler'in: "Kıyametin bir an önce kopması..." Başkan'a seçim kazandıran Evangelistler, kıyameti hızlandırmak için var güçleriyle çalışıyorlardı.

Ayasofya'nın, Türkler tarafından yeniden ibadete açılması onlar için bir fırsattı. Bu kez, bölgeyi ateşe vermek için bunu bahane edeceklardı. Dahası İsa'yı Ortadoğu'ya getirmek için bir şans doğmuştu. Evangelistler, Saddam'ın devrilmesinin ardından Irak'ta onlarca kilise inşa ettiler. Çünkü Ortadoğu'da bir merkeze ihtiyaçları vardı. Irak, bunun için hiç şüphesiz en güvenilir ülkeydi.

Ancak İncil, dünyanın tüm kavimlerini bir kilisede toplamaktan söz ediyordu. Bu kilise onlara göre pekâlâ Ayasofya olabilirdi. Özgür iradenin "Tanrı" tarafından çizilen kaderin dışına çıkamayacağını öngören Evangelistler, bu kaderi hızlan-

dırmak için Hristiyanlar'ın ellerinden geleni yapması gerektiğini savunuyordu.

Ve Armageddon'la, yani "iyi" ile "kötü" arasındaki büyük savaştan sonra olacağı düşünülen kıyametin ve Mesih'in gelişini hızlandırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Mesih, Ortadoğu'ya gelecekti. Ama öncesinde erken bir kıyamet gerekiyordu. Evangelistler'e göre Yahudiler, seçilmiş insanlardı ve kıyamet şartı olarak desteklenmeliydiler. 70'li yıllardan itibaren yeniden dirilen ve muhafazakârlaşan Evangelizm aradan geçen 50 yıl içinde Hristiyanlığın en hızlı büyüyen "kilisesi" oldu.

İşte bu yüzden Türkiye ile birlikte bu bölge, çok büyük önem taşımaktaydı. İsrail'le birlikte girilen bu savaşta Amerika, İsa Mesih'i karşılamak için, Ortadoğu'ya kırmızı halı sercekti.

Ama Türk Genelkurmay Başkanı'nın televizyonda yaptığı son konuşma ve elinde tuttuğu asa, tüm planlarını altüst etti. Şimdi onlar da beklenmedik bu gelişme için yeni stratejiler geliştirmeye başladılar. Ama savaş, onların beklediğinden daha çetin geçecekti.

Amerikan Başkanı'nın Sultanahmet Camii'nin vurulmasına diskin kararına Evangelistler'den büyük destek geldi. Çünkü bu karar, dünya üzerindeki yüz binlerce Evangelist'i heyecana getirecekti. Türk Paşası'nın son manevrasına cevap olacaktı.

VAAZCI, İSTANBUL İLE TEMASTA

Ayasofya'ya saldırı planının gerçekleştirilmesi için Vaazcı İstanbul'la bağlantıya geçti. Bağlantı, her zamanki gibi özel bir uyu telefonu ile yapılıyordu. Şifreli sinyallerle çalışan bu telefonun dinlenmesi imkânsızdı.

Balat'taki evde Nico ile birlikte yemek yiyen Aziz, telefonun sesiyle irkildi. Telefon, küçük odadaki vitrinin alt çekmecesinde saklıydı. Telefonu açtıklarında hattın diğer ucunda Vaazcı'nın olduğunu gördüler.

- Emir buyurun yüce efendim.
- Beni iyi dinle, planda küçük bir değişiklik yaptık.
- Dinliyorum efendim.
- Ayasofya harekâtı, cuma günü değil yarın gerçekleştirilecek.
- Anlaşıldı, emredersiniz efendim.
- Yalnız Nico'ya söyle, kesinlikle bu saldırıdan Ayasofya zarar görmemeli.

- Buna hiç şüphemiz olmasın efendim.
- Daha sonra yeniden görüşeceğiz.
- Saygılar efendim.

Aziz, Amerika'dan yeni emir almıştı. Nico'nun yanına geldi ve sert bir şekilde:

- Bırak yemek yemeyi, hemen kalk ayağa ve benimle gel, dedi.

Nico, çok şaşırması ve irkildiği:

- Peki efendim.

Aziz, Nico'yu da yanına alarak evin arka kapısından bahçeye çıktı. Sonra bahçedeki kömürlüğe indiler. Burada bir kapı vardı. Aziz, elindeki anahtarla bu kapıyı açtı.

- Gel benimle.
- Peki.

Kömürlükteki kapının açıldığı dar ve uzun koridordan yürümeye başladılar. Aziz'in elinde mum vardı. Yaklaşık 30 metrelik koridorun sonunda bir başka kapı daha çıktı karşlarına. Aziz, elini kapının üzerindeki çıkıntıya uzattı ve oradan bir anahtar çıkardı. O anahtarla kapıyı açtı.

- Gel, ses çıkarma.
- Geliyorum.

Kapının açıldığı yer, genişçe bir salondu. En büyük duvarda Hazreti İsa'nın çarmıha gerilmiş halini simgeleyen koca bir heykel duruyordu. Mumların aydınlattığı salona, siyah giysiler içerisinde bir adam girdi. Aziz o adamın önünde eğildi. Nico da ona eşlik etti.

Adam, Nico'ya yeşil bir parka uzattı.

- Al, bu senin.

Nico, parkayı aldı. Parkanın ne olduğunu, ağırlığını hissedince anladı. Cepleri patlayıcı doluydu.

- Evlat, İsa seni bekliyor.

- Efendim, emriniz.

- Nico bu parkayı giyeceksin, sağ cebinde bir düğme var. Beş saniye basılı tuttuğunda, yeni bir hayat başlayacak senin için. Cennette görüşmek üzere...

- Emredersiniz efendim.

Nico'nun tüyleri diken diken olmuştu. Kafası çok karıştı. Ölmek istemiyordu. Ama İsa onu bekliyordu. Hiçbir şey düşünmüyordu artık. Parkayı giydi ve siyah elbiseli adamın önünde bir kez daha eğildi.

Aziz, daha sonra Nico'yı da alarak salondan ayrıldı. Aynı yol takip edilerek eve geri döndüldü.

- Yarın saat 12.00'de Ayasofya'nın önünde olacaksın.

- Hani cuma günüydü.

- Planda bir değişiklik oldu. Efendim aradı ve yeni emirleri ni iletti.

- Efendim mi?

- Birak şimdi bunları, Ayasofya'ya kesinlikle zarar gelmeyecek, anlaşıldı mı?

- Anlaşıldı.

Nico, görevini biliyordu artık. Bu onun son gecesiydi.

Yarınki görevi ise ölmektir.

ERTESİ GÜN, NICO KAYIPLARA KARIŞTI

Nico, o gece hiç uyuyamamıştı. Sabah kahvaltıda sonra, bir araba geldi. Nico, parkasını giydi ve Aziz ile vedalaştı. Araba onu Sultanahmet'e kadar götürecekti, şoför Ayasofya Camii'ni gösterip oradan uzaklaşacaktı. Sonrası Nico'nun görevidi. Saat 12.00 gibi Ayasofya'nın önüne ulaştığında tir tir titriyordu.

Küçük adımlarla Ayasofya'ya doğru yürümeye başladı.

Çevresindekilere baktı. Tanıdık gibiydi sanki herkes. Yabancı olan bir tek kendisiydi. Konuşulanları anlıyor, tabelaları okuyordu. Bunları düşünürken ezan okunmaya başladı. Önce Sultanahmet, ardından Ayasofya ve diğer camiler. Nico donup kaldı.

Bu ses bir şeyler anımsatıyordu ona. Dilinin ucundaki bir şeydi sanki ama çıkaramıyordu bir türlü. Beyni zonklamaya başladı. Kalbi yerinden fırlayacaktı âdetâ. Bu ses ona bir şeyi hatırlatıyordu ama neyi? Az ilerideki kaldırıma oturdu, başını iki elinin arasına aldı ve düşünmeye başladı. Bu arada ezan devam ediyordu. "Eşhedü en lâ ilahe illallah..." Nico "Tamam." dedi. "Tabii ya."

Hatırlamıştı sesi. Babasının sesiydi bu. 17 Ağustos depreminde yatak odasındaki gardirop annesiyle babasının üzerine devrilmişti. Annesi ölmüştü. Babasının inleme sesleri geliyor. Bir ara babası, "Eşhedü en lâ ilahe illallah" demişti. Bu, onun son sözü olmuştu.

Bu kelimelerle bir bağı vardı ama neydi? Hafızasını darma-dağın etmişlerdi. Hatırlamaya çalışıyordu ama hatırlayamıyordu. Babasının ölümü aklına geldi. Gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. Yapmak istediği her neyse doğru değildi. Peki, ne yapacaktı şimdi? Geri dönüşü yoktu bu için. Nico cebindeki uzaktan kumandayı çıkardı. Kırmızı bir düğme vardı kumandanın üzerinde. Patlayıcının düğmesiydi bu. Bu düğmeye basarsa, infilak edecekti. Ama babasını ikinci kez öldürecekti. Sonra kumandayı pantolonunun cebine koydu. Parkasını çıkarıp kaldırımın üzerine bıraktı. Etrafını süzdü ve olay yerinden hızlı adımlarla kaçmaya başladı. Arkasına bakmadan ilerliyordu. Gülhane Parkı'nın önünden, Eminönü'ne kadar yürüdü. Deniz kenarına geldiğinde nefesi kesilmiş, kan ter içinde kalmıştı. Hiç vakit kaybetmeden cebindeki uzaktan kumandayı çıkardı ve denize attı. Operasyon başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Amerika'da Vaazcı, Balat'ta da Aziz, patlama sesini bekliyordu. Ama o ses bir türlü duyulmadı. Şüpheli parkayı Amerikalı bir turist fark etti. Durumu telaşa köşedeki trafik polisine bildirdi. Olay yerine gelen bomba imha ekipleri, bombayı etkisiz hale getirdi.

Nico, İstanbul'da kayıplara karışmıştı.

Genelkurmay Başkanı, durumdan haberdar edildi. Paşa, saldırının amacını anlamıştı. Türk halkı da...

Başbakan saldırı girişiminin ardından yaptığı açıklamada, herkesi dikkatli ve sağduyulu olmaya çağırıyordu. Provokasyonlar konusunda uyardı.

İstanbul'da bunlar yaşanırken, Amerika kolay gördüğü bu operasyonda çuvallamanın şokundaydı. Başkan, Vaazcı'yı çağırırdı ve bunun nasıl olduğunu sordu:

- Böyle bir şey nasıl olur?

- Nico parkayı alıp Sultanahmet'e gitmiş. Ama sonra parkayı kaldırımın üzerine bırakıp kayıplara karışmış.

- Türk istihbaratı mı?

- Bu imkânsız. Eğer öyle olsaydı, Balat'taki gizli karargâh basılırdı.

- Nasıl oldu peki?

- Sayın Başkan, emin olun hiçbir fikrim yok. Aziz de şokta.

- Kahretsin, her şey o asa yüzünden. İşler ters gidiyor. Ne ya pacamız şimdi?

- Görevi yerine getirecek başka isimler de var.

- Bu mümkün değil, artık bölgede kuş uçurtmazlar. Hem istihbarat çalışmaları da arttırılmıştır. Bu planı askıya alıyoruz.

- Siz bilirsiniz.

- Yo yo askıya almıyorum. Tamamen iptal ediyorum.

Washington'un Sultanahmet Camii'ni vurma planı da suya düşmüş oldu. Çünkü ortada haklı bir gerekçe yoktu artık. Ama İstanbul bombalanmalıydı.

Geç bile kalmıştı. Önce boğaz köprüleri vurulacaktı. Böylelikle savaş başlamış olacaktı. İstanbul'la ilk bomba, Türkiye saatiyle sabah 05.00 sıralarında atılacaktı. Herkes derin uykusundan bomba sesiyle uyanacaktı. Saldırı planı, Ege'de demirlemiş savaş gemisine gönderildi. Ama o gece yaşanacaklardan hiç kimsenin haberi yoktu.

Black Theodore Roosevelt Gemisi. Saat 21.00.

Amerikan Hava Kuvvetleri Komutanı, gemideki karargâhında, son hazırlıkları gözden geçiriyor. İlk saldırı, boğaz köprülerini koruyan savunma sistemleri ve radarlara yönelik olacak. Dahası belki de günlerce sürecek. Savunma sistemleri imha edildikten sonra, köprüler havaya uçurulacak. Amerikan hava birliklerine göre bu saldırı bir hafta içinde tamamlanmış olacak. Plan böyle. Yani, İstanbul'un Anadolu ile bağlantısı bir hafta sonra kesilmiş olacak. Bu arada dünya bu gece, Amerika'nın yeni geliştirdiği korkunç silahın marifetlerine şahit olacak. Silah, ilk kez İstanbul'a karşı gerçekleştirilecek bu saldırıda kullanılacak. "CADI SÜPÜRGESİ" adı verilen silahın en büyük özelliği, gölge füze taşıyor olması. Cadı süpürgesi ateşlendiği zaman, radarlarda kendisi değil gölgesi algılanıyor. Daha kötüsü, gölge, hedefin 1 kilometre yakınına yöneliyor. Bu füzeyi imha etmek isteyecek savunma sistemleri otomatik olarak ateşlendiğinde, gölge füzeyi takip ediyor. Aslı da bunu fırsat bilip yol almaya devam ediyor. Silah sektörünün geldiği bu noktada, "insanoğlu daha ne kadar acımasız olabilir" sorusu geliyor akıllara. Öyle ya, daha ne kadar acımasız olunabilir.

Yaklaşık dört tonluk füze, Boğaz köprüsünü koruyan savunma sistemlerine doğru yol alırken, radarlar tarafından algılanamayacak. Boğaz köprülerini koruyan radarlar, gerçekte olmayan gölge füzeyi fark edip, peşine düşecek. Bu sırada, gerçek füze hedefini bulacak. Gölgesi ise savunma sistemlerinin 1 kilometre yakınında toprağın üzerinde görülecek. Türk füzesi, gerçek gibi algılandığı gölge füzeyi vurduğunda, kendi topraklarını vurmuş olacak. Gemiden atılan her cadı füzesine Türk tarafı da farkında olmadan bir füzesiyle destek olacak. Amerika, böylece düşmanını kendi silahıyla vuracak. Ta ki, düşman bu korkunç silaha karşı bir strateji geliştirene kadar.

Saatler 22.00'yi gösterdiğinde, gemide artık tüm hazırlıklar tamamlanmıştı. Saldırı saati, sabah saat 05.00'ti. Gemideki komutanlar, dinlenmek üzere koşullarına çekildiler. Artık bundan sonra yapılacak tek şey bir düğmeye basmaktı. Onun da saati bekleniyordu.

Paşa, o gece bir saldırının gerçekleştirileceğini biliyordu. Çünkü tüm işaretler bu yöndeydi. Ama saatinin bilmiyordu. Çok çetin bir gece olacaktı. Ankara'dan Gölcük'teki donanmaya gelen Paşa, "Üçüncü Dünya Savaşı'nın ilk ateşini" beklemeye başladı. Saatler 23.00'ü gösterirken, canlı yayında tüm dünyaya bir kez daha seslenecekti. Amerika'nın açıklamadığı saldırıyı Paşa hem dünyaya, hem de kendi halkına duyuracaktı.

Saatler 22.00'yi gösterdiğinde Türk televizyonları, Genelkurmay Başkanı'nın bir saat sonra yapacağı açıklamanın duyurusunu alt yazılarla geçmeye başladılar. Türk halkı anormal bir durumun yaşandığının farkındaydı. Dahası, yapılan yorumlarda Amerika'nın bu gece saldıracağı da iddia ediliyordu. Milyonlarca kişi evlerinde oturmuş, dua ediyordu. Türkiye için dua, Amerika için beddua. Saatler 23.00'ü gösterirken Paşa, Gölcük'ten yapılan canlı yayında göründü.

Paşa, Başbakan'dan aldığı izinle konuşmaya başladı:

- Sevgili Türk halkı. Amerika Birleşik Devletleri ve müttefikleri, yani Haçlı Ordusu bu gece İstanbul'a bir hava saldırısı gerçekleştirecektir. Şimdi herkesten sakin olmalarını rica ediyorum. Korkmayın! Türk milleti, böylesi kahe saldırılarla ilk kez karşılaşmıyor. Bu topraklar, ilk kez işgal edilme istenmiyor. Türk ordusu, milletiyle birlikte düşmanı bir kez daha denize dökcek güçtedir. Lütfen herkes saldırı başladığında sığınaklara çekilsin. Amerika, İstanbul'un Bağdat, Türkiye'nin de Irak olmadığını çok yakında anlayacaktır. Ama o zaman, iş isten geçmiş olacak.

Milyonlar, Paşa'nın bu açıklaması karşısında dondu âdeta. Aslında bugün-yarın bir saldırı olacağını herkes biliyordu ama şimdi artık saldırının zamanı da belliydi: Bu gece. Çok tuhaf bir duyguydu bu. Korku, öfke, cesaret. Hepsi bir arada. Kimileri "Gelsinler de dünyanın kaç bucağı olduğunu görsünler" derken, kimileri de pek bir ümitsizdi.

Müslüman dünya, son dakika gelişmesi olarak duyurulan bu gelişmenin ardından sokaklara döküldü. Azerbaycan'dan Malezzya'ya, Arabistan'dan Pakistan'a milyonlarca Müslüman, kendi yönetimlerini Türkiye'ye yardıma çağırırdı.

İran'dan dünyayı şok eden bir açıklama geldi.

Iran Cumhurbaşkanı kameralar karşısına geçip meydan okudu:

- İstanbul'a düşecek ilk merminin ardından, biz de İsrail'i vuracağız!

Bu açıklama, Suriye ve Mısır'ı da cesaretlendirdi. Her iki ülkeden gelen beyanatlar da benzer yöneydi. Amerikan füzelerinin İstanbul'a yöneldiği bir anda, İran, Suriye ve Mısır, İsrail'i hedef seçmişlerdi. Ancak, Amerika böyle bir tepki beklediği için gerekli hazırlıkları çok önceden yapmıştı. Amerika ve İsrail, Irak'taki füzelerini hemen harekete geçirdi. Bu, reste karşı restti. 2000'li yılların başında Irak'ı işgal eden Amerika daha o günlerden bu günleri görmüş ve gerekli önlemleri almıştı. Irak'taki füze bataryaları önce İran'a yöneltildi. Bunlardan biri de nükleer başlıklıydı. Savaş başlamadan şiddetleniyordu. Bunun üzerine diğer körfez ülkeleri de saflarını belli etmek zorunda kaldı. İsrail'e yöneltilen füzelerin sayısı her geçen dakika artıyordu. İsrail ise nükleer gücüyle tehditler savuruyordu. Bölgede göz gözü görmüyordu artık.

Paşa, İslâm dünyası için çok değerli bir kişi olmuştu bir anda. Ayasofya'nın ibadete açılması ve Hazreti Musa'nın Asası'yla ekranda boy göstermesinin ardından "beklenen kurtarıcı" olarak görülmeye başlanmıştı artık.

ABD'YE 7.4'LÜK DEPREM BOMBASI.¹

Paşa, komutanların tüm ısrarlarına rağmen o gece uyumadı. Oysa çok yorulmuştu. Birkaç saat dinlenmesi iyi olacaktı. Ama ikna edilemedi. Birşeyler atıştırdıktan sonra odasına çekildi. Televizyonu açtı ve karşısındaki koltuğa oturdu. Son gelişmeleri merak ediyordu. Türk televizyonları, muhtemel saldırı senaryolarını gündeme getirip, İstanbullulara bombalardan, biyolojik saldırılardan korunmanın yollarını anlatıyordu. Yapılan sokak röportajlarında İstanbullular, Amerika ve İsrail'e meydan okuyordu. Bazı kanallar ise hâlâ hükümeti suçlayıp, "Türkiye ateşe atıldı" diye yayın yapıyordu. "Savaşın sorumlusu Türkiye'dir. Ayasofya'nın ibadete açılması doğru bir karar değildir. Asker bu kararı nasıl destekledi hâlâ aklım almıyor." diyen kişi, malum CD'deki görüntülerde masanın etrafında oturanlardan biriydi. Paşa, Ceyhun'un getirdiği CD'deki kişileri ekranda nutuk atarken görünce öfkelenmişti. "Vay alçaklar, hainler" diye tepki gösterdi. Sonra da kanalı değiştirdi. Çok üzülüyordu. Bir yanda yerli, diğer yanda yabancı düşmanlar. Sonra şu soruyu sordu kendi kendine: "Hangisi daha tehlikeli acaba?" "Dışarıdakileri tanıyoruz ama içeridekiler kalles!"

Paşa, bunları düşünürken ağrıyan ayaklarını önündeki pufa uzattı. Televizyona bakıyordu ama söylenenleri duymuyordu. Sonra içi geçti, göz kapakları kapandı ve dalıp gitti. Uzun bir aradan sonra, yine ilginç bir rüya gördü. Gölçük'te donanmanın bahçesinde yürürken, bahçedeki mazgalın kapağı açıldı. Paşa hayretle o yöne baktı. Mazgalın içinden, eli yüzü çamur içinde olan birisi çıktı. Bu kişi Ceyhun'du. Karşısında Paşa'yı görünce, üstüne başına bir parça çeki düzen verdi, pantolonundaki tozları eliyle temizledi ve sonra Paşa'ya selam durdu.

- Efendim, verdiğiniz görevi harfiyen yerine getirdim. Bura dan Amerika'ya kadar bir hat çektim. Sizin yapmanız gereken, asayı bu mazgalın üstünde tutmak. Asanın çıkaracağı ses, yeri ne ulaşacaktır.

Paşa, bu rüyayı görürken televizyondaki adam "Allah onların belasını verecek, yetmedi mi yıllardır akıttıkları kan?" diye bağıryordu. Televizyondan gelen gürültü Paşayı uyandırdı. Gördüğü rüyanın etkisindeydi. Kısa bir süre şaşkınlık yaşadı, sonra da ayağa kalktı. "Allah Allah, Ceyhun ne demek istedi" diye düşündü. Asa ne sesi çıkaracaktı ki?

Sonra saate baktı. Saat 02.40'ı gösteriyordu. Yanında getirdiği çantayı açtı ve Asa'yı çıkardı. "Bakalım ne ses çıkaracak-sın" diye mırıldandı. Doğruca dışarı çıktı. Paşa bahçede mazgal arıyordu. Rüyasını hatırlamaya çalıştı, mazgalın yerini bulmaya çalışıyordu. Derken aklına oradaki askerlere sormak geldi:

- Evlat, bu bahçede mazgal var mı?
- Hayır efendim.
- Nasıl yani hiç mazgal yok mu koca bahçede?
- Yok efendim.
- Nasıl olur, yağmur suları nereye gidiyor peki?

- Efendim, burası denize doğru meyilli olduğu için, mazgala ihtiyaç duyulmamış sanıyorum. Yani sular denize akıyor.

Paşa, bu cevap üzerine donup kaldı. Ama verilen cevaplar onu yine de tatmin etmemişti. Bahçeyi dikkatle incelemeye başladı. Paşa, az ilerideki söğüt ağacının hemen arkasında, etrafı zincirle çevrilmiş bir yer gördü. Bahçenin aydınlatması orayı net bir şekilde görebilmesi için yeterli değildi. Yaklaştı, yakından baktı. Yaklaşık 10 metre çapında bir çukur vardı. Daha önce hiç görmemişti burayı. Geri döndü ve görevli subayı çağırdı:

- Asker! Gel buraya.

Subay, koşar adımlarla geldi. Selam verdikten sonra:

- Buyurun efendim.

- Bu çukur nedir?

- Şey, o mu?

- Evet, başka çukur var mı burada?

- Efendim, burası bir depremde oluşmuş.

- Ne depremi?

- 20 yıl önce olmuş, 17 Ağustos depremi. Merkez üssü Gölük donanmasıymış. Bu çukur da o zaman açılmış, yani depremde. Buradan bir alev topu fırlamış. Öyle diyorlar. Onlarca askeri yutmuş bu çukur. Onların anısına kapatılmadı burası.

Paşa, 17 Ağustos depremini çok iyi biliyordu. Gerçi depremi yaşamamıştı ama onbinlerce kişinin öldüğü Marmara Depremi'nin dün gibi hatırlıyordu.

- Evlat gidebilirsin.

Paşa, rüyasındaki mesajı anlar gibi oldu. Gördüğü mazgal, belki de bu çukurdur. Bunları düşünürken, elindeki asayı, çukurun kenarında sürümeye başladı. Ne olduysa o an oldu. Sanki

elektrik çarptı bütün bedenini. Titredi. Kulaklarını sağır edecek bir gürültü meydana geldi. İrkilip geri kaçtı. Bir dakika kadar kendine gelemedi. Sonra askerlere seslendi.

- Neydi o ses?

Askerler şaşkınlık içinde.

- Efendim biz bir ses duymadık.

- Hımm, dikkatli olun.

- Emredersiniz.

Paşa, bozuntuya vermedi ama içinden de "nasıl olur, bomba gibi patladı" diye geçirdi. Bu sesi bir kendisi mi duymuştu acaba? Saatine baktı. Saati 03.02'yi gösteriyordu.

Saat: 03.02.

Yer: Amerika'nın California Eyaleti.

Önce kulakları sağır eden bir gürültü, ardından şiddetli bir sarsıntı meydana geldi. California, 7.4 büyüklüğünde bir depremle sarsılıyordu. Sarsıntı tam 45 saniye sürdü.

Bu 45 saniye bir türlü bitmek bilmedi. Sanki kıyamet kopuyordu. Her yer toz dumandı. Gürültüler, çılgınlıklar... Çok korkunçtu. Binalar ardı ardına yıkılıyordu. Amerika, tarihinin en şiddetli depremlerinden birini yaşıyordu. Deprem, milyonlarca kişiyi güpegündüz yakaladı. Kimi işinde, kimi okulundaydı. Sarsıntının başlamasıyla birlikte herkes panik ve korku içinde koşuşturmaya başladı. Ne yapacağını bilmiyordu hiç kimse. Tam 45 korku dolu saniyeydi bu. Milyonlarca insan, "bitsin artık" diye yalvarıyordu. Patlama sesleri, alevler yükseliyordu her yerden. Yangınlar başladı, itfaiye ve ambulansların siren sesleriyle insanların çılgınlıkları birbirine karıştı. 45 saniyenin sonunda, göz gözü görmüyordu. Her yerden ağlama, feryat sesleri

yükseliyordu. Herkes telefonlarına sarıldı, yakınlarını aramaya çalıştı. Ancak, şehrin dünyayla bağlantısı kesilmişti. Kimi annesini, kimi çocuğunu merak ediyordu. Ama telefonlar çalışmıyordu. Manzara çok korkunçtu...

Amerika, yıllardır bu depremi bekliyordu. Depremi önceden tahmin edebilmek için çok çaba harcanmıştı. Bilim adamlarının öngörüsüne göre, deprem iki yıl önce bekleniyordu. Yapılan bilimsel çalışmalar ışığında, depremin 2018 yılında olması tahmin ediliyordu. Tahminler, iki yıl gecikmeli gerçekleşti.

California'yı yerle bir eden deprem, San Andreas fayı üzerinde meydana gelmişti. Dünya medyası, 7,4'lük depremi son dakika gelişmesi olarak sundu.

CNN, bölgeden canlı yayınlarına başlamıştı bile. Gelişmeler, dakika dakika tüm dünyaya duyuruldu.

.....

Saat: 04.00.

Saldırıya bir saat var.

Yer: Black Theodore Roosevelt Gemisi, Ege Denizi.

Amerikan Birlikleri, bir saat sonra İstanbul'a yoğun bir füze saldırısı başlatacak. Askerler kazanılmamış bir zaferin sarhoşluğunu yaşıyorlar. Komutanlar, "CADI SÜPÜRGESİ"nin marifetlerini merak ediyor. Fakat az sonra Amerika'dan ulaşacak haber, hepsini şaşkına çevirecek. Gemidekiler, büyük felaketten habersiz, coşkulu içinde geri sayıyor.

Nihayet haber ulaştı, on binlerce kilometre uzaktaki, Black Theodore Roosevelt Gemisi'ne. Geminin dev kafeteryasını dolduran yüzlerce askerin gözü bir anda aynı noktaya, yani dev ekrana kilitlendi. CNN yayını son dakika cingilyla kesti. Kafeteryadaki herkes, gemiyle bağlantı yapılacağını zannediyor-

du. Biraz sonra başlatmayı düşündükleri savaş, oyun gibi geliyordu onlara. Bir bilgisayar oyunu... Acaba CNN, ne kadar övecekti onları, bunu merak ediyordu hepsi. Ancak bir anda kafeterya sessizliğe gömüldü. Kimi elindeki kola kutusunu düşürdü, kimi çatalını, bıçağını. Herkes bir anda ayağa kalktı ve ekrana doğru sokulmaya başladı.

Kafeteryada herkesin ağzından aynı cümle çıktı, "Oh, my god!"

"Aman Tanrım!" seslerinin ardı arkası kesilmiyordu. Şok oldu yüzlerce asker bir anda. Özellikle Californialı askerler panik halindeydi. Çünkü hepsi ailesini merak ediyordu. Kimi anne babasını, kimi nişanlısını, kimi de sevgilisini. Amerika'dan gelen haber, komutanları da şok etmişti. Aynı telaş, onlar arasında da başladı. Herkes gemideki ankesörlü telefonlara koşuşturdu. Ancak hiç kimsenin çevirdiği numara cevap vermiyordu. Çünkü California yerle bir olmuştu.

Telaş ve panik içerisinde herkes sağa sola koşuştururken, saatler 05.00'i gösteriyordu. Yani saldırı vakti gelmişti. Ancak birkaç dakika önce Pentagon'dan gelen bir emirle, İstanbul'a gerçekleştirilecek hava harekâtı ertelendi. Daha doğrusu ertelenmek zorunda kaldı. Saldırının ertelenmesi, yapılan anonslarla tüm askerlere duyuruldu. Ama hiç kimsenin umurunda değildi, gemide yas vardı. Yakınlarına telefonla ulaşamayan askerler, kafeteryada yeniden toplandılar ve CNN'den gelişmeleri takip etmeye başladılar. Artık ölü sayısıyla ilgili haberler geliyordu. Tahmini ölü sayısı 100 bini. Bölgeden ulaşan görüntüler de ürperticiydi. Her geçen dakika yeni görüntüler geliyordu CNN'in haber merkezine. Devasa çukurlar oluşmuştu deprem bölgesinde. Her yer ceset doluydu. Deprem San Francisco ve Los Angeles'da da büyük yıkıma neden olmuştu. Dakikalar ilerledikçe, felaketin boyutu daha da belirginleşiyordu.

7-4'lük sarsıntı, birçok eyaleti vurmuş, Meksika'ya bile ulaşmıştı. Amerika şoktaydı. Bu, ülke tarihinin en büyük felaketlerinden biriydi. Yıkıntılar altında binlerce ceset, kurtarılmayı bekleyen yüzlerce yaralı vardı. Ancak kurtarma işi için yeterli sayıda ekip yoktu. On binlerce asker, Türkiye ve bölge ülkelerini vermek için, Akdeniz ve Ege'de konuşlanmıştı. Amerika hiç böyle bir felaket beklemiyordu. Tüm hesaplar altüst olmuştu. Komutanlar anonslarla, gemideki askerlere sağduyu telkin ediyorlardı. Herkesten sakin olması isteniyordu. Ama bu anonsların hiçbirine kulak asan yoktu. Amerikan askerleri, çaresizlik içerisinde kıvranıyordu. Kimi sigara üstüne sigara yakıyor, kimi bilmem kaçınıcı birayı içiyordu. Hepsi, eli kolu bağlı bir halde gelişmeleri izliyordu. Ama sadece izliyordu. İçlerinden biri ayağa kalktı ve yüksek sesle:

- Eve dönelim, kahretsin, savaşmak istemiyorum, annemi istiyorum! Onları kurtarmalıyız diye bağırırdı. Sonra bir anda derin bir sessizlik yaşandı, ardından herkes ayağa kalktı ve "Eve dönelim" diye tekrar etti. Askerler çıdırmaşçasına sağa sola saldırıyordu. Hepsi güvertede toplanmaya başladı. Komutanlar, kameralardan izliyordu tüm olup biteni. Ancak deprem onları da derinden etkilemişti. Çünkü komuta kademesindeki birçok rütbeli asker de ailesinden haber alamıyordu. Güverte de toplanan askerler, uygun adım, oldukları yerde ayaklarını yere vurmaya başladılar. Birinin yaptığı kısa sürede yankı bu luyor, yayılıyordu. Bir dakika içinde herkes üzerindeki çıkartıp attı. Bir tek pantolonları kaldı askerlerin üstünde. Bu bir isyandı. Ailelerine ulaşamayan askerler, geri dönmek istiyordu. Tüm bunlar yaşanırken, bir anda hoparlörlerden bir anons duyuldu:

- Komutan Simson konuşuyor. Şimdi herkes koşuşlarına, bu bir emirdir!

Simson, bu emri defalarca tekrarladı. Ama her tekrarlayışında askerlerin sınırları daha da bozuldu. İsyan büyüyordu. Bunun üzerine, Simson anonslarına ara verdi.

GÖLCÜK, DONANMA

Paşa, kapı ziline sesiyle uyandı.

-Gir!

Komutan heyecanla içeri girdi. Paşa da heyecanlanmıştı.
Ayağa kalktı:

- Saldırı başladı'mı?

- Hayır efendim, saldırı değil...

Bu sırada saat 04. 05'i gösteriyordu.

- Himni, öyle mi?

- Efendim, Amerika'da büyük bir deprem meydana geldi
Hem de çok büyük bir deprem.

- Deprem mi?

- Evet, California'da olmuş. 7,4 büyüklüğündeymiş. Taş üstünde taş kalmamış efendim. CNN gelişmeleri dakika dakika veriyor.

Paşa, bunun üzerine kumandayı aldı, önce televizyonu, sonra da CNN kanalını açtı. CNN bölgeden gelen görüntüleri yayınlıyordu.

- Vay canına, korkunç bir felaket bu.

- Evet efendim, 100 bin ölüden söz ediyorlar.

- 100 bin mi?

- Evet ama bu rakamın 250 bini bulacağı söyleniyor. Los Angeles ve San Fransisco da büyük zarar görmüş.

- Arkadaşlara haber ver, acil komuta merkezinde toplansınlar

- Anlaşıldı efendim.

Komutan odadan çıktıktan sonra tek başına kaldı. Koltuğa oturdu, televizyonun sesini iyice kıstı. "Aman Allah'ım!" dedi
Bu nasıl oldu?"

Yerinden kalktı, asayı eline aldı, dudaklarına kadar kaldırıp öptü. "Büyükstün Allah'ım!"

Paşa, çok büyük bir yarıdım aldığı'nın farkındaydı. "Bu geceki saldırıyı büyük ihtimalle iptal ederler" diye geçirdi içinden. Öyle de olacaktı. Peki, ne yapmalıydı şimdi? Hamle sırası ondaydı.

Komuta merkezine gitmek için odadan ayrıldı. Önce bahçeye çıktı. Depremde oluşan çukurun önüne geldi. Çukura baktı, biraz bekledi ve sonra geri döndü. Birkaç dakika sonra komuta merkezindeydi.

- İyi sabahlar arkadaşlar!

- Sağ olun efendim.

- Lütüfen buyurun.

Kara, hava ve deniz kuvvetleri komutanları oradaydı. Paşa burmadı. Masanın baş tarafındaki yerine geçti ve konuşmaya başladı.

- Arkadaşlar, bildiğiniz gibi bu gece bir saldırı bekliyorduk. Ama bu saldırının olmayacağı kanaatindeyim. Muhtemelen

05.00 gibi saldırıacaklardı. Saat 05.00'e geliyor. Hava aydınlanmadan gerçekleştirilebilirlerdi saldırıyı. Ancak Amerika'daki deprem felaketinin ardından bu saldırıyı mümkün görmüyorum. Zaten kısa süre sonra tam olarak anlarız, saldırı olup olmayacağını. Bu durumda harekât planımızda bazı değişiklikler yapmamız gerekiyor.

Paşa'nın son sözü, "beklemekten başka çaremiz yok. Bira: daha bekleyeceğiz..." şeklinde oldu. Daha sonra koltuğuna oturdu, ellerini masanın üzerinde birleştirip, "bir fincan çay iyi giderdi" dedi. Paşa'nın bu isteği hemen yerine getirildi. Çayların içilmesinin ardından bir süre durum değerlendirmesi yapıldı. Paşa'nın gözü bir ara duvardaki saate ilişti. Saat 06.30'u gösteriyordu. Hava aydınlanmıştı. Yeniden ayağa kalktı ve;

- Arkadaşlar! Bakın, beklediğimiz gibi oldu, saldırıyı iptal ettiler. Bana kalırsa o gemide isyan çıkmıştır. Askerler evlerine dönmek istiyorlardı. Ancak, bu mümkün olmayacak. Dün gece ertelenen saldırıyı, bu gece ya da yarın gece gerçekleştirmek isteyeceklerdir. Fakat askerleri ikna etmeleri bence çok zor, dedi.

Paşa, gerçekten de haklıydı. Gemide isyan giderek büyüyordu. Pilotlardan biri, savaş uçaklarından birine atlayıp, Amerika'ya gitmeye kalktı. Ancak daha uçağı kaldıramadan vurularak öldürüldü. David adlı pilotu vuran kişi, komutanıydı. Genç pilotu tek el ateşle başından vuran general, daha sonra birkaç askerden cesedi uçaktan indirip, motorları durdurmalarını istedi. Ama bu emir yerine getirilmedi. General çılgına döndü. Silahına bir kez daha davrandı. Ama bu kez ateşlemedi. David'in çok yakın bir arkadaşı, generali alınının tam ortasından vurarak öldürdü. Bir anda tüm askerler donup kaldı. Gemide derin bir sessizlik yaşıyorlardı. Jack, generali vurduktan sonra elindeki silaha yere atıp, David'e koştu. "O kahrolası herifi gettirtim." diye bağırıp ağlamaya başladı. Generali öldüren

Jack'in tutuklanması gerekiyordu. Bir diğer general, titrek bir sesle emir verdi. Ama bu emre hiç kimse kulak asmadı.

Gemide işler tamamen kontrolden çıkmıştı artık. Komuta kademesi derhal Pentagon ile irtibata geçip durumu bildirdi. Pentagon'dan, "olayları yatıştırmaya çalışın ama kesinlikle geri dönemezsiniz" cevabı geldi. Komuta kademesi, askerlere, olmaları unutarak koşullarına dönmeleri çağrısında bulundu. Ancak yapılan tüm uyarı anonsları boşunaydı. Askerler artık emir almıyordu. David'in öldürüldüğü uçağın motorları durduruldu. Cesedi ise uçaktan indirilmedi. Yaşanan bu olayların ardından askerler yeniden telefonlara sarıldı. Çünkü hepsinin aklında ailesi vardı. Acaba yaşıyorlar mıydı? Ama bu sorunun cevabını almak mümkün değildi. Deprem bölgesinde telefonlar hâlâ çalışmıyordu. Çıldırarak üzereydi tüm askerler. Çaresizlik içerisinde yeniden CNN'nin başına geçtiler. Ancak yeni görüntüler çok daha ürkütücüydü. Depremin üzerinden yaklaşık 7 saat geçmişti. Sokaklar, caddeler tobalanmış cesetlerle doluydu. Enkaz altında on binlerce cesedin olduğu tahmin ediliyordu. Yaralılara ulaşmak mümkün değildi. California, Los Angeles ve San Francisco'da ciddi anlamda ilaç sıkıntısı yaşıyorlardı. Sonra su ve gıda...

Ancak en büyük sorun, ırk ayrımcılığıydı. Yardımlarda bezazlara öncelik verilmesi siyahları çileden çıkarıyordu. Enkaz altında canlı halde yüzlerce zenci vardı. Ancak bu durum, kurtarma ekiplerinin umurunda bile değildi. Öncelik beyazlaraydı. bu bir vahşetti. Depremden kurtulmayı başaran siyahlar isyan yıkardı. Her yer yağmalanıyordu. Yardım ekiplerinin araçları taşlanıp getirdikleri malzemelere el konuluyordu. Şehirde tam bir keşmekeş yaşıyor, her yerden dumanlar yükseliyordu. Bu, depremden çok daha büyük bir felaketti. Bölgeye takviye polis gönderildi. Gösterciler ile polis arasında çatışmalar başlamıştı.

Birçok zenci, polis tarafından vurularak öldürüldü. Olaylar giderek çığırından çıkıyordu. CNN tüm bu olanları saniye saniye ekrana taşıyordu.

Gemideki askerler, ülkelerinde yaşanan bu olayları tüzüntü ve çaresizlik içinde izliyorlardı. İçlerinden biri bu manzara karşısında kendini tutamayarak, "Piç kurusu zenciler!" gibi talihsiz bir laf etti. Hem de çok talihsiz bir laf. Jeffry adında 21 yaşında Los Angelesli bir gençti bunu söyleyen. Dev kafeterya bir anda sessizliğe gömüldü. Herkes birbirine bakıyordu. Sonra iri yarı zenci bir asker, yerinden kalkıp Jeffry'nin yanına geldi ve onun boğazına sarıldı. Bunu gören beyazlar, Jeffry'i kurtarmak için kavgayı ayırmaya çalıştılar. Ancak ortalık bir anda karıştı. Amerika'da yaşanan olayların bir benzeri de binlerce kilometre uzakta, gemide baş göstermişti. Kafeteryada kan gövdeyi götürüyordu. Beyazlar sayıca fazlaydı. Jeffry, boğazına sarılan askeri bıçaklayarak öldürdü. Bu, son bir saat içinde gemide işlenen üçüncü cinayet oldu. Komutanlar, korkudan aşağı dahi inemiyordu. Zenci askerin ölümüyle birlikte kavga da sona erdi. Ancak, siyahlar bu duruma çok çerlemişlerdi.

Tüm bu yaşananlar, dakika dakika Pentagon'a iletiliyordu. Pentagon'dan da Beyaz Saray'a. Ancak Amerikan yönetiminin gemiyle ilgilenmesi mümkün değildi. Çünkü ülke büyük bir felaket yaşamış, arkasından da ardi alınmayan olaylar çıkmıştı. Hepsinden kötüsü, hükümet beklenmedik bu felaket karşısında aciz kalmıştı. Dahası ülkenin her yerinde ırkçılık yangını başlamıştı. Çünkü siyahlara yapılan ayrımcılık ve deprem bölgesinden gelen haberler, ülke genelindeki tüm siyahlan deliye çevirdi. Ülke genelinde gösteriler başladı. Bu gösterilere beyazlar da destek veriyordu. Ülkedeki gösteriler bastırılmıyordu. Göstericiler her yerde polisle çatışuyordu. Araçlar ateşe veriliyor, dükkanlar yağmalanıyordu. Amerika alev alevdi. Ameri-

kan Başkanı'nın televizyon ekranlarından yaptığı sağduyu çağrılarını boşunaydı. Hiç kimse onu dinlemiyordu.

Bir anda herkesin aklına, binlerce kilometre uzaktaki Amerikan askerleri geldi. Onbinlerce asker. Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmak için Ege'de, Akdeniz'de, Ortadoğu'da, Balkanlarda konuşlanmıştı. Oysa Amerika'nın onlara ihtiyacı vardı. Hem de çok... Hem isyanların bastırılmasında, hem de enkazın kaldırılmasında. Herkes yüksek sesle askerlerin geri çekilmesini istiyordu. Beyaz Saray, bu yönde gelen yoğun baskılara direniyordu. Pentagon ve Beyaz Saray, askerlerin geri çekilmesinin mümkün olmadığını savunuyordu. Amerika'daki Yahudi sermayeli bazı medya kuruluşları, bu tür taleplere şiddetle karşı çıkıyordu. Yahudi lobisi, İstanbul'un hâlâ vurulamamış olmasından da çok rahatsızdı. Beyaz Saray'a saldırının başlatılması için baskı yapıyorlardı. Ancak Amerikan halkı askerlerin geri çekilmesi noktasında ısrarını sürdürüyordu.

Tüm bu tartışmalar yaşanırken, ülke alev alev yanıyordu. Dahası, Amerikan ekonomisi geçen her saniye daha da kötüye gidiyordu. Yahudi sermayesinin artık bu ülkede kalması anlamızsızdı. Dahası, onlar için de artık tehlike çanları çalmaya başlamıştı.

Amerikan kamuoyunun baskılarına daha fazla dayanamayan Beyaz Saray, dünya üzerindeki askerlerin geri çekilebileceği imasında bulundu. Amaç, yoğun tepkileri bir nebze de olsa azaltmaktı.

Ancak, bu ima Yahudi çevrelerini çok rahatsız etti. Amerika'daki etkili ve yetkili Yahudiler acilen bir araya gelerek, iki maddelik bir planı hayata geçirmeye karar verdiler. Bunlardan biri Yahudi sermayesinin Amerika'dan derhal çekilmesiydi. Diğeri ise Amerikan Başkanının istifâ ettirilmesiydi.

İlk plan uygulamaya konuldu. Yahudi patronlar, Ameri' ka'daki sermayelerini Avrupa'ya taşıyacaklarını duyurdular. Böylesi kendileri için çok daha iyi olacaktı. En azından öyle düşünüyorlardı. Çünkü Amerika'da kazanmak artık çok zordu. Deprem felaketinin ardından herkes, Yahudiler'den vefa beklüyordu. Çünkü sıra onlardaydı artık. Ama yardım yerine kaçmayı tercih etmişti paranın baronları. İşte böylesi bir ortamda Yahudi sermayesinin aldığı bu karar, Amerikalıları çileden çıkardı. Yahudiler ülkede istenmeyen kişilerdi artık...

Yahudi işyerleri yağmalanmaya başlandı. Artık hiç kimse olayları önleyemiyordu. İsrail, Amerika'da meydana gelen olaylar nedeniyle Beyaz Saray'ı aradı. İsrail Başbakanı ile Amerikan Başkanı arasında çok sert tartışmalar oldu. Yahudi lobisi, tüm bu yaşananlardan Amerikan Başkanı'nı sorumlu tutuyordu. İkinci plan uygulamaya konuldu. Yine etkili ve yetkili çevreler düğmeye bastı. Amerikan Başkanı istifa etmeliydi. Hem de hemen. Gel gelelim başkann istifa etmeye hiç niyeti yoktu. Ancak Yahudi lobisi müthiş bir kampanya başlattı. Bazı günlük gazetelerde başkanla ilgili şiddetli yayınlar yapılıyor, kirli çamaşurlar tek tek ortaya çıkartılıyordu. Bunlardan bir kısmı gerçektir ama yazılanların çok büyük bir bölümü de iftiraydı. Köşe yazarları parayla satın almıyordu. Satılık kalemlerin hedefinde Amerikan Başkanı vardı.

Başkan iyice köşeye sıkışmıştı. Amerikan halkı, bütün bu kampanyadan etkilenmiş ve başkann istifasını ister olmuştu. Öyle ki ülke ekonomisi iyice dibe vurdu. Başkann önünde istifa etmekten başka seçenek yoktu. Tüm bunlar olurken, Amerika'daki yaklaşık 7 milyon Yahudi, eşyalarını toplayıp yavaş yavaş ülkeyi terk etmeye başladı. Yahudilerin büyük bir kısmı asıl vatan farz ettikleri İsrail'e gidiyordu.

VAAZCI, BEYAZ SARAY'DA

Başkann önünde tek seçenek kalmıştı; istifa etmek. Ama o direnmeye devam ediyordu. Bu arada da ne yapacağını düşünmeye başladı. Danışmanlarıyla odasında durum değerlendirmesi yaparken, Vaazcı'nın geldiği haber verildi. Başkan, danışmanlarından odayı terk etmelerini istedi. Onlar çıktı, Vaazcı girdi.

Vaazcı odaya girince, göğsünde asılı duran haçı başkana uzatıp öptürdü. Sonra da "Tanrı seni kutsasın." diyerek dua etti.

- Tanrı beni unuttu, korumak istemiyor.

- Hayır, Tanrı seni çok seviyor.

- İsa aşkına söyler misin bana, bu nasıl sevmek? Her yer alev. Ortadoğu değil, Amerika yanıyor. Kellemle istiyorlar. Ne olacak söyler misin? Kilise niye yardım etmiyor bana?

- Sakin ol, otur. Kilise senin arkanda ve sen osun.

- Omu?

- Evet. Seni Tanrı görevlendirdi. Bunu daha iyi görüyoruz artık. Kilise seni çok seviyor.

- Beni Tanrı görevlendirdi ama görevime son veriyor şim di.

- Hayır, son vermiyor. Rütbeni yükseltiyor. Seni İsa'ya yaklaştırıyor.

- İyi ama nasıl?

- Bak şimdi, İncil, İsa Mesih tekrar yeryüzüne inmeden önce dünyadaki tüm Yahudiler'in İsrail'de toplanacağını yazıyor. İşte görüyorsun. Yahudiler Amerika'dan gidiyor. Bundan daha güzel ne olabilir?

- Bu doğru!

- Bu yüzden sen de onların İsrail'e dönüşlerini hızlandırma lısın. İsa Mesih'in ayak seslerini duyar gibi oluyorum. O'nun gelişini hızlandırmalıyız.

- Peki, bu nasıl olacak?

- Bak, Amerikalılar Yahudiler'i istenmeyen kişi ilan ettiler. Sen de çıkıp onları hedef göstereceksin. Yahudi sermayesi de onların ülkelerine dönmeleri için gerekli finansmanı sağlayacak. Çünkü onlar için bu bir görev.

- Peki ben koltuğumu nasıl koruyacağım?

- Emin ol, bunu ben de bilmiyorum ama Tanrı sana bir yol gösterecektir. Kilise de senin arkanda. Bunu unutma. Sen Tanrı'nın hizmetkârısın. Tanrı seni korusun.

Vaazcı bunları söyledikten sonra ayağa kalktı, boynundaki haçır bir kez daha öptürerek odadan ayrıldı. Başkan biraz rahatlamış görünüyordu. Vaazcının söyledikleri çok etkilemişti onu. Sonra danışmanlarını yeniden odaya çağırdı. Çünkü yapması gerekeni biliyordu artık.

Başkan:

- Bakın, çok büyük baskı kurdular üzerimize. Bundan kurtulmamız gerekiyor. Beyaz Saray adına yazılı bir açıklama hazırlayın ve Yahudiler'i bozgunculukla suçlayın. Altına da benim imzamı atın. Bu Amerikan devletinin resmî görüşüdür ve bunu bütün dünyaya duyurun. Artık İsrail, Amerika'nın müttefi ki değildir.

Danışmanlar, duydukları sözler karşısında şok olmuşlardı.

Başkan, bunları söyledikten sonra danışmanlarından ikinci bir istekte daha bulundu. Bu istek, Ege'de İstanbul'u vurmak için bekleyen gemiden isyan görüntüleriydi.

- Bu görüntülerden üç dakikalık bir kaset hazırlayın. İsyân en çarpıcı şekliyle gösterilsin. Cinayetler de... Görüntüleri, daha sonra el altından El Cezire televizyonuna ulaştırın ve yayınlanmasını sağlayın.

Danışmanlar, odadan ayrılır ayrılmaz başkanın istediği mesajı hazırlayıp medyaya gönderdiler. Açıklama, Amerikan kamuoyunu memnun etti. Artık Beyaz Saray da, Yahudiler'in karşısındaydı. Bu, başkana yönelik tazyiki biraz zayıflatmaya yetti. Ülkede antisemitik akım başladı.

Yahudiler ise çılgına döndü. Çünkü bu, onlara 1932'teki Hitler Almanyası'nı hatırlatmaya başlamıştı. İsrail, Beyaz Saray'ı bu açıklama dolayısıyla sert bir dille kınadı. Ülkedeki Yahudi sermayesi, paralarını Avrupa'daki bankalara transfer etmeye başladı. Amerika'da yaşayan milyonlarca Yahudi için de artık korku dolu günler başlamış oldu. Çünkü fanatikler, Yahudilere şiddet uygulamaya başladılar. Onlar için Amerika'yı terk etmekten başka çare yoktu.. Büyük kaçış zorunlu hale gelmişti. Çoğunluk İsrail'e dönüyordu. Ancak aralarında Avrupa'nın çeşitli ülkelerine gidenler de vardı. Havaalanları, büyük bir kaçış sahne oluyordu. Öyle ki bilet bulmakta güçlük çekiyordu

herkes. Beyaz Saray, dönüşün hızlandırılması için İsrail'e yapılan seferlerin sayısını arttırdı.

Ancak Amerika, hızlı bir çöküş yaşıyordu. Bunu önlemek mümkün değildi. Daha kötüsü, deprem bölgesine gerekli yardımlar da yapılamıyordu. Başkan, dünya ülkelerini yardıma çağırırdı. Avrupa'daki kiliselerden Amerika'ya para, gıda ve ilaç yardımları gelmeye başladı.

Bu bile ülkedeki isyanları durdurmaya yetmedi. Siyahlar, beyazlar, Latin Amerikalılar, Yahudiler... Tam bir kaos yaşıyordu ülkede.

GÖRÜNTÜLER EL CEZİREDE YAYINLANIYOR

El Cezire televizyonu, yayınına bir son dakika gelişmesini duyurmak üzere ara verdi.

Spiker şunları söylüyordu:

- Sayın seyirciler, Amerika'nın Ege Denizi'nde İstanbul'u vurmak için beklettiği Black Theodore Roosevelt Gemisi'nde isyan çıktı. Amerika'daki ırkçı saldırılar gemiye de sıçradı. Biri siyahı, üç Amerikan askeri öldürüldü. Amerika'da yaşanan büyük deprem nedeniyle yakınlarını kaybeden yüzlerce asker, ailelerinden haber alamıyor. Bu yüzden de geri dönmek istiyor....

Spikerin bu anonsunun ardından gemideki görüntüler geldi ekrana. Bütün dünya şoktaydı. El Cezire, görüntülerin kendilerine gemiden internet aracılığıyla ulaştırıldığını iddia etti. CNN, El Cezire'nin yayınladığı bu görüntüleri kendi ekranına taşıdı. Amerikan halkı perişandı. Başkan, bu görüntülerin yayınlanmasının ardından koltuğunu biraz daha sağlamlaştırdı. Amerikan kamuoyu, başkanın tek suçlu olmadığına inanmaya başladı. Tüm bu görüntüler, Beyaz Saray'dan yapılan açıklamayla birleştirildi. Yaşanan olumsuzlukların altında Yahudi

parmağı vardı. Amerikan kamuoyu böyle düşünüyordu. Ama buna rağmen, askerlerin geri çekilmesi yönündeki ısrarlar devam ediyordu. Hem de daha yüksek bir sesle.

Bu istekler karşısında başkan, "bunu biz de istiyoruz, ancak onları tehlikeye atamayız" diye kamuoyuna açıklama yapıyordu. Maksat, biraz daha zaman kazanmaktı. İstedığı de oluyordu.

ORTALIK İYİCE KARIŞIYOR

Washington'da Yahudilere ait bir ev kundaklandı. Evde bulunan üç kişi, yanarak can verdi. Dünya, Amerika'da yaşanan gelişmeleri kaygıyla izliyordu. Dahası, artık kınama mesajları gelmeye başlamıştı. Dünya medyası, "Amerika'nın ölenemez çöküşünü" yazıyordu. Başkan Hitler'le karşılaştırılıyor, "Gaz odaları ne zaman kurulacak" sorulan yöneltiliyordu. Amerika, dünya kamuoyunda hızla yıpranıyordu. Yayınlanan karikatürlerde Amerikan Başkanı, Hitler gibi çiziliyordu. Yakasında gamalı haç ve o bildik el işareti. Ancak Amerika'daki Evangelist merkez kilisesi, dünya üzerindeki şubelerine haber salmıştı. Yahudilere yönelik tacizler başladı. Çünkü Yahudiler'in İsrail'de toplanmaları gerekiyordu. Bunun sonrasında İsa Mesih gelecekti.

İsrail, Birleşmiş Milletlere müracaat ederek, Amerikan Başkanı'nın savaş suçluları mahkemesinde yargılanmasını, hatta asılmasını talep etti. Bu istek, dünya gündemine bomba gibi düştü.

Avrupa, İsrail'in en ateşli müttefikiydi artık. Çünkü Yahudi sermayesi yön değiştirmişti. Çin yüzünden çalkantılı bir döne-

me giren Avrupa ekonomisi, bu sayede güçlenebilirdi. Öyle ki Avrupa Birliği dağılma sürecine girecekti neredeyse. Fransa, İngiltere, Almanya ve İtalya, Amerika'dan kaçmak zorunda kalan Yahudiler'e kucak açtığını duyurdu. Avrupalı uçak şirketleri, Yahudiler'i Amerika cehenneminden kurtarmak için gönüllü olarak yola koyuldu. Yahudiler için Avrupa'da kırmızı halılar serilecekti neredeyse.

Amerika, geç de olsa halkının kendisinden beklediği adımı attı. Dünya üzerindeki bütün Amerikan birlikleri geri çağrıldı. Ege'deki savaş gemisi, bu emri bile beklemeden yola koyulmuştu bile.

Paşa, yaşanan bu gelişmelerin mimarı olarak görülüyordu. Sadece Müslüman ülkeler değil, ezilen milyonlarca kişi, Paşa'ya hayranlık duyuyordu. Amerika'da meydana gelen korkunç deprem, yaşanan iç savaş ve Yahudi sermayesinin ülkeyi terk etmesi... Milyonlarca kişi, "Bütün bunlar rastlantı olamaz" diye düşünüyordu. Ezilen dünya, yıllardır sabırsızlıkla bu çöküşü bekliyordu. Türk Paşası bu çöküşün kılıcını ateşlemişti. Avrupa, Paşa'nın kurtarıcı olarak görülmesinden çok rahatsızdı. Müslüman dünya, Paşa'ya karşı çok büyük bir sevgi beslemeye başladı. Bu sevgi giderek büyüyordu. Ancak Türkiye'de bazı kesimler hâlâ, dışarıdan destekle, Paşa'ya karşı muhalefeti sürdürüyordu. Öyle ki etkili bazı gazeteler, Paşa'yı "Dünyanın sonunu hazırlayan adam" olarak gösteriyordu. Bu çok yamar, bir çelişkiydi aslında. Dünya onu kahrman ilan ederken, ülkesinden çatlak sesler çıkıyordu.

PAŞA, KAYNAK AÇIKLIYOR!

Genelkurmay Başkanı, Başbakan'ın acil daveti dolayısıyla Gölcük Donanması'ndan ayrılarak Ankara'ya döndü. Çünkü ülke toz dumandı. Bankalar birer ikiye kapanıyordu, işsizlik korkunç boyutlara ulaşmıştı. Ülkedeki fabrikalar, kapılarına kilit vermeye başladı. Ekonomik göstergeler dibe vurdu. Açlık, sefalet kapıya dayandı ve hükümetin yapacak hiçbir şeyi yoktu. 3aşbakan bu yüzden Paşa'yla görüşmek istedi.

Görüşme, Başbakanlık Konutu'nda gerçekleşti. Paşa'yı kapıda karşılayan Başbakan, hemen konuya geçti.

- Çok zor günler geçiriyoruz Paşam, artık dayanacak gücü müz kalmadı.

- Biliyorum, farkındayım sayın Başbakan. Ama bu kaçmıl maz bir sondu, biliyorsunuz, bugün olmasa yarın...

- Öyle ama...

- Bakın, bu millet ne savaşlar, ne yıkımlar gördü. Süpürge Kumundan ekme yapıp yedi. Ama dik durmasını bildi ve hep kazandı. Bugün de kazanacak.

- İyî ama nasıl. Avrupa orduları birleşiyor. Yeni bir haçlı or dusu kuruluyor. Bugün yarın saldırıya geçecekler. Nasıl tutuna cağız bu saldırî karşısında?

- Daha düne kadar Ege'den gelecek Amerikan saldırısından endişe ediyorduk. Ama bugün Amerika ne halde görmüyor musunuz? Sizce Amerika mı daha iyi durumda, Türkiye mi?

- Türkiye elbette.

- Bunu da atlatacağız. Alacaklarımızı tahsil edip, durumu muzu düzeltereğiz.

- Alacaklarımızı mı, hangi alacaklarımızı?

- Evet alacaklarımızı. Anlatacağım. Ama lütfen odaya kim se girmesin ve telefon bağlamasınlar mümkünse.

- Olur, söylerim.

Başbakan, Paşa'nın bu ricası üzerine odaya hiç kimsenin alın mamasını ve telefon bağlanmamasını istedi. Sonra Paşa çanta- sından bir CD çıkardı, ayağa kalkıp CD'yi oynatmaya taktı.

Paşa'nın Başbakan'a izlettiği CD, Ceyhun'un getirdiği CD'ydi. Başbakan bu CD'yi daha önce izlemişti, ikinci kez gö rüyordu masanın etrafındakileri. Ama yine de çok hiddetlendi. Ayağa fırladı, "Alçaklar, şerefsizler, vatan hainleri" diye bağurdu. O sinirle masasını tekmelemeye başladı. Bunun üzerine Paşa. ayağa kalktı. Başbakan'ı tutup yerine oturttu.

Başbakanın ikinci kez izlediği görüntüler karşısında daha çok hiddetlenmesinin sebebi, masada yapılan planların tek tek hayata geçiriliyor olmasıydı.

- Dayanması zor biliyorum ama gerçek böyle. Kimi iş adamı, kimi bilmem ne... Ama hepsi vatan haini. Bu ülkenin koynun da beslediği yılan bunlar. Ama onlara gününü göstereceğim Bu kez tutuklatacağım onları, asacağıım hepsini!

- Yo, sayın Başbakanım. Asmak çözüm olmaz. Bu "şerefsiz leri" asmakla bitiremeyiz. Bunlar dün de vardı, bugün de var, yarın da olacak...

- Peki ne yapacağız. Asmayıp da besleyecek miyiz?

- Yo beslemeyeceğiz. Bu yaptıklarının bedelini ödeteceğiz. Ancak Başbakan bir türlü ikna olmuyordu.

- Bu mümkün değil, kendi ellerimle öldüreceğim bunları. Taksim'de darağacı kurdurtup sallandıracağım. Ayaklarının alındaki iskemleyle ben vuracağım bu şerefsizlerin.

- Lütfen sakın olun, sayın Başbakanım.

Paşa'nın söyledikleri, boşunaydı. Başbakan çıldırmış gibiydi âdeta.

- Nasıl sakın olabilirim?

Paşa'nın gözü bir ara duvarda asılı olan panoya ilişti. Ata- türk'ün gençliğe hitabesiydi bu. Ayağa kalktı ve Başbakan'a:

- Sizden şu satırları okumanızı istiyorum. Lütfen okuyun:

GENÇLİĞE HİTABE

Ey Türk gençliği! Birinci vazifem, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyeti'ni, ilelebet muhafaza ve müdafaa et- mektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek dahili ve harici bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklâl ve Cum- huriyet'i müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atıl- mak için, içinde bulunacağım vaziyetin imkân ve şera- itini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerait, çok namü-

sait bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şartlardan daha elim ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri, şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhid edebilirler. Millet, fakr ü zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şartlar içinde dahi vazifen, Türk istiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır! Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!

- Çok güzel özetliyor Mustafa Kemal bu şerefsizleri. Dinsi: imansız, vicdansız bu şerefsizler...

- Bakın Başbakanım. Sizden tüm bu kişileri Başbakanlık'ta buluşturmanızı istiyorum. Ben de bu toplantıda olacağım.

- O vatan hainlerini, Başbakanlık'a davet etmemi mi istiyorsunuz benden?!..

- Evet, bunu rica ediyorum.

- Sonra ne olacak?

- Çok şeyler olacak...

- Bu mümkün değil. Onları bu binaya sokmam. Bunu bu otelde gerçekleştirelim.

Başbakan'ın hiddeti hâlâ yatışmamıştı. Onu bu konuda ikna etmek de mümkün görünmüyordu. Paşa, "olur, bir otelde buluştururalım" dedi.

Gerekli davet gerçekleştirildi. Tam 32 vatan haini Ankara'da beş yıldızlı bir otelde bulundu. Başbakan ve Genelkurmay Başkanı da oradaydı. Otelde çok yoğun güvenlik önlemleri alınmıştı. Toplantının yapılacağı salon, çok sakı bir şekilde korunuyordu. Davetlilerin hiçbiri, bu davetin amacını bilmiyordu. Birazdan şahit olacakları görüntüler karşısında şok geçireceklerdi. Başbakan, söze başladı:

- Hepiniz hoş geldiniz. Aslında bu davetin gerçek sahibi, sayın Genel Kurmay Başkanımızdır. Bu yüzden sözü fazla uzatmak istemiyorum. Buyurun Paşam, söz sizindir.

- Teşekkür ederim sayın Başbakanım. Hepiniz hoş geldiniz. Ama ben söze başlamadan önce, ülkenin içinde bulunduğu durumu özetleyen bir video görüntüsü izlemek istiyorum sizlere müsaade ederseniz.

Paşa, bu sözlerin ardından elindeki kumandayla videoyu çağırttı.

- Lütfen dikkatle izleyin.

Paşa'nın böyle bir uyarı yapmasına gerek yoktu aslında. Çünkü herkes, pür dikkat izliyordu görüntüleri. Hepsisi de hayretler içindeydi. Odadaki 32 kişinin 32'sinin de yüzü kıpkırmızıydı. Kiminin tansiyonu yükseldi, kiminin kalbi sıkıştı. Bazıları kravatını gevşeterek rahatlamaya çalıştı. Ama hiçbiri itiraz edemiyor, yalanlayamıyordu. Herkes birbirine bakıyor, bir çıkış yolu, bir açıklama arıyordu. Ama hiçbirinin verecek bir cevabı yoktu. Öyle ki bitse de gitsek, hatta ülkeyi terk etsek düşüncesindeydi hepsi. Yerin dibine girmiş, rezil olmuşlar-

di. Kimi içinden, "kursuna dizerler bizi herhalde" diye geçiriyordu. Paşa görüntüyü daha fazla devam ettirmedi. Elindeki kumandayla televizyonu kapattı. Sonra da ayağa kalkıp, Atatürk'ün gençliğe hitabesini ezberden okudu. Hepsi de çıt çıkarmadan dinliyordu Paşa'yı. "Ne olacak bu işin sonu" diye merak ediyorlardı. Bazıları "Yer yarlınsa da içine girsem" diye düşünüyordu. İçlerinden biri, bir işadama daha fazla dayanamadı ayağa kalktı ve odayı terk etmek için kapıya yöneldi. Bu hareket, Paşa'yı çok sinirlendirdi. Gözlerinden duman çıkıyordu âdetâ.

- Otur yerine alçak herif, ben sana ayağa kalkman için izin vermedim, sen ise odayı terk etmeye kalkıyorsun.

Paşa'nın bu sert çıkışı üzerine adam geri dönüp yerine oturdu. Ama odadaki gerilim bir kat daha arttı.

- Siz yıllardır bu ülkeden çaldınız. Hem çaldınız, hem iha net ettiniz. Şimdi bu çaldıklarınızı geri vermek için hazır mısınız?

Paşa'nın bu sözleri üzerine masanın etrafında oturanlar birbirlerine baktı.

- Hazır mısınız?

Paşa ikinci kez tekrarladı sözünü ama cevap yine gelmedi. Gerçi hepsi çoktan hazırdu ama cevap verip vermeme konusunda tereddüt yaşıyorlardı. Paşa bunun üzerine:

- Bu video görüntüdeki herkes vatan hainidir, alçaktır, şerifsizdir. Aranızda bunun aksini iddia eden varsa, ayağa kalksın ve söylesin.

Bu ağır hakaretlere hiçbiri itiraz edemedi. Edemezdi de...

- Bu ülkeden çaldıklarınızı istiyorum. Şimdi herkes teker teker söz alıp, ne kadar çaldı onu söylesin.

Paşa şunu söylüyordu aslında: "Bu ülke için kim ne kadar para koyacak ortaya?"

Masanın başında oturan kişi, "Ben 1 milyon dolar veririm" dedi. Ama Paşa hiddetlendi.

- Senin buraya gelmek için kullandığın araban bir milyon dolar eder. Dalga mı geçiyorsun?

Aslında hepsi de durum farkındaydı. Paşa, "Ya canınız, ya malınız" diyordu. Çünkü vatan hainliğinin bedeli çok ağırdı. Bir milyon dolar teklif eden işadama bu kez başı önde, "Bir buçuk milyar dolar komutanım!" dedi.

- Hepsi bu mu?

- Vallahi İsviçre'deki bankadaki hesabımda bundan başka para yok. Hepsi bu kadar. Onu da birkaç gün içerisinde transfer ettirip size getiririm.

- Bana değil. Sayın Başbakanımıza getireceksiniz.

Bu diyalogun ardından diğerleri de verebilecekleri miktarları açıkladı. Ancak bir vakıf yöneticisinin önerdiği para içeride bulunan herkesi şok etti.

- Komutanım, ben vakfımıza ait dokuz buçuk milyar doları ülkemize bağışlıyorum.

Komutan da şok olmuştu bu rakamı duyunca. Ama kaynağını sormadı. 10 dakika içinde 32 kişinin bağışladığı toplam para 18 milyar dolardı. Paşa son kez söz aldı.

- Gözümüz üzerinizde. Hiç kimse ülkeyi terk etmeye, kaçmaya kalkmasın. Zaten bunu başarmazsınız.

Toplantıdan üç gün sonra 32 kişi vaat ettikleri paraları Başbakanlık'a transfer etti. Bazıları vaat ettiğinden daha çok para getirdi. Toplanan para 21 milyar dolar oldu.

Polis, bir sonraki gün 32 vatan haininin 32'sini de tutukladı. Tutuklananlar, İmralı'daki özel cezaevine gönderildi. Bir kısmı medya ve bazı çevreler bu tutuklamalara yüksek sesle itiraz etmeye başladılar. İşte tam bu noktada, Paşa bir basın toplantısı düzenleyip CD'leri basına dağıttı. Milyonlarca kişi görüntüleri hayretler içinde izledi. Hükümet toplanan paraları memur ve işçilere dağıttı. Gelişmeleri tüm dünya yakından izliyordu. Müslüman ülkelerde, Paşa hayranlığı anlaşılabilir bir şekilde yükseliyor, sosyologlar bu durumu izaha çalışıyorlardı.

NAZİ AMERİKASI

Amerika'da, Yahudilere yönelik saldırılar giderek artmaya başladı. Ülkedeki manzara Nazi Almanya'sını andırıyordu. Amerikalı gençler, yolda gördükleri Yahudiler'e saldırıyor, ev ve işyerleri yağmalanıyordu. Amerikan polisi, tüm bunlara seyirci kalıyordu. Herkes Yahudiler'i bozguncu olarak görüyordu.

Yahudiler'in ülkeyi terk etmekten başka ihtimalleri kalmamıştı. Hem Amerika, hem de İsrail bu manzaradan hoşnuttu. Sermaye sahibi Yahudiler Avrupa'ya, sıradan Yahudiler ise İsrail'e göç ediyordu. Yahudi sermayesi için yeni pazar, Avrupa'ydı. İsrail Devleti, bundan böyle Avrupa'dan beslenecekti. Yahudiler, Amerika'da yaşananları "kehanetin tutması" olarak görüyorlardı. Yani kehanet adım adım gerçekleşiyordu. Zira kutsal topraklardaki Yahudi nüfus giderek artıyordu. Bu İsa Mesih gelmeden görülecek en önemli işaretti.

Evangelistler için durum böyleydi ancak Amerika, çok kan kaybediyordu. Doların dünya piyasasındaki itibarı sıfıra düştü. Euro onlarca yıl sonra ilk kez bu kadar değer kazandı. Avrupa gelişmelerden çok memnundu. Ancak buna rağmen Almanya

ve Fransa'da, Yahudi aleyhtarı gösteriler başladı. Avrupa'da milyonlar, Yahudileri istenmeyen kişi ilan etti. Hitler, hayranları bir çatı altında toplanıp, Yahudilere karşı savaş açtı. Katolikler, Yahudiler'in Avrupa'ya yerleşmesinden rahatsızdı. Bu İsrail'in hiç beklemediği bir gelişmeydi. Bütün hesaplar, altüst oluyordu.

Tüm bunlar yaşanırken, Amerika korkunç bir cinayetle sarıldı. Vaazcı öldürülmüştü. Vaazcı'nın öldürülmesi Amerikan istihbaratının işiydi. CIA bir taşla iki kuş vurmaya hedefliyordu. Amerikan Başkan'ının da cinayetten haberi vardı. Çünkü Vaazcı'nın İsrail ajanı olduğu belirlenmiş ve belgelenmişti. Ancak bunu bir tek Pentagon ve Beyaz Saray biliyordu. Öldürülmesinin faturası, İsrail gizli servisi MOSSAD'a kesildi. Bu durum Avrupa'ya yerleşen Yahudiler'i daha da zora soktu. Avrupa'daki Evangelistler de ayaklandı. Yahudiler'e karşı saldırılar arttı. Evangelist kilisenin başında bulunan Vaazcı, İsrail'in kehanet olarak gösterdiği planının harfiyen uygulanmasını sağladı. Çünkü artık Yahudiler'in kutsal topraklara dönmesi gerekiyordu. Amerika'da rahatları yerinde olsaydı, İsrail'e göç hayal olurdu.

Bu arada, Vaazcı'nın öldürülmesi CIA, Pentagon ve Beyaz Saray içindeki Yahudiler'i tedirgin etti. İsrail, bu kişilerin de Amerika'yı terk etmesini istedi. Amerikan kongresindeki Yahudilerin işlerine son verildi. Amerika'da, topyekûn bir Yahudi avı başlamıştı.

Avrupa, Yahudiler'i korumak adına çok sert yasalar çıkardı. Yahudiler'in aleyhinde konuşmak ve yazmak yasaklandı. Yahudilere hakaret için hapis cezaları getirildi.

Avrupa'daki Türkler ve diğer Müslümanlar, bankalardaki paralarını çekerek ülkelerine geri dönmeye başladı. Bu durum, bir süre sonra Avrupa hükümetlerini ürküttü. Alman bir kararla Türkler'in bankadaki paraları bloke edildi.

Bunun üzerine Türkiye, hemen karşı bir hamlede bulundu ve IMF'ye olan borcunu ödemeyeceğini duyurdu. Bu arada dış borçların ödemesinin de adı konulmamış ileri bir tarihe ertendiği açıklandı. Bu radikal kararların ardından ülke biraz daha rahatladı. Dahası, halk bu kararları alkışladı.

ÜÇÜNCÜ KUTSAL MEKÂN OLAN AYASOFYAYA AKIN

İstanbul, Ayasofya'nın ibadete açılmasının ardından yoğun bir turist akımına uğradı. Körfez ülkelerinden, Türk cumhuriyetlerinden ve Uzakdoğu'dan, kısacası dünyanın her yerinden binlerce Müslüman Ayasofya Camii'nde namaz kılmak için İstanbul'a gelmeye başladı. Bu durum Avrupa'yı ve İsrail'i ziyadesiyle rahatsız ediyordu. Çünkü Türkiye, İslâm dünyasının parlayan yıldızıydı artık. İstanbul merkez, Ayasofya da kutsal mekândı.

Paşa, cuma günleri Ayasofya'ya geliyordu. Bu bir gövde gösterisiydi. Artık Hazreti Musa'nın Asası'nı da elinden hiç bırakmıyordu. Herkes, Paşa'nın elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu merak ediyordu ama çok yakında öğreneceklerdi.

İşte tam bu noktada İsrail Başbakan'ı, bütün dünyayı şaşır-tan bir açıklama yaptı. Hedefindeki kişi Türk Genelkurmay Başkanıydı. Ancak bu açıklamanın ne büyük bir hata olduğunu sonradan anlayacaktı. Çünkü stratejik bir yanlış yapıyordu. Bu yanlış Türkiye'nin gücüne güç katacaktı.

İsrail Başbakanı, Paşa'nın elindeki Asa'yı istiyordu. Ge-rekçesi, Asa'nın Hazreti Musa'ya yani kendi Peygamberleri-ne ait olmasıydı. Bu asa, Yahudi toplumuna ait kutsal bir emanetti.

Yahudiler, Paşa'nın elinden hiç düşürmediği Asa'yı fark et-mişlerdi. Bundan rahatsızlardı. Asa'nın Türk Paşa'sında olması Siyonist kehanetleri boşa çıkarabilirdi. Konuyu Başbakana ta-şıldılar.

İsrail Hahambaşısı Solomon, Başbakana gelerek durumun vahametini anlattı:

- Bu nasıl oldu bilmiyorum ama adamın elinde tuttuğu, Kut sal Asa'dan başkası değil. Onda ne işi var, nereden bulmuş bil miyorum.

- Hangi adamın?

- Türk Paşa'sının...

- Nasıl yani?

- Adam Asa'yı bulmuş ve bütün dünyaya gösteriyor, görmü-yor musunuz?

Başbakan şaşkınlık içerisinde:

- Ne asası, ne Paşası. Hem asanın Hazreti Musa'ya ait ger çek asa olduğunu nereden biliyorsunuz?

İsrail Başbakanı'nın bu sorusu üzerine, Solomon elindeki re-simler masanın üzerine attı. Bunlar, televizyondan çekilmiş görüntülerin yakın planlarıydı. Asa'nın üzerindeki işlemlere zum yapılmıştı.

- İşte siz de bakın.

Başbakan görüntülere baktıktan sonra:

- Ne olacak şimdi, ne yapacağız, diye sordu.

- Bakın, bu bütün kehanetleri boşa çıkarır. Eğer bu o asa ise, bu topraklar bize mezar olur. Hem de tüm Yahudiler'e. Kaçacak yer bulamayız. Hem kaçacak, hem de saklanacak...

- Ne demek bu?

Solomon anlatıyor, Başbakan şaşkınlık içinde dinliyordu. Gerçi Başbakan, bu kehanetleri biliyordu ama yine de hayretler içindeydi.

- Niye her şey ters gidiyor böyle, neler oluyor, tam işler yo luna girdi derken, diye sordu Solomon'a.

' Biz de şoktayız. O asayı muhakkak almalyız. Eğer asayı almazsak, Müslümanlar bu adamın etrafında toplanacaklar, Ona asker olacaklar. Dedim ya, o zaman kaçacak delik arayacağız.

- Ne yapacağız peki, nasıl alacağız asayı onun elinden?

- Bilmiyorum, bu sorunun cevabını sen bulacaksın, Başbakan sensin.

- Çıkıp asanın sahte olduğunu söyleyelim.

- Buna kimseyi inandıramayız.

- Satın alalım öyleyse. Çok para verelim. Ne istiyorlarsa ve relim, satın alalım.

- Bunun bir işe yarayacağını zannetmiyorum. Trilyonlarca dolar ödeseniz, o asayı satın alamazsınız.

Başbakan bunun üzerine çok sinirlendi, ayağa kalkıp bağır-maya başladı.

- Peki ne yapacağız söyler misin bana, lanet olsun! Nereden bulmuş o asayı. Kim vermiş ona?

- Bakın Başbakan, o asa Musa'ya ait. Musa bizim peygamberimiz. O halde asa da bizindir. Çıkıp bunu tüm dünyaya söyle ve asayı iste.

- İşe yarar mı?

- Yaramak zorunda. Asayı çaldıklarını söyleyeceksin. Belki bu işe yarar.

- Yaramazsa ne olacak?

- O zaman benim ikinci bir planım var.

- Nedir o?

- Üçüncü kehaneti öne almak.

- Ne diyorsun sen?

- Aynen öyle. Üçüncü kehaneti biraz öne alacağız. Başka yapacak bir şeyimiz yok.

Bunun üzerine İsrail Başbakanı, dünya mediasının karşısına çıkıp, kendisinden bekleneni yaptı. Paşa'dan asayı istedi. Dahası, asanın kendilerinden çalındığını iddia etti. Türkleri hırslılıkla suçladı.

İsrail Başbakanı'nın açıklamasına cevap geç kalmadı. Paşa, asanın Türkiye'nin Antakya ilindeki bir mağaradan çıkarıldığını ve kendilerine ait olduğunu söyledi.

- Türkiye, bu kutsal emaneti kıyamete kadar koruyacaktır. Bütün peygamberler bizizdir!

Dünya, bu ilginç tartışmayı merak ve hayretle izliyordu. Hristiyanlar, Müslümanlar ve Yahudiler. Herkes asanın taşıdığı değeri, manayı araştırmaya koyuldu. Müslüman âlimler, asanın ahir zamanda gelecek Mehdi'nin nişanesi olacağını anlatıyorlardı. Bu bilgi, Müslüman dünyasında sevinç ve heyecanla karşılandı. Herkes birbirine aynı soruyu sormaya başladı:

- Paşa Mehdi mi?

Soruyu soranlar, cevabını da kendileri veriyordu.

- Tabii ya, bence Mehdi. Baksana adam Ayasofya'yı ibadete açtı. Amerika'yı görmüyor musun, yerle bir oldu. İsrail'e kafa tutuyor. Her şeye rağmen ülkede işler, o kadar da kötü gitmiyor. Bu adam Mehdi arkadaş!

Türkiye ve dünyada bunlar konuşulurken, Paşa bu tartışmalara hiç girmedir. Bu yönde gelen sorulara verdiği cevap manidardır.

- Mehdi eğer bir kurtarıcıysa, o zaman bu millet Mehdi'nin ta kendisidir. Çünkü bu millet, hep ezilenlerin yanında olmuştur.

Paşa'nın bu sözleri geniş yankı buluyor, herkesi heyecanlandırıyor. Gariptir ama herkes korkusunu yenmiş, ümitlenmiştir.

Müslümanlar bir yana, Avrupa'daki Katolikler de bu tartışmadan etkilenmişti. Fransa'da tanınmış bir Katolik papazın, asanın Yahudilere değil, Türkler'e ait olduğunu söylemesi ortalığı karıştırdı. Katolikler, papazın bu sözlerine destek verdi. Ancak, yeni çıkarılan kanunlara göre bu Yahudiler'e bir hakaret olarak görüldü ve papaz bir yıl hapis cezasına çarptırıldı. Bu gelişme, Fransa'da büyük yankı uyandırdı. Hem Fransa'da hem de Avrupa'da...

20 yıl sonra Fransa bir kez daha karıştı. Katolikler, bu karar karşısında sokaklara döküldü. Her gece yüzlerce araç yakılıyordu ülkede. Fransa Cumhurbaşkanı, Katolik papazı affettiğini duyurdu ama bu karar Katolikleri daha da çileden çıkardı. Çünkü ortada affedilmesi gereken bir suç yoktu. Olaylar İtalya'ya da sıçradı. Yüzbinlerce Katolik, Fransa'nın özür dilemesini istiyordu. Ancak Fransa Cumhurbaşkanı, devlet adına hiç kimseden özür dilemeyeceklerini açıkladı. Bu açıklama sonrasında Yahudiler'e ait ev ve işyerlerine saldırılar şiddetlendi.

İsrail, gelişmelerden rahatsızlık duymaya başladı. Dahası, İsrail, Fransa Cumhurbaşkanı'ndan Katolikler'den özür dilemesini istedi. Çünkü, özür dilenmediği sürece bundan Yahudiler zarar görüyordu. Fransız Cumhurbaşkanı özür dilemeye mecbur

kaldı. Ancak Katolikler'in bir şartı daha vardı, o da çıkarılan Yahudi yasalarının kaldırılmasıydı. Fransa, bu yasaları kaldırdı. Daha doğrusu kaldırmak zorunda bırakıldı. Ama diğer Avrupa ülkelerinde yasalar hâlâ yürürlükteydi.

Avrupa'da milyonlar artık Yahudileri, "gittikleri her yere bozgunculuk" götürmekle suçlamaya başladılar. Bu arada batıda herkesi hayrete düşüren gelişmeler yaşanıyor. Bazı dindar Hristiyanlar din değiştirip Müslüman oluyorlardı. Batılı yöneticiler ve İsrail bu gelişmeyi kaygıyla izliyordu.

İsrail, asa konusundaki hamlesinden mağlup çıktı. İsrail Başbakanı, Solomon'la bir kez daha bir araya geldi. Çünkü, işler iyice çığırdan çıkmaya başlamıştı.

Avrupa ne yapacağını bilemiyordu. Bir yanda Yahudiler, diğer yanda kendi halkı. Bir diğer tarafta ise Müslümanlar...

İsrail, dünya ekonomisini yönetiyordu. Elinde dünyanın en güçlü silahları mevcuttu. Ama yanlış hamleler, İsrail'i iyice çikmaza soktu. Solomon'un "üçüncü kehaneti öne alma" önerisi belki de doğruydü. Başbakanın Solomon'u çağırmasının nedeni de buydu zaten.

- Dediğin gibi olmadı, asayı istedik ama vermediler. Daha kötüsü Avrupa'dan taraftar da buldular kendilerine.

- Evet, Avrupa'da İslâm dinini seçenlerin sayısında artış var. Ama tüyler ürpertici olan bunlar arasında Yahudiler'in de olması.

- Yahudiler de mi varmış?

Başbakan öfkeyle elini masaya vurdu.

- Maalesef bu yönde haberler geliyor. Yahudiler'den bazıları Müslüman olmuş. Sayıları bir elin parmaklarını geçmez ama...

- En fazla 10 kişi öyle mi?

- Evet o da en fazla.

- On kişi az mı?
 - İşin doğrusu az değil, bu bir veba mikrobu gibi yayılabilir. Önlemini almamız lâzım.
 - Bence de. Ama ne yapacağız?
 - Sayın Başbakan, üçüncü kehaneti öne almaktan başka çare yok. Geçen sefer de söylemiştim. Bunu yapmalıyız.
 - Zaten seni çağırmadan önce benim aklımdan da bu geçiyordu. Üçüncü kehaneti öne alalım. Ben meclisi acil toplantıya çağıracağım.
 - Ama bunu bütün dünyaya duyurmamız gerekiyor.
 - Duyurmasak olmaz mı?
 - Sayın Başbakan, bunu duyurup, propagandasını yapmak zorundayız. Buna mecburuz. Dünya üzerindeki ve İsrail'deki Yahudileri heyecanlandırmamız lâzım.
 - İyi o zaman. Ben üçüncü kehanetin hayata geçirilmesi için karar çıkartıyorum meclisten.
 - Bu karar, tüm Yahudiler'i sevince boğacak.
 - Eminim öyle olur.
- Konuşmaların ardından Solomon, Başbakanlıktan ayrıldı. Başbakan ise üçüncü kehanetin öne alınması için gerekli çalışmaları başlattı. Önce bakanlar, ardından diğer partiler ve meclis. Karara itiraz eden çıkmadı. Herkes aynı fikirdeydi. Üçüncü kehanet öne alınmalıydı. Ancak bu karar, dünyaya öne alınmış bir karar olarak duyurulmayacaktı. Üçüncü kehanetin zamanı gelmişti artık, böyle anlatılacaktı.

ÜÇÜNCÜ KEHANET DEVREDE

Siyonizmin üçüncü kehaneti Mescid-i Aksa'nın yıkılmasıydı. Siyonistler'in en büyük hayali, Mescid-i Aksa'yı yıkıp, sadece tek bir duvarı sağlam kalan Süleyman Tapmağı'nı yeniden inşa etmektir. Mescid-i Aksa'nın üzerinde bulunduğu topraklar Siyonistler'e göre çok özel bir önem taşıyordu. Fanatik Yahudiler, Mescid-i Aksa'nın bir an önce yıkılmasını, yok edilmesini istediler yıllarca.

Yahudi teröristler, Mescid-i Aksa'ya 1967'den bu yana onlarca kez saldırıda bulundu. Her defasında Müslüman ülkelerin büyük tepkisini çekti bu saldırılar. İsrail hükümeti, saldırıları görmezden geldi, el altından destekledi. Mescid-i Aksa'yı yıkabilmek için altına tünel bile kazdı. Mescid-i Aksa'nın temelinde yapılan bu kazıların amacı, meydana gelecek çöküşü doğal gibi göstermektir.

Yahudiler, kazdıkları bu tünelde Hazreti Musa'nın Asası'nı da aradılar. Filmlere bile konu olan bu arayış hüsrarla sonuçlandı. Mescid-i Aksa'nın altında olduğunu düşündükleri Asa, orada yoktu. Siyonistlere göre bu asa, çok etkili bir silahtı ve

bu silaha sahip olan dünyanın hakimi olurdu. Ne yazık ki asa şimdi Paşa'daydı.

İsrail Başbakanı, yaptığı temaslardan ardından Solomon ile yeniden bir araya geldi. Ama Solomon bu görüşmeye gelirken, yanında çok daha çılgın bir plan getirmişti.

Planın içeriğini İsrail Başbakanına anlattı:

- Sayın Başbakan, size sürpriz bir harekât planı getirdim.

Planın adı: Mişon...

- Mişon mu?

- Evet, Mişon. Plan da şu: Derhal onların kutsal mekânını, Kabe'yi vuracağız!

- Anlamadım! Ne diyorsun sen?

- Onların Kâbeleri'ni başlarına geçireceğiz.

- Bunu hangi gerekçeyle yapacağız peki?

- Eğer onlar bizim kutsallığımızı vermiyorlarsa, biz de onların kutsallarını alırız.

- Yani?

- Yanisi şu; siz çıkıp asayı bir kez daha isteyeceksiniz Türkler'den...

- Sonra?

- Bunun son uyarı olduğunu söyleyeceksiniz. Asa'nın iade edilmemesi halinde, Müslüman dünyanın bunu çok pahalıya ödeyeceğini söyleyeceksiniz. Tehdit edeceksiniz yani.

- Peki ne ile tehdit edeceğiz?

- Türkler'e üç gün süre tanıyacaksınız. Bu süre içinde Asa'yı iade etmezlerse Kabe'yi vuracağımızı söyleyeceksiniz.

- Vuracak mıyız peki?

- Evet vuracağız.

- Hiç fena olmaz.

- Hem Kabe'yi vuracağız, hem de Türkler'i.

- Bu nasıl olacak?

- Eğer Türkler, Asa'yı vermezler ve Kabe'nin vurulmasına sebep olurlarsa, İslâm dünyası onların üzerine gidecek. Ka be'nin yıkılmasından Türkler'i sorumlu tutacak. Türkiye'deki dindarlar Paşa'yı hedef alacak. Kalan senaryoyu Türkiye'deki kardeşlerimiz yapacaklar.

- Çok güzel. Peki üçüncü kehanet ne olacak?

- Onu bir süre daha bekleteceğiz. Çünkü bekletmemiz gere kiyor.

- Açıklamayı ne zaman yapalım?

- Bence hiç vakit kaybetmeden, hemen yapın. Çıkın ve asayı son kez isteyin.

- Anladım.

Solomon'un getirdiği bu çılgın plan, uygulamaya konuldu. İsrail Başbakan'ı çıkıp Asa'yı bir kez daha istedi. Aksi halde Kabe'yi vuracaklarını, yerle bir edebileceklerini söyledi.

İsrail Başbakanı'nın bu açıklaması sadece Müslüman dünyaya-yı değil, Avrupa'yı da sarstı. Müslüman ülkelerde karışıklıklar başladı. Gösteriler, çatışmalar çıktı. Siyonistler amaçlarını gerçekleştiriyorlardı.

Paşa, bu beklenmedik hamle karşısında donup kaldı. Ne yapacaktı şimdi? Ya da ne yapabiliirdi? O sırada, Başbakan aradı.

- Paşam, ne yapmayı düşünüyorsunuz şimdi?

Başbakan'ın bu sorusu karşısında Paşa, kendinden emin bir şekilde cevap verdi.

- Merak etmeyin, bu söyledikleri o kadar kolay değil.
- Yanılıyorsunuz, Kabe'yi vuracaklarından emin olun.
- Vuramazlar.
- Nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?
- Eminim. Böyle bir hareket İsrail halkının topyekün intiharı olur. Bunu gözardı edemezler. İsrail diye bir devlet kalmaz ye rüzünde.
- Emin olun, inanmak istiyorum.
- İnanın. Bu o kadar kolay değil.
- Peki ne yapacaksınız şimdi?
- Çıkıp bütün dünyayı rahatlatacak bir açıklama yapacağım. Müslüman ülkeler rahatlayacak, düşmanlar korkuya kapılacak.
- Peki, görüşmek üzere...
- Görüşürüz.

Başbakan, bu telefon görüşmesinin ardından biraz da olsa rahatlamıştı. Çünkü herkes çok zor günler geçiriyordu.

Paşa'ya gelince. Paşa ne yapacağını bilmiyordu. Ama bekliyordu. Bu arada uzun bir aradan sonra telefonu çaldı. Arayan "0"di. Paşa sevinçle açtı telefonu. Ceyhun hiç selam vermeden doğrudan söze girdi, söyleyeceğini söyledi ve telefonu kapattı.

- Kabe Allah'ın evidir, Allah kendi evini korur. Hiç kimse dert etmesin. İsrail Başbakanı inanmıyorsa Ebrehe'ye sorsun!

Paşa, bu mesajın ardından basın toplantısı yapacağını duyardı. Herkes, İsrail Başbakanı'nın bu tehdidine Paşa'nın vereceği cevabı bekliyordu. Sadece Türkiye değil, tüm dünya. Özellikle de İsrail.

Paşa kameralar karşısına geçti ve İsrail Başbakanı'na seslendi.

- Buradan açık ve net söylüyorum. Elimde tuttuğum bu asa, Hazreti Musa'ya aittir. Musa tüm insanlığın peygamberidir. Bu asa bir gücü simgeler. Doğruyu, güzeli, adaleti simgeler. Asaya sahip olacak ülkenin bu değerlere sahip çıkması gerekir. Türkiye bu değerlere sahiptir. Bunun içindir ki asa bizdedir. Buradan İsrail Başbakanı'na sesleniyorum. Kabe'yi vurmak, yıkma fikri hastalıklı bir kafanın ürünüdür. Bu, İsrail devletinin yeryüzünden silinmesi anlamına gelir... Şunu herkes iyi bilsin. Kabe'nin bir sahibi vardır, o da Allah'tır. O kendi evini korur. İsrail buna inanmıyorsa gitsin Ebrehe'ye sorsun.

Paşa'nın, İsrail Başbakanı'nın hamlesine karşı yaptığı bu hamle İslâm dünyasından büyük alkış aldı. Paşa ne söylese etkili oluyordu. İnsanlar onun ağzından çıkanlara itibar ediyor, her söylediğinden etkileniyordu. Öyle ki Müslümanlığı seçen Yahudiler'in sayısında her geçen gün artış meydana geliyordu.

İsrail'in Kabe'yi yıkmaya tehdidinde, Vatikan'dan da büyük tepki geldi. Bu, sürpriz bir tepkiydi. Ardından Rusya... Rusya Devlet Başkanı, İsrail'in bu çıkışına çok sert tepki verdi. Tüm bunlar İsrail'in beklemediği gelişmelerdi. Ama İsrail, geri adım atmaya düşünmüyordu. Kabe'yi vuracaktı. İsrail Başbakanı bunun üzerine bir açıklama daha yaptı.

- Türkiye'ye tanıdığımız süre cuma günü doluyor. Cuma günü saat 13.00'a kadar asa gelmezse Kabe'yi yerle bir edeceğiz!

İsrail, Kabe'nin vurulacağı günü, saati açıkladı. Maksudı, bu konudaki kararlılığını tüm dünyaya bildirmektir. Ancak, tepkiler daha da arttı. Sıra Paşa'daydı.

Paşa, kameralar karşısına çıkmadı bu kez. Yazılı bir açıklama yaptı. Açıklamada şu ifadeler yer alıyordu.

- Cuma günü saat 13.00'da Kabe'de olacağım!

Bu açıklama, dünya üzerinde bomba etkisi meydana getirdi.

Paşa'nın bu açıklaması üzerine birçok Müslüman ülkenin devlet başkanı, cuma günü Kabe'de olma kararı aldı. Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı da, Paşa'yla birlikte Kabe'ye gideceğini açıkladı. Çok garip bir gelişme daha yaşandı. Rusya Devlet Başkanı Ankara'yı aradı. Bu ziyaret esnasında, Paşa'yla birlikte olmak istediğini bildirdi. Ankara'dan Rusya'ya olumlu cevap iletili.

Paşa, attığı her adım sonrasında dünyayı hayretler içinde bırakıyordu. İsrail, çıldırmişti âdeta. Ama işin garip yanı, Rusya'nın Türkiye'ye destek veriyor olmasıydı. İsrail, Rusya ile temasa geçti. Türkiye'ye verilen desteğin geri çekilmesini istedi. Ancak Rusya'dan olumlu cevap alınmadı. Bunun üzerine İsrail hükümeti, yazılı bir açıklama yayınladı. Açıklama aynen şöyleydi:

"Rusya Devlet Başkanı'nın Kabe'ye gidiyor olması, planımızda herhangi bir değişikliğe neden olmamıştır. Biz kendilerini gitmemeleri noktasında uyardık..."

Yapılan bu açıklamaya rağmen, İsrail hükümeti rahat değilmiş gibi. Ülkede işler kötü gitmeye başlamıştı. Hükümet, sıkıştırılıyordu. Eğer bu hamleler başarısızlıkla sonuçlarsa, Başbakan bunu canıyla ödeyecekti. Ama bunun adı ya kanser olacaktı, ya tümör veya beyin kanaması.

Solomon ile İsrail Başbakanı bir kez daha buluştu. Başbakan çok sinirliydi.

- Bütün dünyaya rezil oluyoruz. Adam asker değil, politikacı sanki. Daha biz hamlemizin sonucunu göremeden, o başka bir hamle yapıp her şeyi altüst ediyor. Milyonlar o adama hayranlık besliyor artık. Buna biz neden olduk. Adamı Mehdi olarak görüyorlarmış.

- Evet, adamı Mehdi olarak görüyorlar. Müslümanları kurmaması için Tanrı göndermiş onu. Herkes buna inanıyor.

- Bak Solomon, üzerimizde büyük baskı var. Bu kez planı ben getiriyorum masaya. Bu adam ölecek, ölmeli. Bunu nasıl yaparsınız bilmiyorum. Ama adam ölecek.

- Aslında doğrusunu söylemek gerekirse, ben de aynı şeyi düşünerek geldim buraya. Bu adamı öldürmemiz gerekiyor. Paşa, 32 adamımızı cezaevine tıktı. Hem de tüm paralarını ellerinden alarak. Türkiye'de artık kamuoyu yapacak gücümüz yok. Olsa da fayda etmiyor. Çünkü tuhaf bir şekilde kimse inanmıyor artık bize.

- Bu adam büyücü gibi. Herkesi büyülemiş. Baksana, Yahudiler bile adama hayran kalıp din değiştiriyor. Öldürün şu herifi! Gebersin kahrolası herifi!

- Bunu gizli servise yapturalım.

- Olur ama cumadan önce bitirsinler işini. Kabe'ye gidemeli. Giderse planlar altüst olur. Baksana Rusya Devlet Başkanı da gidiyor. Ona ne oluyor anlamıyorum!

- Süre çok az ama...

- Azı çoğu yok. En geç perşembe sabahı bitsin bu iş.

- Bu çok zor görünüyor. Süre yetersiz..

- Adamı alın, buraya getirin demiyorum, kafasına sıkın diyorum. Üç saniyelik iş bu. Nasıl yaparsanız yapın. Ama yapın!

- Adamı öldürebilirler ama bu kadar kısa sürede olur mu, bilmiyorum doğrusu.

- İçeride adamız yok mu?

-Var.

- İyî ya ona havale edin bu işi. Gereksinini de yazarsınız peşinden. Sorun olmaz.

- Peki, bir konuşayım bizimkilerle.

Solomon, Başbakanlıktan ayrıldıktan sonra gizli servise gitti. Servisin başındaki kişi, kapıda karşıladı onu. Sonra iki kişilik bir odaya geçildi.

- Başbakanlıktan geliyorum.
- Haberim var, bildirdiler.
- Kulaklarını iyi aç ve beni dinle.
- Dinliyorum efendim.
- Paşa'yı öldüreceksiniz.
- Olur, hallederiz.
- Ama, en geç perşembe sabahı bu iş bitecek.
- Perşembe sabahı mı?
- Evet perşembe sabahı.
- Peki bu nasıl olacak?
- Bunu bana mı soruyorsun? Cevabını sen bulacaksın. Yukarıdan öyle istiyorlar. Yoksa adam canımıza okuyacak bizim.
- Bak bu imkânsız gibi görünüyor. Hata yapabiliriz. O zaman daha kötü sonuçlar ortaya çıkabilir.
- Hata yapmayacaksınız ve lanet olası adamı geberteceksi niz. Kabe'ye gidememeli.
- İçeride adamımız var. Ona söyleyin, halletsin işi.
- Bakın bu riskli olabilir.
- Aklına başka bir formül geliyor mu senin?
- Şu an için hayır. Nasıl gelebilir ki iki ayağımız bir pabuca girdi...
- Bak daha fazla uzatma, hallet işi, olsun bitsin.

PAŞA, EBREHFYLE YÜZLEŞİYOR

Paşa, kendisine düzenlenecek suikastan habersiz, kutsal topraklara yapacağı yolculuğun hazırlıklarıyla meşguldü. Heyecanlıydı çünkü ilk kez gidecekti Kabe'ye. Garip bir sevinç, tatlı bir telaş yaşıyordu. Zira artık sadece Genelkurmay Başkanı değildi. Ancak Ceyhun'un son aramasında verdiği mesaj kafasına takılmıştı. Özellikle de "Ebrehe'ye sorsun!" kısmı.

Kimdi bu Ebrehe? Ne iş yapar, nerede yaşırdı?

Paşa, uzun bir aradan sonra bir kez daha geçti bilgisayarın başına. Arama motoruna "Ebrehe" diye yazdı ve arattırdı. Karşısına çıkan bilgiler yine şaşırtıyordu onu.

Ebrehe, Habeşistan Kralı Necaşi'nin, Yemen'e hükümdar tayin ettiği kişiydi. Kabe'yi yıkmak için çok büyük bir orduyla yola koyuldu. Ordusunda filler de vardı. Olay, Kur'an-ı Kerim'de Fil Süresi'nde de anlatılıyordu:

Ebrehe, Mekke'ye giden kervanları ve Kabe ziyaretçilerini çekmek ve San'a şehrinin ticaret merkezi haline getirmek üzere buraya Kalis denilen bir kilise yaptırdı Bu, Ebrehe'nin ticari ve siyasi kaygısından öte bir şey değildi. Çünkü, Kalis kutsal bir

mekâna dönülecek, bu sayede şehirde hareketlilik yaşanacaktı. Kalis'i yaptıran ve sahibi olarak da kendisinin itibarı artacaktı. Böylece Kalis, Kabe'yi gölgede bırakacaktı. En azından Ebrehe bunu amaçlıyordu. Ancak Ebrehe'nin beklentileri boşa çıktı. Kalis itibar görmedi. Kalis'in itibar görmesi, Kabe'nin yok edilmesiyle mümkün olabilirdi. Ebrehe buna inanıyordu. Bu yüzden de 60 bin asker ve 10 file Kabe'yi yıkmak için yola çıktı.

Ebrehe'nin ordusu, Mekke yakınlarında Mugammes denilen yerde çadırlarını kurdu. Sonra da çevredeki Mekkelilere ait develeri yağmaladı. Develerin içinde Abdülmuttalib'in de iki yüz devesi vardı.

Develerinin, gaspedildiğini öğrenen Abdülmuttalib, yola koyulup Ebrehe'nin yanına geldi.

Abdülmuttalib, Ebrehe'den develerini istedi. Ebrehe ise bu istek karşısında şok olmuştu.

Ebrehe, "Seni ilk gördüğümde gözüme büyük bir şahsiyet olarak görünmüştün. Ama sen Kabe'nin korunmasını isteyeceğin yerde develerinin peşine düşünce gözümden düştün." dedi.

Bunun üzerine Abdülmuttalib, "Ben develerin sahibiyim. Kabe'nin de sahibi var, o onu korur." dedi.

Ebrehe, bu sözlerden etkilendi ve Abdülmuttalib'in develerini verdi..

Sabaha karşı Ebrehe, Mekke'ye ilerledi. Ordunun önünde giden Mamud denilen büyük fil, şehre yaklaşınca yere çöktü. Askerler, Mamud'un kalkması için çok uğraştılar ama başaramadılar. Öteki fillerin de Kabe yönünde sürüldüklerinde yere çöktükleri, başka bir yöne yönlendiklerinde koşarak kaçmaya çalıştıkları görüldü.

Ebrehe ordusu, bunun üzerine filleri terk ederek yoluna devam etti. Mekke'ye girerken birden bire, daha önce o bölgede hiç görülmemiş kırlangıca benzer kuş sürüleri çıktı ortaya. Kuşlar, gaga ve pençelerinde taşdıkları taşları ve çamurdan balçıkları askerlerin üzerine atıyordu. Taşların isabet ettiği askerler, paramparça olup öldüler.

Sonradan yapılan yorumlarda, kuşların gagalarında taşıdığı atıkları taşların mikrop olduğu belirtildi. Yani Ebrehe'nin görkemli ordusu güçlü bir mikrop tarafından yok edilmişti.

Paşa, tüm bunları yine hayretler içerisinde okudu. "Ebrehe-ler hiç ölmüyor galiba" diye geçirdi içinden. Ardından da ekledi. "Allah, kendi evini korur. Biz develerimizin peşine düşelim."

Paşa, kendince mesajı almıştı. Yani İsrail ne kadar istese de Kabe'yi vurması mümkün değildi. Çünkü Kabe, Allah'ın koruması altındaydı. En azından gelen mesajda bu durum açıkça ortadaydı. Peki develer ne anlama geliyordu?

Paşa, bu sorunun cevabını aramaya koyuldu. Çünkü mesajın ikinci kısmında "Develeri talep etmek vardı." Dahası talep edip almak. Bunları düşünürken birden telefonu çaldı. Numaraya baktı, gözlerinin içi güldü. Çünkü "0" arıyordu. Gelen haber her ne olursa olsun, Ceyhun'un araması Paşa'yı çok mutlu ediyordu. Paşa merak ve heyecanla telefonu açtı. Ancak gülen yüzü birden buruştu. Morali bozuldu, keyfi kartı. Çünkü Ceyhun, Paşa'ya donup kalacağı bir haber verdi:

Suikast haberi!

Ceyhun, emrin İsrail tarafından verildiğini, suikastın zamanını, yerini ve hatta kim tarafından gerçekleştirileceğini de söyledi.

Mesaj tamamlandığında telefon kapandı. Paşa'nın nutku tutulmuştu.

Emir subayını çağırıldı, durumu uygun dille bildirdi. Gerekli tedbirlerin alınmasını ama bundan hiç kimeye söz edilmemesini istedi. Sıkı sıkı tembihledi.

Suikast, Paşa Genelkurmay Karargâhı'ndan çıkarken kapıda gerçekleştirilecekti. Aslında suikastı beklemeden, suikastçıyı tutuklamak daha mantıklı görünüyordu ancak Paşa, buna karşı çıktı. Zira suikast girişiminin bütün dünya tarafından görülmesi, daha faydalı olacaktı. Paşa sonradan bu saldırı için "terörist bir saldırı" açıklaması yapacaktı çünkü.

Bu, terörist bir saldırıydı.

Her türlü tertibatı aldırıldığı halde yine de tedirgindi. Biraz sıkıntılıydı. Avuçlarının içi terlemişti. Artık karargâhtan ayrılmama, suikastçısıyla yüzleşme vaktiydi. O ara kapısı çalındı, emir subayı tekmiil verip içeri girdi:

- Komutanım, tüm hazırlıklar tamam. Rahatça çıkabilirsiniz.
- Ne tür bir hazırlık yaptınız evladım?
- Malum şahsın tam arkasına bir adam yerleştirdim. Karargâhın çatısında da keskin bir nişancı var. Bir de onun tam karşısında, yol üzerinde. Yani üç tarafı çevrili... Tam karşısında ise biz olacağız. Ben de hazırlıklıyım komutanım. Ama yine de her ihtimale karşı bu çelik yeleği giymelisiniz.
- Buna gerek yok.
- Komutanım, faydalı olur. Bir ikinci kişi çıkabilir.
- Çıkmayacak.
- Bu kadar emin olmamalıyız komutanım.
- Siz işinizi yapın. Gözünüzü dört açın. Ancak şahsı öldürmeyin. Etkisiz hale getirin.

- Emredersiniz komutanım.

Paşa, oturduğu koltuktan kalktı ve karargâhı terk etmek için yola koyuldu. Kafası çok karıştı. Suikastın başarısızlıkla gerçekleştirileceğine emindi. Ama yine de insani ve tedirginlik duyuyordu. Duyması da doğaldı zaten.

Odasını terk etti, koridoru yavaş adımlarla geçti. Karargâhın dış kapısına gelineğinde gözleri malum şahsı aradı. Gelen mesajda olduğu gibi, suikastçı tam da belirtilen yerde duruyordu. Paşa suikastçısıyla göz göze geldi. Bakışlarını bir süre çekmedi. Bu durum, suikastçıyı endişelendirdi. Zaten heyecanlıydı, çünkü biraz sonra birini öldürecek, kendisi de belki öldürülecekti. "Acaba Paşa'nın haberi olabilir mi" diye içinden geçirdi. "Neler saçmalyorum, bu mümkün değil!"

Paşa, arabasına binmek için merdivenlerden iniyordu. Suikastçı "tam zamanı" dedi ve silahını çıkarmak için elini beline götürdü. Sonra geri çekti, çünkü onun da elleri terlemişti. Elini pantolonuna sürüp kurulamaya çalıştı. Heyecanını yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Bu arada, dört ayrı göz onun üzerindeydi. Yeniden davrandı ve belindeki silahı usulca çekip çıkardı. Artık bundan sonra çok seri davranmalıydı, geri dönüş yoktu. Ortalık bir anda patlayan silah sesiyle inledi. Ardından, neler oluyor" uğultusu ve ağaçların üzerinden havalanan kuşların kanat çırpışları.

Ateş eden kişi, çatıya yerleştirilen keskin nişancıydı. Keskin nişancı suikastçıyı elinden vurdu. Paşa'nın korumaları etrafında etten duvar ördü. Paşa, seri bir şekilde karargâha geri döndü.

Arkasındaki asker, âni bir hamleyle suikastçının üzerine atayıp, ayağıyla da yerdeki silahı uzaklaştırdı. Belinden çıkardığı silahı, suikastçının kafasına dayadı.

Panikletip korkutmak için bağırıyordu.

- Yat yere, kaldırma kafanı! Ellerini geri uzat! Ayaklarını aç!

Suikastçının kafasını kaldırmaya niyeti yoktu. Sesi bile çıkıyordu, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Çok korkmuştu. Silahı tuttuğu sağ eli, parçalanmıştı. Canı yanıyordu ama önemsemiyordu. Aklından geçen tek şey, "neden başaramadığıydı." Oysa bu suikastı gerçekleştirememesi için ötüde hiçbir engel yoktu. Ama olmadı. Hayatının geri kalan kısmı, birkaç saniye içinde film şeridi gibi geçti gözünün ötünden.

Sonra da o soruyu sordu kendi kendine: "Ben ne yaptım?" Son pişmanlık faydasızdı. Geri dötüştü olmayan bir yola girmişti. Öldürölse daha iyiydi onun için...

Paşa'ya düzenlenen ve başarısızlıkla sonuçlanan suikast girişimini, bütün dünya medyası son dakika gelişmesi olarak duyurdu. Dünyanın nabzı, Türkiye'de atıyordu artık. Sıcak gelişmeler nedeniyle Türkiye'yi mesken tutan onlarca haber ajansı için yeni bir malzeme çıkmıştı. Her ayrıntı ânında dünyaya duyuruluyordu. Suikastın kim tarafından, niye düzenlendiği henüz bilinmiyordu. Ama dünya medyası bir suçlu bulmuştu bile. Aşın dinci bir militan. Suikasta gerekçe olarak da Paşa'nın "Kabe'ye gitmek istemesi" gösterildi. Gerçekler yine çarpıtılıyordu.

Suikast girişiminden bir saat sonra, Genelkurmay Karargâhı'ndan yazılı bir açıklama yapıldı. Açıklamada, Paşa'ya yönelik suikast girişiminin İsrail Gizli Servisi tarafından planlandığı duyuruldu. Bu açıklama, gündeme bomba gibi düştü.

Paşa, yazılı açıklamadan bir saat sonra suikast girişimi nedeniyle gidemediği toplantıya katılmak için karargâhtan ayrıldı. Toplantıya sadece Türk medyası alındı. Yabancı gazeteciler,

içeri sokulmadı. Habercilerin tek amacı, Paşa'dan suikasta ilişkin bir değerlendirme almaktı.

Paşa, habercilerin yoğun ısrarı üzerine "Peki çocuklar, sorular için sadece beş dakikanız var" diyerek soruları cevaplandırmaya başladı.

ilk soru suikastla ilgiliydi.

- Genelkurmay Karargâhından yapılan yazılı açıklamada suikastın İsrail Gizli Servisi'nin işi olduğu belirtildi. İsrail Gizli Servisi sizi niçin öldürmek istedi?

- Bakın, bu soruyu suikastı düzenleyenler cevaplasın. Ama ben şunu söyleyebilirim. Bu bir terörist saldırıdır.

- Bu, İsrail Gizli Servisi'nin bir terör örgütü olduğu anlamına mı geliyor?

- Çocuklar, kim ne örgütü bilemem ama bu bir terörist saldırıdır.

- Peki bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

- Yapılması gerekeni...

- Kutsal topraklara gidecek misiniz?

- Niye gitmeyeyim? Kararımı değiştirecek bir durum söz konusu değil şu an için...

- Ama İsrail, Kabe'yi vuracağını açıkladı. Bu sizin için bir risk değil mi?

- Bunu daha önce de söyledim. Kabe, Allah'ın evidir ve Allah evini koruyacaktır. Bana gelince, ben bir askerim. Ölmek, bu mesleğin en şerefli vazifesidir.

- Bunu göze alıyorsunuz musunuz?

- Ben askerim!

Paşa, bu son sorunun ardından, "süreniz doldu çocuklar, teşekkür ederim, kendinize iyi bakın" diyerek habercilerden

uzaklaştı. Toplantı sonrası, Başbakanlık Konutu'na geçti. Bu önceden planlanmış bir görüşmeydi. Çünkü yarın sabah, özel bir uçakla Mekke'ye gidilecekti. Ama bu görüşmenin ek bir gündem maddesi daha oldu: Suikast.

Paşa, Başbakanlık merkez binada, Başbakan tarafından kapıda karşılandı. Sonra da makama geçildi. Bir hayli üzgün görünen Başbakan söze başladı:

- Geçmiş olsun. Çok şaşırдық.

- Sağ olun ama hayattayız.

- Çok şükür. Çocuklar, suikastın İsrail Gizli Servisi'nin işi olduğunu bildirdiler. Araştırmaya devam ediyorlar.

- Evet öyle. Araştırıyoruz biz de...

- Bu ne cüret. Açıklamanızı izledim az önce televizyonlarda. Çok doğru söylediniz. Bu bir terörist saldırı. Başka ne olabilir ki!

- Aynen buyurduğunuz gibi. Bu alçak bir terörist saldırı...

Odadaki televizyon açtı. Ama sesi iyice kısılmıştı. Televizyon Başbakan'ın karşısında duruyordu... Başbakan'ın gözü bir ara ekrana ilişti ve son dakika yazısını gördü. Kumandayı aldı ve televizyonun sesini açtı. Bunun üzerine Paşa "neler oluyor yine" diyerek yönünü televizyona doğru çevirdi. Türk televizyonları bir son dakika gelişmesi için yayımlarına ara verdiler.

Görüntüde İran Cumhurbaşkanı vardı. Paşa, Başbakan'a, "hayırdır inşallah" dercesine baktı. Başbakan ise, "bilmiyorum" der gibi, dudak büktü.

Bir yandan flaşlar patlarken, İran Cumhurbaşkanı elindeki kâğıtlara bakıyordu. Kafasını kaldırdı, basın toplantısının yapıldığı odadaki habercilere, "Hazır mısınız arkadaşlar?" diye sordu. Cumhurbaşkanı'nın sözleri ânında Türkçe'ye çevriliyordu. Habercilerden "evet" cevabı gelmesi üzerine söze başladı.

- Sözlere, Türkiye Cumhuriyeti Genelkurmay Başkanı'na maruz kaldığı suikast girişimi nedeniyle geçmiş olsun dilekle rimle başlamak istiyorum. Bu çok çirkin bir saldırıdır, bu terörist bir saldırıdır ve İran Cumhurbaşkanı olarak bu saldırıyı kınyorum. İran halkı da bu saldırıdan derin üzüntü duymuştur.

Paşa, İran Cumhurbaşkanı'nın bu sözleri üzerine bir kez daha Başbakan'a baktı. Sonra yeniden kafasını televizyona çevirdi. Cumhurbaşkanı'nın konuşması devam ediyordu:

- Buradan tüm dünyaya sesleniyorum. Herkes şunu iyi bilsin. Kabe bizim kiblemizdir. Bizim kiblemizi yıkmaya, vurmaya hiç kimsenin gücü yetmez. Bugün İsrail'in yaptığı tehdidi, geçmiş Amerika Birleşik Devletleri de yapmıştı. Müslüman dün ya o gün bu çirkin tehdide en sert tepkiyi vermişti. Bugün de verecektir.

İsrail Başkanı şunu çok iyi bilmeli. İran Devrim Muhafızları Ordusu hazır kıta bekletiliyor. Bütün füzelerimiz ki bunlar arasında nükleer başlıklı olanları da var, İsrail'e çevrilmiş durumda. Kabe'ye yönelik en küçük bir saldırı sonrasında, bütün füzeler ateşlenecektir. Bu İsrail'e bir uyarıdır.

İran Cumhurbaşkanı'nın bu açıklamasını, Suriye başta olmak üzere, Malezya, Azerbaycan, Mısır ve diğer birçok Müslüman ülke takip etti. İsrail'e duyulan öfke, devlet başkanları düzeyinde büyüyerek yayılıyordu.

Dünya, farklı bir gerilim yaşıyordu. Ardı ardına açıklamalar geliyor, kılıçlar çekiliyor, saflar netleşiyordu.

İşte tam bu noktada, İngiltere'den sürpriz bir açıklama geldi, İngiltere Başkanı, Haçlı Ordusunun hazır olduğunu bütün dünyaya duyurdu. İngiliz Başbakanının açıklaması, çok ilginçti:

- Türkiye, ateşe oynamayı sürdürüyor. Ayasofya'nın cami yapılmasıyla başlatılan gerilim, maalesef ısrarla sürdürülüyor.

Türk Paşa'sı, kendisini Mehdi zannediyor. Buradan sesleniyorum. Türk Paşa'sı eğer Suudi Arabistan'a giderse, biz de İstanbul'u vuracağız. Hem de en gelişmiş silahlarımızla.

Tüm bu gelişmeleri Başbakanlık'ta izleyen Paşa, nasıl bir hamle göstereceğini düşünüyordu. Bu arada Başbakan masasından kalkıp, Paşa'nın karşısındaki koltuğa oturdu.

- Ne olacak şimdi, işler iyice karışıyor.

- Hiçbir şey karışmıyor. İsrail ve İngilizler, blöf yapıyorlar. Bizden de bu blöflü yememizi bekliyorlar. Bu arada, Türk halkı nı ve diğer Müslüman halkları da bize karşı kıskırtmayı hedefliyorlar. Yaptıkları tek şey bu. Bozgunculuk yani. İsrail, Kabe'yi vurmaya gerçekten istemiş olabilir ama şu saatten sonra, buna cesaret etmesi mümkün görünmüyor.

- Peki ne yapacağız, yarın gidecek miyiz?

- Tabii ki gideceğiz! Gitmemiz şart!

- Peki ya İngiliz'in sözleri ne olacak?

- Ne yani onlar istemiyor diye Kabe'ye gitmeyecek miyiz?

- Bilemiyorum.

- Bak, öyle ya da böyle. Adamlar İstanbul'u işgal etmek için sabırsızlanıyorlar. Bu bugün ortaya çıkmadı. Yüzlerce yıldır vardı. Ama gerçekleştirmeleri mümkün değil. Onlar, Amerika'ya güveniyorlardı. Ama Amerika, şimdi kendi sorunlarıyla boğuşuyor. Dahası, Amerika'nın güvenebileceği hiç kimsesi yok artık. Utanmasalar, Türkiye'den yardım isteyecekler.

- Doğru söylüyorsun galiba.

- Buna emin olabilirsin. Hiçbiri şu aşamada saldırmaya cesaret edemez. Ama biz ederiz.

- Eder miyiz?

- Evet ederiz, edeceğiz de. Önce biz saldıracız. Hem de hiç beklemedikleri bir anda.

- Saldıracak mıyız?

- Evet saldıracız.

- Nasıl yani?

- Bayağı. Çünkü kılıçlar kınından çıktı, kan dökülmeden yerine girmeyecek. Onlar kan dökmek için can atıyor, dünyayı kan gölüne çevirmek istiyorlar. Buna müsaade edemeyiz. Elle rindeki kılıçları almamız gerekiyor. İnsanlığı kurtarmak bizim elimizde. Bu görev bizim.

- Bunu nasıl başaracağız? Gücümüz ortada.

- Onların yöntemini kullanacağız. O ülkelerin başında bu lunanları yok edeceğiz. İnsanlık masum, canavar olan yöneticiler. Biz bunu yapacağız.

- Bunu nasıl yapacağız?

- Zamanı gelince göreceksin. Az kaldı. Ama önce Kabe'ye bir ulaşalım.

Ankara'da bunlar yaşanırken, Telaviv'de hava çok gergindi. Solomon'la İsrail Başbakanı yeniden bir araya geldiler. Solomon çok öfkeliydi. Burundan soluyor, gözlerinden ateş çıkıyordu sanki. Odaya dehşetli bir gerilim hâkimdi.

Solomon, hükümeti beceriksizlikle suçluyordu:

- Nasıl oluyor da hükümet, böylesi tehditler karşısında bir çözüm üretmiyor? Adamlar bize hakaret ediyor, terörist diyor. Yetmiyor, kafa tutuyor, gözdağı vermeye kalkıyorlar.

- 20 yıl önce İran'ın nükleer çalışmaları engellenebilmiş olsaydı bugün çıkıp bu şekilde tehdit savuramazlardı. Adamların elinde nükleer güç var. Hükümet ne yapсын?

- Ne mi yapısın? İran'ı yerle bir etsin!
- Bu düşündüğünü yapmak kolay mı sanıyorsunuz?
- Zor diye bir şey yok. Yeter ki iste. Taş üstünde taş, baş üstünde baş kalmaz. Kime acıyorsunuz?
- 20 yıl önce Avrupa ve Amerika, tüm baskılarımıza rağmen İran'a müdahale edemedi. Birleşmiş Milletler, bir türlü İran'a müdahale kararı alamadı. Şayet o zaman müdahale edilseydi, bugün bunlar yaşanmazdı. Şimdi adamların elinde nükleer silahları var ve başımıza bela oldular. Hem 20 yıl önce Türkiye de, Rusya da İran'ın karşısındaydı. Şuraya bak; şimdi hepsi Türkiye için kalkan oldular âdeta. Ortadoğu planımızdaki bu hata, bugün başımıza neler açıyor.
- Bizim de nükleer silahlarımız var. Söyler misin, elimizdeki silahlar dünyada kimde var? Biz de İran'ı vururuz.
- Sonra ne olacak? Biz onları vuracağız, onlar bizi vuracak, bölgede bir tek canlı kalmaz böyle giderse.
- Ne o, köşeye mi sıkıştık şimdi, kapana mı yakalandık?
- Maalesef öyle, inanmak istemiyorum ama gerçek bu. Sa vaşmadan yeniliyoruz galiba.
- Bu, hükümetin beceriksizliği. Bunun faturasını ağır ödeyeceksiniz korkarım.
- Bunun hükümetle bir ilgisi yok. Planların hepsi harfiyen uygulanıyor. Bu planlar biz olsak da uygulanacaktı, olmasak da. Ama bir şeyler ters gidiyor.
- Niye ters gidiyor söyler misin?
- Paşa ve elindeki asa, işi bozdu. Adam yarın Kabe'ye gider. Amacı milyonlarca Müslümanı peşine takmak.
- İyi ya, biz de Kabe'yi başına yıkarız!

- Hâlâ anlamıyorsanız değil mi? Bu mümkün değil. Kabe'yi vuramayız artık. Vurursak, bizi bu topraklarda boğarlar.
- Çıldıracağım!
- Söyler misin? Adamı niye gebertemediler?
- Ne bileyim? Plan harfiyen uygulandı. Ama adam nasıl olduysa kurtuldu. Kurtardılar bir şekilde. Bilmiyorum, olmadı işte...
- Gizli servis işini yapamadı. Beceriksizler! Hâlâ tek çözüm adamı gebertmek. Yarın Kabe'ye gidiyor. Uçakta avlatacağım onu, gidemeyecek. Akdeniz'e düşecek. Köpekbalıklarına anlatır derdini artık.
- Uçağımı mı vuracaksınız?
- Tabii ki hayır. Artık bunun için çok geç. Suikast yok, her şey doğal görülmeli. "MSBS'i" kullanacaklar.
- "MSBS"mi, o ne?
- "Manyetik Sistem Bozucu..." Paşa'nın uçağında arıza meydana getirecekler, sonra da uçak düşecek. Hepsi bu. Bu kadar kolay işte.
- Ama bunun için önlemler geliştirildi. Bunun mümkün olmadığını söylüyor. Uçaklarda artık manyetik zırhlar var.
- Önlemini de, manyetik zırhları da biz geliştirmedik mi? Kimden satın aldılar onları, tabii ki bizden...
- Doğru ya.
- Artık "O" devreye girdi. Bu planı "O" gönderdi.
- Doğru mu bu?
- Evet. Gizli Servis'in başının değiştirilmesini emretti. Bir çok kişinin kellesini istiyor. Çok sınırlı.
- Ama...

- Aması yok. Biraz erken oldu belki ama yönetimi eline aldı. Bu iyi de oldu.

- Bence de. Buna çok sevindim.

- Sonra ne olacak?

- Sonrası belli Solomon. Siz dua edin, yeter.

- Ediyoruz. Zaten cemaat sabırsızlanıyor. Harekât bekliyor. Kehanetlerin gerçekleşmesini bekliyor.

- Merak etmesinler. "O"nun selamını götür. Az kaldı, bilsinler. Kabe vurulacak, beklesinler.

- Vurulacak mı?

- Evet vurulacak. Onlar düşen uçakla ilgilenirken, biz de Kabe'yi vuracağız. Avrupa ordusu da İran'a saldırarak. Oluşan panik havasından yararlanacağız.

- Bu senin planın mı?

- Tabii ki hayır. "O" gönderdi bu planı da. Yeni plan böyleymiş.

- Peki ya Filistinliler. Onlar ne olacak. Pusuda bekliyor hep si. Sanki birileri onlara emir verecek.

- Onları da cuma günü Mescid-i Aksa'da avlayacağız.

- Plan böyle mi?

- Hayır, henüz Filistinlilerle ilgili bir şey bilmiyorum.

- Anladım.

İsrail, yeni bir planı uygulamaya koydu. Artık, "Siyonist Komutan" yönetime el koymuştu. Onu o güne kadar hiç kimse görmedi. Ama milyonlarca Yahudi için o, çok büyük bir şahsiyetti. Öyle ki "öl" dese fanatik Yahudiler'in hepsi kendilerini ateşe atarlardı.

PAŞA, KUTSAL TOPRAKLARA DOĞRU YOLA ÇIKIYOR

Yoğun tartışmalara ve tüm tehditlere rağmen Paşa, Mekte'ye uçmak üzere, Başbakanla birlikte uçağa bindi. Paşa'nın Kabe ziyareti, çok önemli bir siyasi mesajdı aslında. Çünkü Kabe bir merkezdi. Her renkten, her ırktan milyonlarca kişinin ortak merkeziydi orası. Paşanın, yüklendiği misyon itibarıyla bu merkezde boy göstermesi gerekiyordu. Hem bu, O'na olan sevgiyi ve desteği daha da arttıracaktı.

Paşa'yı taşıyan uçak Başbakanlık'ın özel uçağıydı. Sabah saat 05.30'da havalanan Başbakanlık uçağını Türk askerî jetleri de korumaya aldı. Jetler, olası bir saldırıya karşı uçağı koruyacaklardı.

Paşa, farklı bir kıyafet giymeyi düşünmüyordu. Fakat üniforması yeniydi. Asası da yanındaydı. Uçak havalandıktan sonra Başbakan'a dönerek, "iyi uçuşlar" temennisinde bulundu. Başbakan da aynı temenniyle cevap verdi.

- Orada hiçbir resmî temasta bulunmayacağız değil mi?

- Evet Paşam, aynen kararlaştırdığımız gibi. Cuma namazını kılıp döneceğiz.

- Yalnız, Kabe'ye gelecek liderlere, verdikleri destek dolayısıyla teşekkür ederiz ayak üstü.

- Olur, uygundur...

Başbakan ve Paşa, sabah kahvaltısı etmemişlerdi. Uçakta onlar için kahvaltısı hazırlanıyordu. O sırada, bir bilgi mesajı ulaştırıldı uçağa. Not, Başbakan'a iletildi. Hayretler içinde "Allah Allah" dedikten sonra Paşa'ya döndü Başbakan:

- Bu not doğrusu Rus Devlet Başkanı, geçirdiği kalp krizi sonucu ölmüş.

- Ölmüş mü?

- Evet, Ankara'dan bildirmişler.

- Bugün o da gelecekti değil mi Kabe'ye?

- Evet, yanımızdaydı. Açıkça destek vermişti.

- Sence normal bir ölüm mü bu?

- Bilemiyorum her şey olabilir?

- Doğru söylüyorsun, biz kurtulduk ama onu yaşatmadılar.

Paşa haklıydı. Rus Devlet Başkanı öldürülmüştü. Dün gece, içkisine konulan bir ilaç nedeniyle sabah saatlerinde kalp krizi geçirecek hayatını kaybetti. Oysa o da bugün Mekke'ye gelecekti. İsrail Gizli Servisi, işi nihayete erdirdi. Ölümü o kadar doğal görünüyordu ki şüpheler bu doğallığın ardında komik kaldı. Ancak gerçek, yıllar sonra anlaşılacaktı.

Başbakanlığın uçağı, İsrail radarlarının takibindeydi. İsrail, bu ziyareti de engelleyecekti. Plan uygulamaya konuldu.

İsrail, MSB5 silahını ilk defa gerçek bir hedefe karşı kullanıyordu. Hedefte bir Başbakan ile Genelkurmay Başkanı vardı.

Silah bugüne kadar defalarca denendi. Bu denemelerin birçoğunda yolcu uçakları bile düşürüldü. Hem de içindeki yüzlerce yolcu ile birlikte. Bu, dünyanın şahit olduğu en iğrenç denemelerden biriydi. Yapılan bu deneme saldırılarının başarıyla sonuçlanmış olması İsrail'i çok mutlu etmişti. Sırada T.C. Başbakanlık uçağı vardı.

- Hazır mısınız çocuklar?

- Evet hazırız. Malum uçak radarlarımızda...

- Hey Abraham, uçağı hemen düşürmeyelim, biraz oynayalım, ne dersin?

- Hiç fena olmaz...

- Önce bir numaralı motorunu susturalım. Sonra iki numaralı motorunu...

- İstersen yeniden çalıştırırız. Sevindirler arıza giderildi diye... Kalkkahayla gültüştüler.

- Çok acımasızsın sen ya!

- Hayır, acıyorum görmüyor musun, motorları yeniden çalıştırdı bir şans daha veriyorum, daha ne yapayım?

- Ama önce kokpit camının sileceklerini çalıştıralım. Kenarlarından çalışsın, şaşırsınlar.

- Yo yo, iniş takımlarını açalım.

- Bence yakıt kapağını açalım, gökten petrol yağsın. Nasıl olsa şu anda körfez ülkelerinden birinin üzerindedeler.

- Doğru, Müslümanların Tanrı'ları onlara hem yerden hem havadan petrol veriyor. Ne kadar şanslılar değil mi?

- Bence uçağın rotasını değiştirelim.

- Benim daha cazip bir fikirim var. Türk jetlerini düşürelim. Önce öndekini, sonra sağdakileri ve soldakileri. Teker teker

düşünler. Zaten onların düşüğünü görünce korkudan ölürler. Bize de gerek kalmaz.

MSB5 üssü, askerlerin garip esprileri ve kahkahalarıyla inliyordu. Herkes çok eğleniyordu. Operasyonu yürüten komutan, eğlenceye son verdi.

- Neyse arkadaşlar, bırakın dalga geçmeyi. Herkes işine bak sını artık. Yukarıdan emir geldi, operasyonu başlatıyoruz.

Herkes hep bir ağızdan aynı cevabı verdi:

- Anlaşıldı, tamam!

- Arkadaşlar, uçağın bir kara kutusu var, biliyorsunuz değil mi? Uçağı düşüreceğiz ama bunun bir saldırı olduğu anlaşılmalı, Emir öyle. Uçak bir arıza nedeniyle düşmeli.

- Bence bu kayı yersiz.

- Sana sormadım Abraham! Yorum yapmayı bırak! Bir nu maraı motoru sustur hemen!

- Hemen efendim. 10 saniye sonra işlem tamam.

Onuncu saniye doldu ama beklenti gerçekleşmedi.

- Neler oluyor, uçak hâlâ havada?

- Bilmiyorum efendim. Ama motorunu susturamadık. Sınıyalimiz ulaşmıyor.

- Ulaşmıyor mu, bu da ne demek şimdi?

- Bilmiyorum, tuhaf, ulaşmıyor.

- Kahretsin, ilk defa mı uçak düşürüyorsunuz siz?

- Hayır ilk defa değil. Ama sinyal ulaşmıyor işte.

- Biraz daha yükseltin o zaman. Rus uydusundan da yararlanın.

- O zaman fark edebilirler belki.

- Fark edemezler, nasıl fark edecekler?

- Peki, deniyorum.

- Rus uydusunun şifresini verin bana.

- Hemen veriyorum.

Tüm denemeler boşandı. Sorun MSB5'te değildi çünkü.

- Efendim, Rus uydusu da işe yaramadı.

- O zaman başka bir yol deneyin. Elinizi çabuk tutun. Yok sa uçak Mekke'ye incek. Çok geç kalmış olacağız.

- Efendim, dönüşte düşürürüz biz de.

- Sal^k!.. Esprinin sırası mı şimdi?!.. Dönüşte olmaz, şimdi düşürmemiz lâzım. Mekke'ye inememeli!

- Olmuyor efendim, olmuyor, olmuyor, olmuyor!

- Diğer motoru deneyin o zaman...

- O da olmuyor.

- Yakıt tankını boşaltın.

- Olmuyor.

- Kahretsin, lanet olsun. Beceriksiz herifler. Kalkın surdan, ben düşüreceğim.

Kumanda masasına oturan komutan, kendisine havada başka bir uçak bulunmasını istedi.

- Bana hemen havada bir uçak bulun.

- Nasıl bir uçak olsun efendim?

- Fark etmez. Nasıl olursa olsun.

- Efendim Fransa havayollarına ait bir yolcu uçağı var ya kında, olur mu?

- Olur, gönderin benim ekrana.

- Hemen efendim.
- Şimdi göreceğiz. Silah çalışıyor mu çalışmıyor mu?
- Uçağın bir numaralı motorunu kapatıyorum.

On saniye sonra.

- Kapandı mı çocuklar?
- Evet efendim.
- Şimdi diğer motoru kapatıyorum.

İkinci on saniye.

- Peki o kapandı mı?
- Evet efendim. Uçak düşmeye başladı.
- Kahrolası alet çalışıyor. Ama bu uçağa işlemiyor...
- Efendim bu çok garip. Belki de uçağın özel bir kalkanı vardır.
- Hayır yok kalkanı malkanı! Olsa anlaşılır. Saçma sapan konuşma. Bilmiyor musun?

Bütün uğraşlar boşunaydı. Paşa'yı taşıyan uçaktaki asa, manyetik bir kalkan görevi görüyordu. Dolayısıyla uçağı düşürmek imkânsızdı. Uçaktakiler, kendilerine yönelik saldırı girişimlerinden habersiz yolculuklarını sürdürüyorlardı. Paşa, yanındaki askere "daha ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordu.

- Efendim, 10 dakika sonra Mekke'ye inmiş olacağız.

Başbakan uyuyordu. Paşa'nın sorusuyla birlikte uyandı, cevabı o da duydu.

- 10 dakika sonra oradayız öyle mi?
- Evet yolculuk bitti sayılır. Sağ salım ineriz inşallah.

Başbakan, eğilip camdan dışarı baktı ve Türk jetlerini gördü.

- Jetlere de pek fazla iş düşmedi.

- İnşallah düşmez de...

- Yo yo düşmez!

- Ama tuhaf değil mi?

- Evet biraz tuhaf. Bu kadar rahat gelmeyi beklemiyordum doğrusu.

- Ben de...

Bu arada, MSB5 üssünde tam bir panik havası yaşanıyor. Herkes çıldırmış gibiydi.

Komutan bağırdı.

- Geri^zekâhılar, uçak iniyor, görmüyor musunuz? Bari iniş takımlarının açılmasını engelleyin, yere çakılınsın.

- Efendim, olmuyor. İşlemiyor...

- Salaklar, olmuyordan başka bir şey bilmez misiniz siz? Olmuyormuş.

- Efendim, uçak indi.

- Kahretsin.

Bütün uğraşlar boşa gitmişti. Paşa ve Başbakan, artık Mekke'deydiler.

Bu başarısızlık, İsrail Başbakanı'nın sonunu hazırladı. Siyonist Komutan, Başbakan'ın istifasını istedi. Başbakan istifa etmek zorunda kaldı. Bu istifa, her saniye sıra dışı gelişmeler yaşayan dünyada yeni bir gürlüğü kopardı.

Kabe'de yüz binlerce kişi, Paşa'nın gelmesini bekliyordu. Hiç kimse Kabe'nin vurulacağını aklından bile geçirmiyordu. Çünkü Paşa'nın, "Kabe'nin sahibi Allah'tır, koruyacak olan da odur" sözleri herkese cesaret vermişti.

Cuma namazına yarım saat kala, Kabe'de yoğun bir hareketlilik yaşandı. Çünkü, Paşa gelmişti. Üniformasıyla Kabe'ye gelen Paşa'nın asası elindeydi. Asa, ilk kez bu kadar parlak görünüyordu. Işıl ışıl yanıyordu sanki. Bu durum Paşa'nın, hatta Başbakan'ın bile dikkatini çekti. Paşa içeride sıra dışı hiçbir hareket yapmadı. Cuma namazı öncesi Kabe'nin imamı, bütün Müslümanlar için dua etti. Kabe'yi dolduran yüz binler çok gür bir sesle "amin" dedi bu duaya. Tarifi mümkün olmayan bir sevinç yaşıyordu. Herkesin kalbi bir başka sevgi taşıyordu Paşa'ya karşı. Çünkü dünyanın gündemindeydi Paşa ve attığı her adım Müslümanların göğsünü kabartıyordu. Asırlardır ezilen Müslümanlar, onun başkaldırısıyla birlikte umutlanmışlardı. Bu başka bir duyuydu. Hem de çok başka.

Paşa ve Başbakan burada üst düzey karşılanıp ağırlandılar. Cuma namazını kıldıktan sonra, destek için Kabe'ye gelen diğer Müslüman liderlerle ayaküstü bir görüşme gerçekleştirildi. Paşa onlara, "korkmayın, dik durun, develerinizi geri isteyin" dedi. Paşa, gerekli mesajı vermişti. Dahası, muhataplar da mesajı çok iyi anlamıştı. Artık dönme vaktiydi. Ayaküstü bu görüşmenin ardından hiç beklemeden yola koyuldu.

Bu ziyaret, dünyada geniş yankı buldu. Avrupa ve İsrail, bu yeni durumu değerlendirmeye aldılar. Türkiye artık Müslüman ülkelere önderlik yapıyordu. İsrail bunu engellemeyi başaramamıştı. Bu yüzden de kan kaybediyordu. Hem içeride, hem dışarda... Fanatik Yahudiler, beklentilerine cevap bulamayınca çok kızdılar. Mescid-i Aksa'da olay çıkardılar ancak İsrail polisi müdahale etti. Yahudiler, İsrail polisiyle çatıştı. Bu, İsrail'deki iç savaşın ilk kıvılcıymdı. Bu kez her iki tarafa da Yahudiler vardı. Hükümetin başına atanan kişi, Müslüman düşmanlığıyla ün yapmış acımasız bir kişiydi. Yeni Başbakan, fanatik Yahudileri rahatlatacak bir planı hayata geçirmek isti-

yordu. Ama bunun için Avrupa'nın desteğine ihtiyacı vardı. Ancak Avrupa'da da işler iyice kötüye gidiyordu. Katolikler ayaklanmıştı.

Yahudiler'in yıldızı hiçbir zaman Katoliklerle barışmadı. Zira, Yahudiler'e göre Katolik Kilisesi, büyük İsrail'in ötündeki en büyük engeldi. Bu engeli kaldırmak için yıllarca uğraş verdiler. Ama başaramadılar ve korktukları başlarına geldi.

Yahudiler'i "İsa Peygamber'in katilleri" olarak gören Katolikler, kutsal topraklar üzerindeki hak iddialarına da başından beri karşıydılar. Dahası, Katolikler, Yahudiler'in "seçilmiş millet" öğretisini gerçek dışı ve mantıksız olarak görüyordu.

Katolik Kilisesi, Yahudi egemenliğine hep karşı çıktı. Yahudiler, Kilise'nin otoritesini yıkmadıkça Avrupa'nın yönetiminde söz sahibi olamayacaklarını biliyorlardı. Ancak, kilisenin otoritesini yıkmak çok zordu. Bunun için her zaman olduğu gibi "B" planlarını uygulamaya koydular. "Dışarıdan yıkamıyorsan, içeriden yık!" Onlar da içeriden yıkmayı denediler. Kilisenin aforoz ettiği bir grup kâfiri, yani "Tapınak Şövalyeleri"ni kullanmaya başladılar.

Papa tarafından lanetlenen Tapınak Şövalyeleri, Yahudiler adına kiliseye karşı amansız bir savaş başlattı. Bu savaş, Yahudi kehanetleri arasına alındı. Öyle ki İsa Mesih gelmeden önce Tapınak Şövalyeleri zafer kazanacaktı. Hal böyle olunca, şövalyelerin mücadelesi kutsiyet kazanmış oldu. Maksat da buydu zaten. Ama plan tutmadı. Asırlar süren bu mücadelede beklenen zafer elde edilemedi. 2020 dünyasında, Avrupa'daki milyonlarca Katolik, Yahudileri gittikleri her yere huzursuzluk ve savaş götürmekle suçlamaya başladılar. Avrupa ülkelerinde, Yahudi karşıtlığı giderek büyüyordu.

Katolik Kiliseler Birliği'nden, bütün dünyayı Şok eden bir açıklama geldi. Katolik Kiliseler Birliği ruhani lideri, İsrail'in kutsal topraklardan acilen çıkarılması gerektiğini duyurdu. Dahası birliğin açıklamasında, Türkiye'nin verdiği mücadele- nin arkasında oldukları da belirtildi. Çünkü Osmanlı, yıllarca bölgede barış ve adaleti sađlamıŐtı. Bugün bu görevi, en iyi yi- ne Osmanlı'nın torunları yapabiliirdi. Zira Osmanlı zamanında hem Müslümanlar, hem Hristiyanlar ve hem de Yahudiler kut- sal topraklarda barış içinde yaŐamıŐlardı. Dünya gündemine bomba gibi düşen bu açıklamalar Ankara'yı bile Şok etti. n- k bu hiç hesapta olmayan bir destekti. Avrupalı liderler, Vati- kan'ın bu desteğe karşı çıkmasını beklerken, Papa, sessiz kal- mayı tercih etti. İsrail Şoktaydı.

İsrail, Amerika'dan sonra Avrupa'dan da ümidini yavaş ya- vaŐ kesmeye başladı. Amerika, dünya üzerindeki bütün birlik- lerini çekmeyi sürdürüyordu. Ancak ülkede, deprem sonrasın- da başlayan kaos, btyerek devam ediyordu. Amerika'nın yardım çığlıklarına, Avrupa'daki bazı kiliseler dışında cevap ve- ren yoktu. Amerika artık yapayalnız ve aresizdi. Kısacası ken- di derti kendisine yetiyordu.

MESCİD-İ AKSA YIKILIYOR:

Pazartesi. Sabah, saat 08.00.

Müslümanların Harem-i Şerif, Yahudi ve Hristiyanlar'ın ise Tapınak Tepesi adını verdikleri kutsal mekân, yüzlerce İsrail askeri tarafından kuşatıldı. Harem-i Şerif, İsrail askerlerinin postal sesleriyle inlemeye başladı. KuŐatma çok ni olmuştu. İsrail askerlerinin sayısı her geçen dakika artıyordu. Yukarıda he- likopterler, aŐađıda ise tank ve ağır zırlı araçlarla kutsal me- kn kuŐatma altındaydı. Hiç kimse neler olduğunu anlamıyor- du. Daha doğrusu, hiç kimsenin bir Şey anlamaya fırsatı olma- dı. Bölgedeki bütün gazetecilerin kamera ve fotoğraf makinele- rine el konuldu. Hepsi gzltna, alındı. Kudüs'n dünya ile bağlantısı kesildi.

Harem-i Şerif, kum gibi İsrail askeri kaynıyordu. Askerler, gördükleri her Müslüman'ın başına silah dayayıp teslim aldılar. Direnenlerin kafasına, oracıkta kurşun sıklıdı. Bu bir gzdağıy- dı. Maksat, teslim alınırken direnmelerini sağlamaktı. Filis- tinliler, Şaşkınlık içindeydi. Bu çok ni, beklenmedik bir bas- kındı.

Teslim alınan her Filistinlinin elleri, arkadan kelepçelendi ve bölgeye getirilen kamyonlara bindirildiler. Bu kamyonlar özel olarak tasarlanmıştı. Kasaları dev bir kafesi andırıyordu. Kamyonların kasalarına yani bu kafeslere bindirilen Filistinliler, dışarıdan çok net bir şekilde görünüyordu. Bu bilinçli bir eylemdi. Filistinliler, İsrail askerlerinin bu tavrına şiddetle tepki gösterdiler. Aralarından bazıları, "Bizi kafese koyup, hayvan muamelesi yapmak istiyorlar. Allah belanızı verecek" diye bağırıyordu. Ancak İsrail askerlerinin amacı çok daha iğrençti. Kasasına Filistinlilerin doldurulduğu her kamyon, İsrail askerleri için kalkan vazifesi görecekti.

İsrail askerleri, Harem-i Şerif etrafında bir çember oluşturmuşlardı. Filistinlilerin bindirildiği kamyonlar ise bu çemberin dışına yerleştirildi. Böylece dışarıdan gelebilecek saldırılar önlenmiş olacaktı. Tam iki yüz kamyon yerleştirildi Harem-i Şerifin etrafına. Hepsinin kasaları da tıka basa Filistinlilerle dolduruldu. Öyle ki kasaların içinde insanlar birbirlerini ezmek zorunda kaldılar. Kamyonların başlarına ise İsrail askerleri dikildi. Bu korkunç bir plandı. Filistinli direnişçilerin, elleri kolları bağlıydı artık.

İsrail askerleri, Mescid-i Aksa ve Kubbetü's-Sahra camilerini havaya uçurup yıkacaklardı. İsrail askerleri Kubbetü's-Sahra içindeki bütün Filistinlileri dışarı çıkardılar. Sonra da içeriye kasa kasa patlayıcı taşımaya başladılar. Amaçları Kubbetü's-Sahra'yı yıkmaktı. Camiyi etrafa zarar vermeden yıkmayı düşünüyorlardı. Uygun yerlerine patlayıcılar yerleştirip, olduğu yere çöktüreceklerdi. Ama belli ki bu önceden planlanmıştı. Çünkü ellerinde caminin mimari çizimleri de vardı.

Bomba uzmanları, postallarıyla girdikleri caminin içinde, önceden belirlenmiş noktalara bombaları yerleştirmeye başladılar. Filistinliler ise bu manzarayı elleri kolları bağlı, gözyaşları

içerisinde izliyordu. Herkes İsrail askerlerine beddua ediyordu. Ama onlar, bunların hiçbirine aldırmadan işlerini yapmaya devam ettiler. Camiye bomba yerleştirmeleri tam iki saat sürdü. Bomba uzmanları iki saat sonra kan ter içinde çıktılar camiden. Öyle bir düzenek kurulmuştu ki içeriye, camiye yerleştirilen 35 bomba tam bir saniye arayla patlayacaktı. Yani Kubbetü's-Sahra, 35 saniye içinde yok olacaktı. Plan böyleydi. Ondan sonra da sıra Mescid-i Aksa'ya gelecekti. Bu, yıllardır yapmak isteyip de yapamadıkları bir yıkımdı. Üçüncü ve son kehanet artık gerçekleşiyordu. Harem-i Şerif, artık Tapınak Tepesi olacaktı. Süleyman Tapınağı buraya yeniden inşa edilecekti. Tapınağın mimari planları bile hazırdı.

Tapınağın inşa edilmesi için bu iki caminin yıkılmasını sadece Yahudiler istemiyordu. Amerikalı Evangelistler, yüzyıllardır bu ânı bekliyordu.

Merkezi Amerika'da bulunan Kutsal Tapınak Vakfı'nın başkanı bir Evangelist'ti. Vakfın amacı, yapılacak Süleyman Tapınağı için maddi kaynak sağlamaktı. Amerikan Başkanı, bu vakıf sayesinde haberdar edildi. Ülkesi harap olmuş Amerikan Başkanı'nun yüzü, günler sonra bu haberle güldü. Çünkü Süleyman Tapınağı'nın kurulması erken kıyamet alametiydi. Sonrasında Müslümanlar ve Yahudiler arasında büyük bir savaş yaşanacaktı. Kıyameti andıran bu savaşın ardından da İsa Mesih teşrif edecekti.

Tüm çaba, Mesih'in gelişini öne almak içindi. Amerika ve dünyadaki milyonlarca Evangelist bu gelişmeden haberdar ediliyordu. Mescid-i Aksa'nın yıkılacağını duyan Evangelistler, sevinçten çığına dönmüşlerdi.

Dünya üzerindeki binlerce masonun bu yıkımdan haberi vardı. Dahası bu yıkım onlar için de büyük önem taşıyordu. Yıkım planının altında, İtalya'da büyük mason locasının da imza-

sı vardı. Tapınağı yeniden inşa etmek, masonların en büyük hedefiydi ve bu hedef nihayet gerçekleşiyordu. Dahası Me-sih'in geliş için yüzyıllardır beklenen kehanetler bir bir gerçek-leşmiş oluyordu.

Kubbetü's-Sahra'nın etrafında tüm tedbirler alındı. Bomba-ların fitilini ateşlemek için geri sayım başladı. Binlerce asker sustu ve o ânı beklemeye başladı. İlk patlama beş dakika sonra gerçekleştirilecekti. Düzenek bu şekilde hazırlandı. Sonra 35 saniye içinde diğerleri. Bu saldırıyı engellemek imkânsız gibi görünüyordu. Aynen de öyle oldu. Beş dakikanın sonunda, Kubbetü's-Sahra'dan ilk patlama sesi geldi. Ardından bir toz bulutu ve devamında 34 patlama daha. Caminin altın kubbesi bir anda çöktü. İsrail askerleri bu manzara karşısında kendile-rinden geçmişlerdi. Çıldırması gibiydiler.

Bu manzaraya şahit olan yüzlerce Filistinlinin içinde esen fırtınayı tarif etmek imkânsızdı. Tüm bunların rüya olmasını arzuluyorlardı. Ama gerçektir. Rüya değildi. Kubbetü's-Sahra yoktu artık. Kubbetü's-Sahra'da, Filistinliler de yıkılmıştı. Acı büyüktü.

Peki, İsrail bu saldırıyı dünyaya nasıl izah edecekti? Bunun da planı hazırlanmıştı. İntihar saldırısına hazırlanan Filistinli bir militanın, saldırı öncesinde namaz kılmak için camiye gittiği, bu arada üzerindeki bombaların aniden patladığı söylenecekti. Ta-bii buna hiç kimse inanmayacaktı. İsrail bunu biliyordu. Ama Avrupa, bu yalanı biraz da süsleyip İsrail'in arkasında duracaktı. İsrail, bunun ardından ikinci bir yalan daha söyleyecekti. Ama bu yalan öncesinde Mescid-i Aksa'nın da yıkılması gerekiyordu.

Yani sırada Mescid-i Aksa vardı. Ama orada hiçbir hazırlık yoktu. Askerler, merak ve heyecanla Mescid-i Aksa'nın çök-me-sini bekliyorlardı.

Bu arada askeri bir yetkili, İsraili askerleri Mescid-i Ak-sa'dan uzaklaştırmaya başladı. Çünkü, kısa bir süre sonra Mescid-i Aksa da bombalanarak yıkılacaktı. Bomba, Mescid-i Aksa'nın içinde değil altındaydı. Bugün değil, günlerce ön-cesinden hazırlanmıştı. Mescid-i Aksa'nın altında kazılan tü-nele yerleştirilen basit bir bomba sayesinde yıkım gerçekleştir-ilmiş olacaktı. Çünkü, Mescid-i Aksa pamuk ipliğine bağlı-ydı. Altı oyulduğu için küçük bir depremde bile çökme tehli-kesi ile karşı karşıyaydı. İsrail, Mescid-i Aksa'nın yıkılması için yıllarca bir deprem bekledi. Ama beklenen deprem bir türlü olmadı.

Kubbetü's-Sahra'da olduğu gibi, Mescid-i Aksa'nın da yıkı-lış ânı saniye saniye görümlenecekti. Bu görüntüler gizlene-cek ancak gelecek nesillere ulaştırılacaktı.

İsrail kendi varlığına, yani Mescid-i Aksa'nın temellerine dinamiti yerleştirmişti. Bu, milyonlarca Müslümanın var olan nefretini zirveye tımandıracaktı. İsrail, ne yaptığının farkında değildi. Bu bir intihar saldırıydı. Bu kez intiharı da saldırıya da gerçekleştiren kendisiydi. Garip bir sondu belki de...

Yerin derinliklerinden gelen patlama sesiyle Mescid-i Aksa bir toz bulutuna dönüştü. Sonra bir anda gözden kayboldu. Beş dakika sonra toz bulutu ortadan kalktığında yerin üstünde Mescid-i Aksa'ya dair hiçbir şey kalmamıştı. Yer yarılmış, Mes-cid-i Aksa yerin dibine girmişti. Yıllarca kazılan tüneller niha-yet işe yaramıştı. Bu bilinçli bir tercihti.

Bu korkunç cinayet. Sırada bu cinayetleri örtme hazırlığı vardı.

İsraili komutan, emri altındaki birkaç askere seslendi:

- Sen, sen, sen ve sen. Dördünüz öne çıkın hemen.
- Emredersiniz komutanım.

- Bana, "Filistinlilerin yüklendiği kamyonlardan birini işaret ederek" şu kamyonun bir Filistinli getirin hemen.

- Emredersiniz komutanım.

Askerler, verilen emir üzerine doğruca komutanın işaret ettiği kamyonun bir Filistinliyi indirip getirdiler.

- Gözlerini bağlayın bu adamın. Sonra üzerine bu bombaları yerleştirin.

- Anlaşıldı komutanım.

- Götürüp, Kubbetü's-Sahra'nın enkazı üzerinde patlatın.

- Emredersiniz.

Filistinlinin gözleri bağlıydı. Konuşulanları da anlamıyordu. İsrail askerleri, komutanlarının emrini yerine getirdiler. Filistinliyi, üzerine bağladıkları patlayıcılarla birlikte havaya uçurdular.

Artık her iki caminin de yıkılmasının bir gereği vardı. Mescid-i Aksa, Kubbetü's-Sahra'nın yıkılması anında meydana gelen patlama ve titreşimlerle yıkılmıştı. Dünyaya, bu şekilde açıklanacaktı.

Aynen öyle yaptılar. Görüntüler, ustaca montajlanıp bütün ajanslara geçildi.

"Filistinli bir Müslümanın, başarısızlıkla sonuçlanan intihar saldırısı girişimi, iki kutsal mekânın yerle bir olmasına neden oldu."

Müslüman olmayan ülkeler, haberi bu şekilde yayınladı. Ne-redeyse bütün yorumcular, "ilahî adalet" olarak yorumladılar bu gelişmeyi.

Ancak Müslüman dünya şoktaydı. Bu haberlerin hiçbirisine itimat edilmiyordu. Çok geçmeden, Filistin'den gelen haberler,

gerçeği bütün çıplaklığıyla gözler önüne serdi. Ama nafîle, İsrail gerçeği inkâr edip, kendi yalanını ısrarla sürdürdü.

Müslümanların ikinci kıblesi, yerle bir edilmişti. İki kutsal mekânın yerinde, şimdi enkaz yığını vardı.

İslâm dünyasında tepkiler çığ gibi büyürken, İsrail'den kafaları karıştıran, milyonları şok eden bir açıklama geldi. İsrail hükümeti, yıkılan Mescid-i Aksa'yı üç ay içinde yeniden inşa edip, ibadete açacaklarını duyurdu.

Ancak bu bir aldatmacaydı. Mescid-i Aksa değil, yüzlerce yıldır özlemini duydukları Süleyman Tapınağı inşa edilecekti. Tapınağın inşaat çalışmalarının rahatça yapılabilmesi için de bu yalan uydurulmuştu.

Ama Müslüman dünya, bu yalanı fark etti. İsrail'in gerçekleştirdiği bu vahşete en sert tepki verilecekti. Bu tepki, askerî bir taarruzdu.

İsrail, gerçekleştirdiği bu yıkımın cezasız bırakılmayacağını biliyordu. Ama yıllardır bu cezaya karşı koyabilmek için en üst düzeyde silahlanıyordu. Amerika Birleşik Devletlerinden satın aldığı F-151 "Kara Fırtına" uçakları hangarlarından dışarı çıkartıldı.

Bu uçaklardan İsrail'in elinde tam 200 adet vardı. F-161 "Sufa-Fırtına" uçaklarının çok gelişmiş modeli olan bu uçaklar, özel bir yakıt sayesinde havada ikmal yapmadan 2500 kilometre uzaktaki hedefleri vurup geri dönebiliyordu. Hem de radara yakalanmadan. İsrail'in önceliği İran'dı. Önce İran vurulacaktı. Hem de hiç beklemediği bir anda, aniden...

İran'dan gelecek muhtemel bir misillemeye karşı da her türlü tedbir alındı. İngiltere'den satın alınan dört adet "Köpekbalığı" adlı denizaltı, nükleer başlıklı füzeler taşıyordu. Bu füzeler, 60'lı yıllardan bu yana nükleer çalışmalar yaptığı bilinen İsrail tarafından özel olarak üretildi.

İran'a gelince;

Onların elinde 2000 ile 7000 kilometre menzilli Molla-3 füzeleri vardı.

İran, bu füzeleri Rusya ve Kuzey Kore yardımıyla geliştirdi.

Bütün dünya, şimdi ilk ateşi kimin açacağını merak ediyordu.

İsrail mi? İran mı?

Hristiyan Batı dünyası, İsrail'in attığı bu adım karşısında zevkten çılgına dönmüşlerdi. Çünkü, İsrail'in gerçekleştirdiği yıkım, İsa'nın ayak seslerini daha da duyulur hale getirdi. Hristiyan fanatiklerin, İsa'yı yeryüzüne döndürmek için bekledikleri kıyamet savaşı çıkmak üzereydi.

Katolikler hariç, bütün Hristiyanlar, Yahudilerle birlikte aynı safta kıyamet savaşı için ilk kurşunun atılmasını bekliyordu. Kehanetlere göre bu savaş, İsa'ya inananların üstün geleceği bir savaştı.

Katolikler ise, tıpkı Müslümanlar gibi düşünüyor ve tepki gösteriyordu. Onlara göre Yahudiler'in neden olduğu bu kaos, insanlığın sonunu getirecekti. Öyle ki İsa bir gün dönerse, ona ümmet olacak hiç kimse kalmayacaktı. Bu engellenmeliydi. Bunun da tek yolu vardı: Yahudilerin zincirlenmesi. Hem de kıyamete kadar. Katoliklere göre kıyamet savaşı bir gün mutlaka çıkacaktı. Ama bu savaş kıyamet savaşı değildi. Çünkü kıyamet savaşı İsa'yı çarmıha gerip öldürenler değil, ona iman edenler kazanacaktı. Yani Yahudi ve Hristiyanların kehanetleri gerçeği yansıtmıyordu. Yahudiler, Hazreti İsa'nın katiliydi. Katolik inancının amentüsüydü bu çünkü...

Almanya, Nazi Almanyası'nı andırıyordu. Yahudilere yönelik şiddet giderek artıyordu. Her gece Yahudiler'in evleri basılıyor, evdekiler ya kurşunla ya da yakılarak öldürülüyordu. Alman polisi bu saldırılarla başa çıkamıyordu.

Fransa, İngiltere, Portekiz, İspanya, İsviçre, Danimarka... Tüm bu ülkeler de Yahudi karşıtları gizliden gizliye örgütlenip saldırılar düzenliyordu. Son bir hafta içinde dünya üzerinde bu tür eylemler nedeniyle öldürülen Yahudilerin sayısı 240'ı buldu. Oysa daha savaş başlamamıştı.

ASA OLMADAN ASLA...

İsrail Genelkurmay Karargâhı'nda hareketli saatler başladı. İran'ın vurulması an meselesiydi. Ama izin çıkmaması gerekiyordu. Siyonist komutan karargâha geldi. İsrail Genelkurmay Başkanı, bu ziyaretten ziyadesiyle memnun kaldı. Çünkü onun için bu şerefti. Hemen Siyonist Komutan Siyon'un önünde diz çöktü.

- Yüce efendim, şeref verdiniz.
- Ayağa kalk!
- Emredersiniz yüce efendim.

Bu ritüelin ardından Siyon, Genelkurmay Başkanı'nın makamına oturdu.

- Geç otur sen de.
- Peki yüce efendim.
- Ne durumda çalışmalar?
- Tüm planlar hazır.
- Nedir planlarımız?

- Yüce efendim, emir vermeniz halinde önce İran'ı vuracağız.

- Nasıl vuracaksınız?

- Efendim, öncelikle suni bir deprem meydana getireceğiz İran'da. İndüklemeleri çoktan başlattık. Tahminimiz sekiz bu yüklüğünde bir deprem oluşması. Çocukların beklentisi bu yönde... Bu deprem de, tahminen 45 saniye sürecek. Ancak tek temennimiz depremin gece meydana gelmesi. Çocuklar bunun garantisini veremiyor doğal olarak. Diğerleri gibi gece meydana gelirse daha da iyi olacak bizim için.

- Eeee, sonra?

- Efendim sonra ikinci adımı atacağız. O da şu: Onlar depremle uğraşırken biz tepelerinden aşağı bomba yağdıracağız.

Şu âna kadar İsrail Genelkurmay Başkanı'nın anlattıklarını sessizce dinleyen Siyon, kahkahayla güldü.

- Çok acımasızsın, çok. Depremin vurduğu insanların başına bomba yağdırıyorsun.

- Efendim az bile.

- Evet az bile...

- Kara fırtınaları mı kullanacaksınız peki?

- Evet efendim, onları kullanacağız. 50 tanesini, aynı anda kaldırıp İran topraklarına göndereceğiz. Taş üstünde taş bırakamayacaklar.

- Peki sonra, misillemeye hazır mısınız?

- Hazırız, köpekbalıkları nükleer füzeleri yollayacaklar. He defler belli.

Siyon, tüm bunları dinledikten sonra ayağa kalktı ve "Bu plan tutmaz!" dedi.

- Efendim...

Siyon sinirlendi.

- İtiraz etme, tutmaz.

- Peki efendim, emirlerinizi bekliyorum.

- Türk Paşa'sının uçağını niye düşüremediler?

- Efendim hâlâ araştırıyoruz.

- Daha çok araştırırsınız. Türk Paşa'sının uçağını düşüremediğinize göre, İran'ı da vuramazsınız.

- Ama efendim...

- Kes, uzatma, vuramazsınız. Vurduramaz...

- Kim vurduramaz efendim?

- Paşa. O adamı öldüremezsek vuramayız. Elindekini almamız lâzım. Vurduramaz. O asayı almadıkça, sinek bile vuramayız.

- Efendim, o asa işe yarasaydı, mescitleri yıkamazdık...

- Yıkmadık ki zaten, ölüm fermanımızın altına imza attık hepsi bu. Onların daha güzellerini yaparlar oraya. Biz de kaçak çak delik araz kendimize...

- Efendim, biraz abartmıyor musunuz? Siz emir buyurun. Ben yerle bir edeyim. Hem Avrupa'dan da hareketimizi bekliyorlar. "Kıyamet"i başlatmamızı bekliyorlar. Bunun için dua ediyorlar.

- Asanın gücü olmadan asla!

- Peki ne yapmamızı istersiniz efendim?

- Bana yaptığınız planları getirin.

- Emredersiniz efendim.

İsrailli Paşa, yerinden kalkıp dışarı çıktı ve saldırı planlarının yer aldığı çalışmayı bizzat kendisi getirdi.

- Buyurun efendim.

-Ver.

Siyon, planları aldı, şöyle göz ucuyla bakıp, yüzünü ekşitti. Sonra da sert bir hamleyle ortadan ikiye ayırdı. Ayrılan parçaları yere attı.

- Bir daha bu planlardan, hiç kimsenin söz etmesini istemiyorum.

- Emredersiniz efendim.

- Beni iyi dinle, bu asaya sahip olan dünyanın hakimi olur. Avrupa da, Amerika da bu asanın peşinde. Amerika'yı saf dışı bırakmamızın tek sebebi bu asaydı. Bugün yaşadıkları bütün kötü koşullara rağmen Amerikan Başkanı'nın tek bir hedefi var. Ne biliyor musun?

- Hayır efendim.

- Bu Asa'ya sahip olmak. Ama başaramıyorlar.

- Efendim, peki ya bu asa gerçek değilse...

- Alâmetleri gerçek olduğunu çok net ortaya koyuyor ama senin gibi aptallar anlamıyor. Anladın mı beni?

İsrailli Paşa, bunun üzerine bozuldu ve kafasını öne eğerek anlamadım işareti yaptı.

- Sadece Amerika mı? Hristiyan dünyası da bu asanın peşinde. Ama asa bizim. Bizim peygamberimiz. Türkler'in eline nasıl geçti bilmiyorum ama o herifi kendi ellerimle geberteceğim. Kalbini yerinden söktüp asaya takacağım.

- Dilerim yaparsınız.

- Şimdi sana yeni planı veriyorum. Derhal Türkiye'deki localara haber vereceksiniz. Hepsinin bir tek görevi olacak. Türk Paşa'sını öldürmek... O adamı öldürürsek Asa'yı elde etmek zor olmaz. Kardeşlerimize söyleyin, ölümleri pahasına da olsa Paşa'yı yok etsinler.

- Emredersiniz efendim. Ama bir sorun var.
 - Nedir o sorun?
 - Kutsal mekânlarını yıktık. Bu yüzden bize saldıracaklar. Bu saldırı an meselesi olabilir.
 - Bunu saldırdırlarsa düşünürüz. Hem saldırmaları için gerekli girişimler yapıldı.
 - Ancak Müslüman halklar, yöneticilerini dinlemiyorlar artık. Gazete okumuyor, televizyon seyretmiyorlar. Toplum mü hendislerimiz onları etkileyemiyor.
 - Olsun, ülkelerini onlar değil biz yönetiyoruz. Onlar sadece oy veriyorlar. Bazı yerlerde oyları bile yok.
 - Efendim bu ülkelerde her an halk devrimleri yaşanabilir.
 - Sen kimden yanaşın söyler misin bana?
 - Efendim, ben bir askerim ve tüm bunları göz önüne alman gerekiyor.
 - Verdiğim emirler ne zamandan beri sorgulanıyor, tartışılıyor söyler misin?
 - Efendim, her şey büyük İsrail için.
 - Zaten samimi olduğuna inanmasaydım, bir fabrikada te mizlik işçisi olarak çalışıyor olurdu şimdi.
 - Sağolun efendim.
 - Bak bir kez daha söylüyorum. Paşa ölecek. Türkiye'deki tüm localara haber verin. Onların planları hazır. Harekete geçsinler sadece.
- İsrail, daha önce denemiş ama başaramamıştı. Şimdi bir kez daha deneyecekti. Paşa ölmeliydi. O ölmeden, büyük İsrail bir hayalden öteye geçmeyecekti.

Bütün bunlar olurken, İsrail'de yeni bir intifada hareketi baş gösterdi. Ama bu çok cıvız bir hareketti. Çünkü İsrail, böyle bir şey beklediği için kutsal mekânları yıkmadan önce yüzlerce Filistinli erkeği tutukladı. Tutuklananların neredeyse tamamı güçlü savaşıları. Bu arada Filistinlilerin nüfusu, son 10 yıl içerisinde ciddi şekilde azaldı. Daha doğrusu azaltıldı. Yüzlercesi, İsrail askerleri tarafından öldürüldü. Kanser hastalığı, genç yaşta yakalıyordu Filistinlileri. Doğan çocukların neredeyse tamamı sakattı. İsrail, Filistinlilerin yaşadığı bölgeler üzerinde radyo dalgalarıyla deneyler gerçekleştiriyordu. Yani sakat doğan Filistinli çocuklar, İsrail'in bu vahşice deneylerinin sonucuydu. Yeni intifada hareketinin öncüleri, Filistinli kadınlardı. Artık kaybedecek hiçbir şeyleri yoktu. İsrail'e karşı bir şey yapamayacaklarını onlar da biliyorlardı. Ama Allah'ın yardımını bekledikleri için, umutlan zirvedeydi.

Onların mücadelesi, İsrail halkının ülkede rahat rahat do laşmalarının önündeki en büyük engeldi. İsrail halkının özgür lüğü, bir kez daha kısıtlanıyordu. Korku her yerdeydi.

O, ARTIK MEHDIX PAŞA

İsrail'in, iki kutsal mekâna yönelik saldırısına, dünya üzerindeki en sert tepki Türkiye'den geldi. Bu çirkin saldırı, Türkiye'de büyük infiale neden oldu. Ülkede, yer gök protestolarla inliyordu. Protesto gösterilerinde, milyonların döktüğü gözyaşları sel olup akıyordu âdeta.

Ülkedeki bütün camilerde her vakit namazı sonrasında İsrail'e beddualar ediliyor, lanetler yağdırılıyordu.

Tüm bunlar olup biterken, Paşa da Genelkurmay Karargâhı'nda, askerlerle birlikte durum değerlendirmesi yapıyordu. Kutsal mekânların yıkılması onu da ziyadesiyle incitmişti. Beklentisi içindedeydi. Bir yol haritası bekliyordu.

Paşalarla birlikte yapılan durum değerlendirmesinde, ülkede seferberlik ilan edilmesi gerekliliği gündeme geldi. Hükûmete gönderilen "gizli" ibareli mektupta, bir dizi istek arasında bu da yerleştirildi.

Mektup, hükûmete ulaşır ulaşmaz gereği yapıldı. Meclis, acil toplanıp seferberlik ilan etti. Eli silah tutan herkes, her an askere çağrılabilirdi artık. Savaş yakındı. Hem de bu, tarihte eşî benzeri görülmemiş bir savaş olacaktı.

Müslüman dünya, Paşa'ya güveniyordu. Ondan bir hareket, bir açıklama bekliyordu. Milyonlar, Orgeneral Mehdi Paşa'dan aynı yeni adıyla MEHDIX'ten işaret bekliyordu.

MEHDIX, sabırsız ve düşünceliydi. Bir şey yapamıyor olmanın üzüntüsünü yaşıyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Ama bunun için bir işaret gerekliydi. Odasında, bir yandan çay içerken diğer yandan da bilgisayarında internet gazetelerini inceliyor, son gelişmelere ve yorumlara bakıyordu. Ara sıra gözü cep telefonuna takılıyor, niye çalıyor diye dertleniyordu. Bunları düşünürken birden bire "drrrrt drrrrt drrrrt" sesiyle irkildi. Bilgisayarın yazıcısı aniden çalışmaya başlamıştı. "Drrrrrt drrrrt drrrrt." MEHDIX, çok şaşmıştı. Sağ tarafta, etajerin üzerinde duran yazıcıya doğru koltuğuyla hemen hamle yaptı. Yazıcı yazmaya devam ediyordu.

MEHDIX, meraklandı. Acaba ne geliyordu? Yazıcıya eğilip, o âna kadar gelen yazılara baktı. İsim ve adresler vardı. Devamında da önce bir isim. Sonra bir adres. Bu şekilde tam 51 isim çıktı yazıcıdan. 51 isim ve 51 adres. Sonra yazıcı sustu. Bu suskunluk, 5-6 saniye kadar sürdü. Yazıcının içindeki kâğıt, birkaç satır yukarı çıktı ve yeniden "drrrrt drrrrt drrrrt" sesi geldi. Paşa, yine merakla irkildi. Bu son ses, kısa sürdü. Yazıcı, kâğıdı çıkardı. İsim listesinin sonunda yer alan cümle, asıl mesajdı. Aynen şöyle yazıyordu:

"Onlar seni öldürmeden, sen onları yakala. Hepsi vatan haini. Kaybedecek bir tek saniyen bile yok, acele et..."

MEHDIX, mesajı aldıktan sonra hiddetlendi, "Alçaklar, vatan hainleri, Allahsızlar" diye. Sonra da kendi kendisine sordu: "Bu ne büyük bir ahmaklık, bu kadar yıl kol kola, nasıl da görmedik, kahretsin!"

Sonra, hemen Başbakanla görüşmek üzere Genelkurmay Karargâhı'ndan ayrıldı. Doğruca Başbakanlık'a geçti. Başbakan onu görünce telaşlandı:

- Hoşgeldiniz Paşam, hayırdır?
- Şer desem değil, hayır desem hiç değil; ben de bilmiyorum.
- At izi, it izine karışmış herhalde...
- İşte tam da böyle bir şey. Şu listeye bir baksana...
MEHDİX, mesajı listeden çıkarmıştı. Listede sadece isimler ve adresler vardı.
- Nedir bu?
- Bu mu? Vatan hainlerinin listesi. Beni öldürmek için ör gütlenmişler.
- Emin misiniz?
- İnanmak zor değil mi? Bu kadar yıl kol kola dolaştık. O açılış, bu tören. Ya şimdi? Bizimkiler araştırdı. Hepsi bir locaya kayıtlı bu alçakların...
- Eeeeee?
- Eee'si şu: Büyük yerden emir almışlar. Beni ortadan kaldıracaklar.
- Yapma ya! Ama içlerinde şey de var.
- Var tabii... Baksana daha kimler var?
- Bakıyorum. Ya bu da mı?
- Kim o?
-!
- Vay alçak, namussuz.
- Peki Paşam ne yapacağız şimdi?
- İçişlerine söyle, hemen âni baskınlarla hepsini gözaltına alıp tutuklasınlar.
- Hepsini mi?

- Evet hepsini, dahası hemen şimdi!
- Bu belki biraz zor olabilir.
- Olmamalı, birbirlerini haberdar edememeliler. Yurtdışına çıkmalarını da yasaklayın alçakların!
- Tamam, ben şimdi içişleri Bakanı'na gerekli talimatı vereceğim. Peki siz ne yapacaksınız?
- Ben karargâha geri döneceğim. Biraz işlerim var.
- Ne olacak, bu savaş ne zaman patlak verecek dersiniz?
- Bilmiyorum, ama bildiğim bir tek şey var, savaşı biz başla tacağız. Yılan başını kaldırmadan deliğinde geberteceğiz. Başka çaremiz yok.
- Bu nasıl olacak?
- Zor olacak belki ama olacak inşallah. Büyük bir ordu ku racağız. Hem *dg* çok büyük.
- Nasıl bir ordu bu?
- Yakında göreceksin. Çok büyük ve güçlü bir ordu. Düş manlarının yüreklerine korku salacak bir ordu.
- Umarım... Aaa, bu arada bu alçakları gözaltına alıp tutuk ladığımızı medyaya nasıl izah edeceğiz?
- Zor olmayacak, onların ev ve işyerlerine yapacağınız bas kınlarda ele geçirilen dokümanları dağıtırsınız habercilerle. Başka bir şey söylemeye de gerek kalmaz.
- Nedir bu dokümanlar?
- Vatan haini olduklarının kanıtı, belgeli delilleri.
MEHDİX, kendisine gelen son mesajın gereğini yerine getirdikten sonra Başbakanlık'tan ayrıldı ve Genelkurmay Karar-gâhı'na geçti. Onun ayrılmasının ardından Başbakan, İçişleri Bakanı'nı çağırıldı. 15 dakika sonra bakan çıkıp geldi.

- Sayın Başbakanım beni emretmişsiniz.
- Buyur otur...
- Hayırdır...
- Valla pek hayır değil aslında.
- Nedir?
- Şu listeyi al önce.
- Nedir bu liste?
- Biraz önce, sayın Genelkurmay Başkanımız getirdi bunu.
- isimlere iyi bak.
- Tanıyorum birçoğunu, adresleri de yazılmış.
- Evet adresleri de var, ben de tanıyorum, Türkiye de tanıyor bunları.
- Eee, ne olacak bu liste?
- Birkaç saat içerisinde, bu listede adı bulunan 51 kişiyi tu tuklamamı istiyorum. Tutuklayıp İmralı'ya, diğerlerinin yanına göndereceksin.
- İmralı'ya mı göndereceğim?
- Evet, yanlış duymadın, İmralı'ya.
- Peki niye, suçlan ne?
- İnsanlık suçu.
- İnsanlık suçu mu? Kafam karıştı...
- Kafam karışmasın. Bak bu isimlerin hepsi birtakım localara kayıtlı.
- İyi de ne var bunda? Bu localar, yıllardır faaliyet gösteriyor. Atatürk öldükten sonra rahat bir nefes aldılar. O yüzden hiç sevmezler. Ama seviyor gibi görünür, kullanırlar.

- Bak, bu listeyi Genelkurmay Başkanı getirdi. Bunların hepsinin de ortak bir amacı var. İsrail'den emir almışlar ve Paşa'yı öldürecekler.

- Ne diyorsun?

- Aynen öyle. O yüzden bu düşünceyi eyleme geçirmeden engellememiz lâzım onları.

- Anlıyorum ama yine inanmak çok güç geliyor bana.

- Paşa'ya inan. O diyorsa doğrudur.

- Evet, o diyorsa doğrudur. Allah, bu adamı başımızdan ek sik etmesin.

- Etmesin!

- Emniyet Genel Müdürü ve istihbaratla irtibata geçeceğim. Gerekirse askerinin de yardımı alırız. Ortaklaşa bir operasyon la enseleriz alçakları.

- Ev ve işyerlerinde, gerekli aramaları titizlikle gerçekleştireceğiz. Çünkü birtakım dokümanlara rastlayacaksınız. Onlara da el koyun. Lâzım olacak.

- Anlaşıldı efendim.

MEHDİX, Siyon'un hamlesine böyle karşılık vermişti. Öyle ki daha emir Türkiye'ye ulaşmadan, MEHDİX'in haberi olmuş ve 51 kişi için tutuklama kararı çıkarılmıştı.

İçişleri Bakanlığındaki toplantının ardından, operasyon için plan yapıldı. 51 kişinin her birinin nerede olduğu tespit edildi. Kimi İstanbul, kimi İzmir, kimi de Van'daydı. Birkaç saat içerisinde yapılan bu yer tespitinin ardından operasyon başlatıldı. Sonraki bir saat içerisinde 51 kişi yakalandı.

Sırada, bu kişilerin sorgulanması vardı. Hepsinin ev ve işyerleri didik didik arandı. Tuhaf belgeler, dokümanlar ele geçirildi.

Bunların hepsi şifreli mesajlardı. Şifreleri, istihbarat birimleri incelemeye aldı. Askeri istihbarat da bu incelemeye destek oldu.

Düzenlenen ani baskınlar ve tutuklanarak İmralı Cezaevine gönderilen 51 kişi, bir anda ülkenin gündemine oturdu. Orta-hık toz dumandı. Çünkü tutuklananlar arasında bazı gazete yöneticileri, yazarlar ve profesörler de vardı. Ancak halk, bu tutuklamalara duyarsız kaldı. Zaten uzun süredir bu tür konularda sessizdi. Çünkü yapılanların bir nedeninin olduğu düşüncesi hâkimdi.

Ülke, yönlendirilmelere kapılmıyordu artık.

Tutuklamalar, İsrail'de moralleri alt üst etti. Siyon, böyle bir şey beklemiyordu çünkü. Soluğu Genelkurmay Karargâh'ında aldı.

- Kahrolası herif, dokuz canlı. Hani bilmesem aramızda ca sus var, haber uçuruyor diyeceğim.

- Bu mümkün değil biliyorsunuz, efendim.

- Tabii ki biliyorum. Aklımı yitirmek üzereyim. Bu planlar bugüne ait planlar değil. Onlarca yıldır üzerinde çalıştık, her ayrıntısını düşündük, olabilecek bütün olumsuzlukları hesapladık. Hale bak! Basit bir adamı ortadan kaldıramıyoruz. Yok böyle bir şey.

- Efendim, arkadaşlar alternatif bir plan hazırladılar.

- Alternatif bir plan mı?

- Evet efendim. Alternatif bir plan. Bence daha fazla bekle memizin bir manası yok.

- Ne yapacağız?

- Kuzey Irak'ta, 10 bin kişilik gönüllü ordumuz var. Onları Türkiye'nin üzerine sürelim.

- Ne diyorsun sen! Onlara güvenemeyiz. Bizi de satmaya cakları ne malum?

- Satsınlar! Ne değişir ki? Ölmek için öldürmek zorunda lar. Öldürdükleri her Türk, bizim için bir kazançtır. Eğer öltür lerse, bizim bir kaybımız olmaz. Öyle değil mi?

- Seni, nasıl İsrail'e Genelkurmay Başkanı yaptığımı bir tür lü anlayamıyorum. Ne biçim askersin sen?

- Ama efendim.

- Bak sana ne diyeceğim. Eğer Türkiye'ye saldıracaksak, bu nu ordumuzla birlikte yapmalıyız. Ama artık Türkiye, tek başı na bir ülke değil. Ona saldıırırsak, İran da, Suriye de, Mısır da hatta Suudiler de bize saldırır. Arkadan vururlar bizi. Pakistan bile desteğe gelir. Sonra Türkî cumhuriyetler. Asya'daki Müs lüman ülkeler. Dünya Müslümanları ayağa kalkar.

- Peki bu şekilde elimiz kolumuz bağlı oturacak mıyız?

- Sen Yahudileri ateşe atmak istiyorsun. Ama ben buna mü saade edemem. Daha henüz saldırının şartları oluşmadı.

- Peki ne zaman oluşacak efendim?

- Biz, bu savaşta zayıf vermemeliyiz. Avrupa, bizim yerimi ze savaşacak. Savaşmak zorundalar.

- Bu nasıl mümkün olacak?

- Nasıl mı? Haçlı Ordusu, hazır bir şekilde emrimi bekliyor. Emir verdiğim an, saldırıya geçecekler. İstanbul'dan başlayıp Ankara'ya doğru ilerleyecekler.

- Biz ne yapacağız?

- Biz, Ortadoğu'daki Müslüman ülkelerin, Türkiye'ye destek vermelerini bekleyeceğiz. Sonra biz de onlara arkadan saldıracağız.

- Efendim, Avrupa'ya ne zaman emir vereceksiniz?

- Emir çoktan ulaştı bile. Evangelistler günlerdir sabırsızla niyor ve bu anı bekliyorlardı.

- Efendim, siz bir dehasınız.

- Sanırım, öyleyim.

Siyon'un da söylediği gibi Avrupa'da kurulan Haçlı Ordusu, çoktan emri almıştı. Onlarca savaş gemisi, Ege Denizi'ne doğru yol alırken, Yunanistan ve Bulgaristan da, üzerini Haçlı Birlikleri'ne açtı. İlk işgal edilecek yer Trakya olacaktı.

Sonra ordular, yavaş yavaş İstanbul'a doğru ilerleyeceklerdi. Boğazların ele geçirilmesinin ardından rota, Başkent Ankara'ya çevrilecekti. Bu kargaşadan faydalanmak isteyen Ermenistan, ordularını Türkiye'nin üzerine yollayacaktı. Bu arada Kıbrıs'taki Rumlar da, Türklere yönelik bir katliam planı hazırladılar. Her şey en ince ayrıntısına kadar düşünülmüştü. Kapalı kapılar arkasında yapılan gizli toplantılarda, askeri ve politik planlar taraflara bildirilmiş, kimin ne zaman, ne yapacağı önceden belirlenmişti. Artık harekât başlayabilirdi. Bu Üçüncü Dünya Savaşı'ndan başka bir şey değildi. Üçüncü Dünya Savaşı artık resmen başlamıştı. Haçlı Birlikleri'nin komuta merkezi, Almanya'da kuruldu.

Kara birlikleri Yunanistan ve Bulgaristan'a kadar ilerleyecek, hava saldırıları ondan sonra başlatılacaktı. Tam 5 milyon Haçlı askerinin sevkiyatı çoktan başlatıldı.

Savaş gemileri ve denizaltılar da tam gaz ilerliyorlardı. Türkiye, çepçevre kuşatılıyordu artık. Müslüman ülkelerin İsrail'i vurma kozu, artık bir anlam ifade etmiyordu. Önce Türkiye'yi kurtarmak gerekiyordu. Türkiye ile birlikte omuz omuza çıpmak...

İran, elindeki 2000-7000 kilometre menzilli Molla-3 füzelelerinden beş tanesini Türkiye'ye gönderdi. Füzeleler, İstanbul'a

ulaştırılıp, boğazların güvenliği sağlanacaktı. Bu arada, Pakistan da el altından üç nükleer füzeyi Türkiye'ye doğru yola çıkardı.

Türkiye'nin askeri gücü, her geçen dakika artıyordu. Özellikle nükleer başlıklı füzeleler, Avrupa'nın uykularını kaçırılmaya yetecek türdendi. Ama buna rağmen yine de Haçlı Birlikleri'nin gücüyle Türkiye'ninkini kıyaslamak düşünülemezdi.

Müslümanlar için bu savaşın bir tek kumandanı vardı: MEHDİX!

Müslüman ülkeler, tek tek MEHDİX'e bağlılıklarını bildirmeye başladılar. Hepsisi de emir bekliyordu. Avrupa, yüzyıllardır bu akıbetten çekiniyordu. Bunu engellemek için de ne gerekiyorsa yaptılar. Ama gel gör ki başaramadılar. Başaramamış olmaları, onlar için beklenmedik bir sürpriz oldu. Çünkü böyleleri bir durum planlarında yoktu. Hâlâ bu birlikteliğin nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Haçlı Orduları, İstanbul'u işgal ettikten sonra Ankara'ya yöneleceklerdi. İşte Ankara harekâtının başında ise Siyon'un görevlendirdiği bir komutan vardı. Bu komutanın görevi, Paşa'yı öldürüp, Asa'yı teslim almaktı. Ama bu plan, gizli tutuluyordu.

İslâm dünyası, Mescid-i Aksa ve Kubbetü's-Sahra'nın yıkılmasının yasını tutarken, fanatik Protestanlar ve Yahudiler, Mesih'in gelmesi için Süleyman Tapınağı'nı bir an önce tamamlamak istiyorlardı. Çünkü Mesih, tapınak tamamlanmadan gelmeyecekti.

İlk aşama, yani ilk görev başarıyla tamamlandı. Yani yüzyıllardır beklenen yıkım gerçekleştirildi. Şimdi sırada tapınağın inşası vardı. Haçlı Orduları, Ankara'yı da işgal edip, Türkiye'yi teslim aldıktan sonra, ilerlemesini Kudüs'e kadar sürdürecekti.

Bu ilerleme devam ederken, Süleyman Tapınağı'nın duvarları da hızla yükseliyor olacaktı. Siyon, Kudüs'te, Haçlı Orduları'nı bekliyordu. Onları, bu zafer nedeniyle kutlayacaktı. Sonra Süleyman Tapınağı tamamlanacak, Siyon Mesih'in gelmesi için dua etmeye başlayacaktı. Gelineye kadar da Süleyman Tapınağı'na bekçilik yapacaktı.

Tabii bütün bunların öncesinde dünya, Yahudi ve Hristiyanların kıyamet savaşı zannettiği, Üçüncü Dünya Savaşı'nı yaşayacaktı. Dünya tarihinin en kanlı savaşı olacaktı bu savaş. Kendi yazdıkları kehanetler uğruna, milyonlarca kişi can verecekti bu korkunç savaşta.

MEHDİXİN BEKLEDİĞİ MESAJ

MEHDİX Paşa, "dünya nasıl bu hale geldi, insan nasıl bu kadar vahşileşebilir" diye düşünüyordu odasında.

"Sapkınlık bunları, Yarattıcıya başkaldırı. İsyan ve inkâr" diyordu.

Sonra götlerini yukarıya, tavana doğru dikti ve şöyle dedi:

"Allah'ım! Bu isyanı, ancak sen bastırırısın!"

Savaş başlamak üzereydi.

MEHDİX, o gece evde bilgisayarın başında "mesaj" bekliyordu.

"Bu gece bir mesaj gelmeli" diye düşünüyordu. Haber siteleri arasında dolaşıp durdu. Son gelişmelere baktı. Haber sitelerinin tek gündemi vardı, o da kapıya dayanan savaş. Paşa bu haberleri okurken, bir yandan da "Nerde kaldı bu mesaj?" diye sabırsızlanıyordu. Öyle ki bu gece, bir şeylerin olacağına adı gibî emindi. Ara sıra da yazıcıya bakıp, "acaba yine buradan bir mesaj çıkar mı?" diye düşünüp durdu.

Saatler ilerliyor, Paşa sabırsızlanıyordu. Bu içtiği üçüncü kahveydi. Uykusu da yoktu zaten. Sonra gözü saate ilişti. Saat

tam 02.00'ı gösteriyordu. Paşa bir anda donup kaldı: Saat 02.00...

Tam bu sırada telefon çaldı. İrkildi, heyecanlandı. Telefon masanın üzerindeydi. Bilgisayarın başından kalkıp, masaya doğru seri adımlarla yürümeye başladı. Gözü saateydi. Saat 02.00'dü.

Telefonu aldı, arayan numaraya baktı: "0"

Arayan Ceyhun'du. Hemen cevap verdi:

- Alo, Ceyhun, sen misin?

- Benim Paşam. Yarın, Genelkurmay'a sizin adınıza bir ema net gelecek. Onu alın ve sahip çıkın.

- Nedir bu emanet?

- Paşam, bu çok önemli bir emanet. Yarın alınca götürsünüz.

- Peki ben, şimdi ne yapacağım?

- Paşam, şimdi size bir internet adresi vereceğim. O adrese girin. Yapmanız gereken her şey orada yazılı. Unutmayın, Allah, zalimleri sevmez.

- Dinliyorum.

- www.mehdixpasa.com

- Tamam yazdım, www.mehdixpasa.com. Doğru değil mi?

- Evet Paşam.

Ceyhun, daha sonra hiçbir şey söylemedi ve 'Allah, yardım-cınız olsun' diyerek telefonu kapattı.

MEHDIX, telefonu kapatır kapatmaz bilgisayarın başına koşup, Ceyhun'un verdiği adrese girdi: www.mehdixpasa.com

Koca bir sayfada bir paragraftık yazı vardı. Başka da hiçbir şey yoktu. Aynen şunlar yazıyordu:

"Allah dilerse, bir sinekle bir devi yok eder. Hem de **topal** bir sinekle. Halkına zulmeden Nemrut, o sinekle tanışmıştır"

Mesaj, tek bir cümleden oluşuyordu. Paşa, şaşırıp kaldı **ama** bunun bir anlamı olduğunu çok iyi biliyordu.

Sinek, topal sinek ve Nemrut. Sonra eskiden yaptığı **gibi** başladı araştırmaya. Bilgisayarında, topal sineği arıyordu.

Nihayet aradığını buldu. Bu Kur'an-ı Kerim'de de zikretilen bir olaydı.

Allah, ilahlık iddiasında olan Nemrut'a aslında ne **kadar** aciz bir kul olduğunu göstermek için, topal bir sinek **musallat** etti. Askerlerini iyiyi bitiren sinek ordusundan canını zor kurtaran Nemrut, hemen sarayına kaçarak, odasına gizlendi. Kapıyı, bacayı, bütün delikleri kapattırdı. Milyarlarca sineğin saldırısından kurtulmaya çalışıyordu. Öyle ki Nemrut'un ordusu üzerine karabulut gibi çöken bu sinekler, birkaç dakika içinde binlerce askeri iyiyi bitirmişti.

Nemrut, odasına gizlenip bütün delikleri kapattırmıştı ama nafile. Topal bir sinek, Nemrut'un odasına anahtar deliğinden girmeyi başardı. Ardından da hemen saldırıya geçerek, Nemrut'un burun deliğinden içeri girdi. Sonra da bey-nini yavaş yavaş kemirmeye başladı. Nemrut, her çareye başvurduysa da boşuna, sineği bir türlü kafasının içinden dışarı çıkartamadı.

Sineğin Nemrut'a verdiği acıya katlanmak imkânsızdı. Nemrut, bu acıya daha fazla dayanamadı ve keçeden bir tokmak yaptırdı. Sonra da "sinek beyninden dışarı çıksın" diye kafasını tokmaklamaya başladı. Bu tokmaklar acısını dindirmeyince, bu kez tahta tokmaklar yaptırdı ve adamlarına kafasına vurmasını emretti. Nemrut, tokmaklar altında can verip gitti.

MEHDIX, total sinek hikâyesinden çok etkilendi. Sonra düşünmeye başladı. Nemrut'un kim olduğu belliydi de, sineğin ne anlam ifade ettiği düşündürüyordu onu.

MEHDIX, bir ara Amerika'nın nasıl çöktüğünü aklına getirdi. Geçenlerde, bir gazetede rastlamıştı Amerika'nın son durumuyla ilgili bilgilere. Bu ülkedeki mali kriz, tam iki buçuk trilyon dolara ulaşmıştı. Öyle ki Amerika, artık üçüncü dünya ülkeleri arasında zikredilmeye başlanmıştı. Bir deprem ve sonrasında yaşananlar, Amerika'nın sonunu getirmeye yetmişti.

MEHDIX, bir yandan bunları düşünürken, bir yandan da yarın kendisine ulaştırılacak emaneti merak etmeye başladı. Çünkü, Haçlı Ordusu'yla mücadele edecek total sineğin ne olduğunu bulamıyordu.

"Belki tüm bu soruların cevabı, yarın gelecek emanette mevcuttur" diye geçirdi içinden. Sonra "vakit epeyce ilerlemiştir" düşüncesiyle saate baktı. Ama saat hâlâ 02.00'dü. Yani hiç ilerlememişti. MEHDIX, "Sen büyüksün, hikmetinden sual olmaz Allah'ım" dedi ve yatağına uzanıp yattı.

SİNEK GENELKURMAY'DA

MEHDIX, sabah erken saatte Genelkurmay Karargâhı'na gelerek beklemeye başladı. Sabırsız ve heyecanlıydı. Kendisine gönderilen emaneti merakla bekliyordu. Çünkü dün akşam gem-elen mesajın çözemediği şifresi bu emanette gizliydi belki de...

Derken, MEHDIX'in kapısı çalındı:

- Gir!
- Efendim, size bir paket geldi. İncelendi, temiz.
- Getir buraya, koy masanın üstüne!
- Emredersiniz efendim.
- Tamam sağol!

MEHDIX'in beklediği emanet, küçücük bir kutu olarak karşısında duruyordu. Beklemeden, hemen davranıp kutuyu açtı. İçinden yemyeşil, ceviz büyüklüğünde bir kavanoz çıktı. Kavanozu eline aldı, ışığa doğru tuttu ama hiçbir şey görünmüyordu. Çünkü yeşil o kadar yoğundu ki ışığa da tutsa, kavanozun içi seçilmiyordu. Bunun üzerine MEHDIX, kavanozun beyaz kapağını açtı. İçinde küçük bir sinek vardı.

Kavanozun içindeki sineğe bakakaldı. Öylece duruyordu. "Ölü mü, canlı mı" diye merak etti. Kavanozu şöyle sağa sola hafifçe oynattı. Sinek bir anda vızıldayarak kavanozdan çıktı ve doğruca bilgisayarın kasasına girdi.

MEHDIX, elindeki kavanozu bırakıp masanın altına eğildi ve bilgisayarın kasasına vurmaya başladı. Ama sinek bir türlü dışarı çıkmıyordu. Sonra biraz daha şiddetli vurdu. Ama fayda etmedi. Sineğin bilgisayardan çıkmaya niyeti yoktu. Sonra "Aman Allah'im. Ben ne yapıyorum?" diye sordu kendi kendine. Öyle ya, sinek bilgisayarın beyinindeydi ve o da sineği çıkarmaya çalışıyordu. Olduğu yerden doğrulup, eski halini aldı. Nemrut kıssasını hatırladı. Ardından gözü bilgisayarın monitörüne ilişti. Sineğin görüntüsü ekranda dolanıp duruyordu.

MEHDIX, kavanozu çıkardığı kutuyu aldı ve içine baktı. Bir kâğıt vardı kutuda. Küçük bir not kâğıdı. Yazılanları okudu.

"GEÇMİŞTE BİR SİNEK, BUGÜN BİR VİRÜS. O GÜN İLAHLIK TASLAYAN NEMRUTU BİR SİNEKLE YOK EDEN, AYNI ŞEYİ BUGÜN DE YAPABİLİR. YETER Kİ DİK DURMAYI BİLEN BİR TOPULULUK ÇIKSIN. KOLUNDAKİ SAATİ ÇIKAR VE 02.00YE AYARLA. ZAMAN DURDUĞUNDA BU SİNEK (VİRÜS) SANA YOL GÖSTERECEK. KOZMİK ŞİFRE, SİLAHLARI YOK ETMENİ SAĞLAYACAK. KOZMİK ŞİFRE 6666-144."

MEHDIX, mesajı okuduktan sonra ayağa kalktı, "Allah'im, muvaffak et bu orduyu" diye dua etti. Sonra da kolundaki saatini çıkarıp 02.00'a ayarladı.

Bir anda, her şey durdu. Müthiş bir sessizlik kapladı ortallığı. Bir tek sineğin vızıltısı vardı. Fakat vızıltı, kulakları sağır edebilirdi. Çünkü sesin olmadığı yerdeki tek sesteki sineğin çıkardığı vızıltı. Hemen kapıya yöneldi, açıp dışarı çıktı. Koridordaki askerler, öylece donup kalmışlardı. Böylesi ancak filmlerde olurdu. Ama olmuştu işte. Her nasılsa olmuştu...

Camı açıp dışarı baktı. Kuşlar bile havada öylece hareketsiz şekilde asılı duruyordu. MEHDIX, bugüne kadar birçok gariplik yaşamış ve görmüştü ama böylesine ilk defa şahit oluyordu.

Zamanı durduran saat, babasından kalmıştı. Ceyhun, bu saati alıp İstanbul'a tamire götürmüştü. Tamirci, "Paşa bu saati hiç kolundan çıkarmasın" demişti. Asa'yı da saatçi göndermişti. MEHDIX, bütün bunları düşündükten sonra, aslında bugünün dünden kurgulu olduğunu fark etti.

Camın önünden ayrılarak bilgisayarın başına oturdu. Bilgisayar ekranında karşık bir sayfa vardı. Milyarlarca rakam, garip işaretler, çizgiler. "Bu da neyin nesi" diye sordu kendi kendine. Ökesine karmaşıktı ki, hiçbir şey anlaşılıyordu. Sinek, bu garip şekiller arasında dolaşıp duruyordu. Bazı yerlerde durup bir şeyler yapıyordu. Sonra bir köşeye, oradan başka bir köşeye... Bazı çizgileri siliyor, bazı şekilleri değiştiriyordu. Bir ara ekrana bir kutucuğun açıldı. Sinek bu kutucuğun içinde çıldırması gibi dolaşmaya başladı. İmleç yanıp yanıp söntüyordu. MEHDIX öylece bakakaldı. Sinek, kutucuğun doldurulmasını istiyordu. Uzun bir süre sineğin bu isteğine cevap vermedi. Çünkü anlamamıştı. Sonra birden doğruldu ve "Kozmik Şifre"nin yazılması gerektiğini hatırladı. Ardından başladı yazmaya:

"6666-144"

Şifrenin yazılmasının ardından bilgisayar, tuhaf sesler çıkarmaya başladı. Ekranda görüntüler birbirini ardına açılıp kapanı-

yordu. Bilgisayar kontrolden çıkmıştı âdeta. Tam bir dakika sürdü bu durum. MEHDİX, bütün bu olup biteni şaşkınlıkla izliyordu. Derken bir sayfa açıldı. Bu sayfa, İstanbul'a yöneltilmiş silahlan ve onların şifrelerini veriyordu.

Sayfa üzerine bir not geldi:

"Asa'yı çıkar, sineği özgür bırak."

MEHDİX, Asa'yı çıkardı, sonra da beklemeye başladı. Sinek bilgisayarın içinden uçup Asa'ya kondu. MEHDİX camı açıp Asa'yı camdan dışarı çıkardı. Sinek özgürdü. Kuşlar eskisi gibi uçuyordu artık. Zamanın çarkları yeniden dönüyordu.

MEHDİX, düşmanın beyninin içine girmeyi başarmıştı. Kozmik Şifre, ona tarifi mümkün olmayan bir güç vermişti. Bilgisayarın başına oturdu ve olduğu yerden emirler vererek Türkiye'ye doğru ilerleyen düşmanı imha etmeye başladı.

Hep bunu, yani ilk saldırıyı başlatmayı istiyordu... İsteddiği olmuştu. Bilgisayarın başında, hiçbir silah kullanmadan düşmanla savaşıyordu. Bu bilgisayar oyunundan farksız bir şeydi.

İlk iş olarak, Türkiye'ye bomba yağdırmayı hedefleyen uçakları imha etti. Havadaki bütün savaş uçaklarının motorlarını bir anda durdurdu. Filo halinde Türkiye'ye doğru yol alan uçakların neredeyse tamamı, Yunanistan üzerinde yere çakıldı. Pilotların birçoğu paraşütle atlayıp kurtulmayı başardı.

İsrail, MEHDİX'i bu yöntemle düşürmek için saatlerce uğraşmış ama başarılı olamamıştı.

Şimdi, tek başına koca Haçlı Ordusu'yla savaşıyordu.

Sırada, İstanbul'a yöneltilmiş nükleer silahlar vardı. Onları da imha etmek gerekiyordu. MEHDİX, tüm bu füzelerin şifrelerini değiştirdi. Yeni şifreleri bir tek o biliyordu: 6666-144. Bu füzeleri bir daha kullanmak mümkün değildi.

MEHDİX, her şeyi oturduğu yerden, bilgisayarla yapıyordu. Sırada, Türkiye'ye doğru yol alan savaş gemileri vardı. Ege Denizi'ne çoktan girmişlerdi bile. Paşa bu gemileri, üzerlerinde taşıdıkları silahlarla vurdu. Dev savaş gemileri tek tek batıyordu. Filikalara binebilenler kurtuldu.

Haçlı Ordusu'nun milyonlarca askeri, Yunanistan ve Bulgaristan'ın Türkiye sınırına kadar ulaşmıştı. Sırada onlar vardı. Amaçları, Türkiye'ye yönelik kara harekâtını başlatmaktı. Sayıları Türk Ordusu'nun en az üç katı kadardı. MEHDİX, Haçlı Ordusu'nun katliam yapmaya gelen askerlerini üzerlerine yolladığı radyo dalgalarını geri püskürttü. Bu radyo dalgaları, korku sinyalleri yolladı Haçlı Ordusu'nun yüz binlerce askeri üzerine. Askerler, savaşmak istemiyorlardı artık. Hepsini öldürmekten korkuyordu. Oysa katletmek, bu uğurda gerekirse ölmek için çıkmışlardı yola. Fakat şimdi, büyük bir yılmınlığa kapılmışlardı. Ellerindeki silahları bırakıp çil yavrusu gibi dağılıyordu hepsi. Öyle ki, en önde komutanları kaçıyorlardı.

Amerika, bu silahı 2000'li yılların başında Irak'ta kullanmıştı. Saddam Hüseyin'in binlerce kişilik muhafız ordusu, Amerikan askerleri Bağdat'a girdiğinde evlerine kapanmış, korkudan tir tir titriyordu. Çünkü Amerikan askerleri Bağdat'a girmeden önce, şehrin semalarında cirit atan hayalet uçaklar, yoğun bir korku sinyali göndermişlerdi. Saddam'ın muhafız ordusu ile Bağdat halkının sınırlarını tahrip eden bu sinyaller, o zaman çok işe yaramıştı. Amerika, bu sayede Bağdat'a rahat rahat girmişti. Dahası hiçbir direnişle karşılaşmamıştı.

Haçlı Ordusu'nun komuta merkezinde tam bir şok yaşanıyordu. Cepheden gelen haberler, hepsini çığına çevirmişti. Bir savaş başlamadan bitmişti. Dahası, dünyanın bugüne kadar gördüğü en büyük ve en güçlü Haçlı Ordusu büyük kayıplar vermişti. Avrupa ülkelerinin artık ne silahı vardı ne de savaş-

cak askeri. Yüzlerce yıllık hâkimiyet planlarını bir sinek, daha doğrusu bir bilgisayar virüsü yok etmişti. Fanatik Protestanlar, Evangelistler, yüzlerce milyon kişi hayal kırıklığına uğramıştı. Hepsi de aynı soruyu soruyordu birbirlerine:

- Peki şimdi ne olacak?

İçlerinden hiç kimse, bu sorunun cevabını bilmiyordu. Binlerce Katolik, yaşanan bu olaylardan etkilenip Müslüman oluyordu.

MEHDİX, dünyanın kurtarıcısıydı. Herkes ona tâbi olmak için birbiriyle yarışyordu. İslâm dünyasında onun yeri artık bir başkaydı.

Çünkü o, MEHDİX'ti.

MEHDİX, SİYONU ARIYOR

Siyon, şoktaydı. Çılgına dönmüştü âdeta. Elinde telefonla, Haçlı Ordusu'nun komutanlarına emirler yağdırıyordu. Neden füzelerin hâlâ ateşlenmediğini, İstanbul'un niye vurulmadığını, askerlerin niçin kara harekâtını başlatmadığını soruyordu.

Siyon, aldığı olumsuz cevaplar karşısında çılgına dönüyor, "Nasıl olur, adamlar nasıl gemileri batırır? Hiçbir silahlarını ateşlemediler ki! Zaten ateşleyemezler de... Çünkü hepsinin frekanslarını bozduk..."

Ama nafiye...

Siyon, bir süre sonra Haçlı Ordusu'nun işinin bittiğini anladı. Yıkıldı.

"Kahretsin, MEHDİX gerçekmiş" diye söylendi.

MEHDİX, Müslümanların yüzlerce yıldır beklediği kurtarıcıydı. Siyon, bunu başından beri biliyordu ama yine de ümitliydi. MEHDİX'i öldürüp, Asa'yı alabileceğine inanıyordu. En azından bu güce sahip olduğunu düşünüyordu. Fakat olmadı.

MEHDIX bütün girişimlere rağmen öldürülemedi. Asa hâlâ ondaydı.

Koltuğuna yığılıp kaldı. "Bundan sonra ne olacak?" sorusunun cevabını, o da aramaya başladı.

Bundan sonra ne olacaktı?

Çünkü Siyon'un yüzlerce yıldan bu yana geliştirilen planı, birkaç saat içerisinde yok olup gitmişti. Yeni bir plan da yoktu. Her şey bu plana endeksliydi. Siyon, "Bir silah olsa da dünyayı yok etsem" diye geçirdi içinden. Ama böyle bir silah yoktu. Başkası olsa intihar ederdi. Ama o ölmeyi değil, öldürmeyi biliyordu. Ölmekten çok korkuyordu.

Siyon'un kafası bunlarla meşgulken, cep telefonunun çalan ziliyle irkildi.

Arayan kişi, MEHDIX'di.

- Sana, Mescid-i Aksa ve Kubbetü's-Sahra'yı yeniden inşa etmen için bir ay süre veriyorum. Sadece bir ay. Eskisinden daha güzel olmasını ve altınla kaplanmasını istiyorum. Süren şundan itibaren başladı.

Siyon, neye uğradığını şaşırmişti. Kekeleyerek:

- Emredersiniz efendim, diyebildi.

Emri yerine getirmekten başka çaresi yoktu. Öylesine korkmuştu ki, hâlâ bacakları tir tir titriyordu. Hemen gerekli yerlerle temasa geçti ve yüzlerce İsrailiyi bir araya toplayıp, yıktıkları kutsal mekânları, Filistinlilerin gözetiminde 24 saat boyunca hiç durmadan çalışıp, Kubbetü's-Sahra ve Mescid-i Aksa'yı yeniden inşa ettiler. MEHDIX'in isteği yerine getirilmişti.

MEHDIX, Türk Ordusu'nu da alarak Kudüs'e doğru yola çıktı. Cuma Namazı, Mescid-i Aksa'da kılınacaktı. Namaza birkaç saat kala Kudüs'e ulaştı.

Siyon, görevi başarıyla tamamlamış olmanın rahatlığını yaşıyordu. Canının başışlanacağı inancındaydı. Ama MEHDIX, Siyon'un yaşaması halinde bozgunculuğa devam edeceğini biliyordu, çünkü tarih boyunca bu tip insanlar, hep affedildikleri halde bozgunculuğa devam etmişlerdi. Onun öldürülmesi, bütün insanlığın hayrına olacaktı.

Askerlere emir verdi ve Siyon'un yakalanmasını istedi. Ele geçirildikten kısa bir süre sonra da ibret-i âlem için asıldı. Cesedi, Mescid-i Aksa'nın altındaki tünele gömüldü. Cesedin gömüldüğü tünel, bir daha hiç açılmamak üzere kurşunla doldurulup kapatıldı.

Müslüman, Hristiyan ve Yahudilerin bir zamanlar barış içinde yaşadığı Kudüs, artık gerçek sahiplerinin eline geçmişti. MEHDIX, ülkeyi Filistinlilerin yönetimine verdi.

İsrail askerleri ve fanatik Yahudiler ise gemilere bindirilerek Amerika'ya gönderildi. MEHDIX'in önderttiği kutsal topraklara giren askerler, barışı nihayet yeniden tesis etmeyi başarmışlardı.

MEHDIX ve ordusu, görevini tamamladıktan sonra Türkiye'ye geri döndü.

Tarih: 19 Ağustos 2025.

Yer: Ankara.

Genelkurmay Başkan'ının konutu.

Saat: 02.00.

MEHDIX, kan ter içinde uykusundan uyanı. Yatağından doğruldu. Şaşkınlık ve dehşet dolu gözlerle etrafına bakındı.

Gördüğü rüya karşısında dehşete düşmüştü. Heyecandan dili kurumuş bir halde, öylece yatağının içinde oturuyor, gördüğü rüyaya bir anlam vermeye çalışıyordu...

Bu yeni bir görevin tebliğ edilmesiydi belki de.
Acaba neydi bu görev?
Oysa, her şey bitti sanıyordu. Ta ki yıllar sonra uyandırdığı
rüyaya kadar.

POPÜLER YAYINLARI

Büyü Tutar Cin Çarpar / Cevat Topkara
Erkekler Neden Aldatır? / Dr. Hamdi Kalyoncu
Eşimin Eşi Yok / Sema Maraşlı
Sanal Dünya Büyü / Cevat Topkara
Bir Gerçeğin İtirafı / Cevat Topkara
Erkek Kadından Ne Bekler/ Dr. Hamdi Kalyoncu
Şifoniyerin Gözündeki Mutluluk / Ahmet Mahir Pekşen
Bir Genç Kızın Dramı / Mustafa Topkara
Bir Gerçeğin itirafı / Cevat Topkara
Dost Görünen Düşman / Mevlana-Herodot-Beydeba
Erkek Aldatmaz Hakkını Kullanır / Dr. Hamdi Kalyoncu
Öteki Kadının Dayanılmaz Cazibesi / Dr. Hamdi Kalyoncu
Bürokrasi Öyküleri / İsa Bayrak
Ünlülerle Bir Saat / Dr. Mustafa Güveli
Dokunmayın Portakalime / Bilal Civelek
Deprem / Hasan Kocabaş
Alevilik Müslümanlık mı? / İhsan Ünlü
Bir Ödül de Bana Ver / M. Ruhi Gökmoğol
Kıyısı Olmayan Denizden Sesler / İsa Bayrak
Vekilim Beni Tanıdınız mı? / Barbaros Uzunöner
Paşam / Hasan Basri Bilgin
Görünmeyen Varlıklar ve Psikiyatrik Hastalıklar/
Dr. Hamdi Kalyoncu
Çokeşlilik Savunması / Dr. Hamdi Kalyoncu
Sibel'in Günlüğü / Sibel Kalaycı
Cehennem Vadisi / Ali Erkan Kavaklı

MEHDİX

Olmayarı hayal etmek, imkânsızdır.
Hayal edilebilen bir şeyin gerçekleşmeyeceğini kim söyleyebilir?
Hayal edilebilen her şey, bir gün gerçekleşebilir.
Bu kitapta, MEHDİX hayal edildi.
Ama MEHDİX, sadece bir hayal değil.
MEHDİX onların korktuğu, bu yüzden de inkâr ettiği bir gerçek.
İnsanlık, O'nu bekliyor.

...
Tarih 2020.
Dünya için sonun başlangıcı.
Ameika ve İsrail, "Kıyamet"i erkene alma planları için düğmeye
başlı.
Artık geri dönüş yok.
Dünya, korkunç bir savaşı eşliğinde ve böyle bir savaş, belki
bundan sonra hiç yaşanmayacak.
Sözde son kehanet de hayata geçirilmek üzere.
Ama Asa, MEHDİX'in elinde.
Tabii güç de.
İşte bu, hiç hesapta yoktu...

Turgay Güler

10 YTL

ISBN 978-1079-25-0-0